

Ái Tình Thật Vĩ Đại (Tình Yêu Thật Vĩ Đại)

Contents

Ái Tình Thật Vĩ Đại (Tình Yêu Thật Vĩ Đại)	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	32
7. Chương 7	45
8. Chương 8	56
9. Chương 9: Vĩ Thanh	63

Ái Tình Thật Vĩ Đại (Tình Yêu Thật Vĩ Đại)

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại đô thị bá đạo công x đáng yêu mỹ nhân thụ, ngọt ngào, HE. Edit: Miêu Miêu Cầu xin lão thiên gia của

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-tinh-that-vi-dai-tinh-yeu-that-vi-dai>

1. Chương 1

Nói thật, Liễu Ngạn Huân không biết bây giờ mình còn lại cái gì.

Tất cả mọi chuyện thật sự là hỏng bét! Hắn lúc này đang trừng mắt nhìn phòng trọ ở tầng cao nhất, bên trong trừ bỏ một ít quần áo cùng máy tính, Tổng Hoàn Minh đều mang tất cả đồ đạc đi.

Hắn cùng Tổng Hoàn Minh sinh sống bảy năm trong phòng trọ ở tầng cao nhất, hôm nay Tổng Hoàn Minh rời đi, hắn liền sống một mình.

Liều Ngạn Huân, ở trước lúc sinh nhật hai mươi lăm tuổi một tuần, lần đầu tiên ném được nỗi thống khổ thất tình.

Đài Bắc tháng chín năm 2000, tòa nhà thương mại.

“Cái gì?”

Lần đầu tiên nghe thấy ông lão bản Lương Đồng nói ra tin tức như thế, ngay cả Liễu Ngạn Huân trước nay vẫn luôn duy trì thái độ tỉnh táo cũng không khỏi mất tự chủ kêu lên.

“Có muốn tiếp nhận hay không?” Ông chủ Lương Đồng mỉm cười ngồi thoải mái ở trên ghế làm việc bằng da, nhìn thẳng trực tiếp vào nhân viên đầy hứa hẹn.

“Này.....”Liều Ngạn Huân có chút chần chờ, hắn không dám lập tức đáp ứng vấn đề của lão bản.

“Tôi nghĩ.....Công ty còn có nhiều tiền bồi lợi hại hơn tôi, muốn tôi tiếp nhận, sợ rằng.....”

“Ngạn Huân, tôi chính là thưởng thức loại người ở phía nam cá tính như cậu.”Ông Lương Đồng vẫn mang theo vẻ mỉm cười, phát tay cắt đứt lời nói của hắn.”Cậu vào công ty mấy năm rồi?”

“Đại khái là từ lúc trước tới nơi này làm việc cho đến bây giờ, đã bốn năm rồi.” Liều Ngạn Huân cẩn thận tính toán.

“Bốn năm?” Ông Lương Đồng nhìn thanh niên vóc người cao gầy.

“Hình ca sĩ,người mẫu.”Ông Lương Đồng chậm rãi vừa nói, ánh mắt vẫn ngó chừng Liều Ngạn Huân.

“Là ai vừa vào công ty, đã lập tức làm xong phương án quy tắc làm việc của nhân viên? Là ai ở năm thứ hai liền lấy được độc quyền sản di chuyển của công ty thời trang lớn nhất paris? Là ai ở năm thứ ba liền thay công ty tiếp nhận bốn nhà máy hiệu buôn với bốn trăm ngàn sinh ý?”

Liều Ngạn Huân vội vàng nói: “Những điều này là do may mắn — “

“Đây cũng không phải là may mắn!”Ông Lương Đồng đứng lên, nụ cười trên mặt biến mất, ông tự tay chỉ vào mũi hắn, “Một lần có lẽ là may mắn, nhưng nếu như không phải một mà là ba lần phát sinh chuyện như vậy, thì đây không phải là may mắn, chỉ có thể nói là có thực lực!”

“Nhưng lúc này đây.....” Liều Ngạn Huân lộ vẻ mặt khó xử, khi thời điểm tình cảm cuộc đời hắn xổng dốc, lão bản lại muốn gánh vác trọng trách lớn như vậy?

“Lần này đối phương là người khó chơi nhất Anh quốc a!”

Ông Lương Đồng vỗ vỗ vai suy sụp của hắn, tin nhiệm mỉm cười đi ra.

“Tôi đối với cậu có lòng tin, cậu nhất định có thể từ trên người người Anh quốc kia tóm được hợp đồng sắp đặt bực di chuyển của công ty con áo cưới!”

Trời ạ!

Giữ ông Lương Đồng đang cứng rắn kín đáo đưa cho hắn một tệp tài liệu về công ty áo cưới của Anh quốc. Liều Ngạn Huân thật đúng là đau đầu như muốn vỡ tung.

“Ghe tởm!” Đi ra khỏi phòng làm việc của lão bản, hắn bắt đầu thở dài.

Người nào quản ai muốn kết hôn? Nhưng hắn là không hơn không kém, đúng lý hợp tình là gay nha! Hắn tuyệt đối sẽ không giống như người kia cùng mình ở chung bảy năm, lại ở sau lưng cùng nữ nhân lên lút lui tới,cùng Tống Hoàn Minh giống nhau ‘ lập gia đình sinh con’!

Vừa nghĩ tới kẻ bạc tình kia, Liều Ngạn Huân nhức đầu lại tăng thêm mấy phần.

“Ta quản cái công ty này tồn vong sao?” Liều Ngạn Huân thấp giọng nguyên rủa.”Mất ông mấy ngàn vạn, mất ông quỷ hợp đồng!”

Nam nhân của hắn cùng nữ nhân khác chạy, hắn còn cùng những người tây kia nói làm ăn cái gì? Hơn nữa còn là công ty ‘ áo cưới ‘,quả thực là phiền chết người!

Liều Ngạn Huân đem những tài liệu kia lung tung nhét vào đại ba lô NIKE đã dùng bảy năm của mình. Hắn xế chiều hôm nay không có công việc, cũng là có thể nói về nhà trước chôn những thứ đồ mà Tống Hoàn Minh vứt bỏ lại, còn có một tâm tình rối loạn.

“A.....Ngạn Huân đại ca!”

Vốn là nổi giận đùng đùng đang muốn đẩy tay mở đại môn, thì nghe thanh âm tiểu Huệ đồng nghiệp mới vào ở phía sau, phút chốc dừng bước.

Liều Ngạn Huân có bản lãnh này, hắn chỉ có thể ở trong lòng hận đến muốn chết, giận đến hộc máu, lại có thể để cho người khác hoàn toàn chưa nhìn ra cơn giận của hắn.

Hắn hết sức lễ phép trở về hỏi tiểu Huệ cách mình không xa khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, “Có chuyện gì không?”

“Anh..... Anh có muốn hay không..... cùng đi háy KTV?” Tiểu Huệ ấp a ập úng nói.

“Tôi nghĩ sợ rằng không được, ngại ngần.” Liễu Ngạn Huân lộ ra tính lễ phép cười yếu ớt, hắn biết trong công ty có không ít nữ đồng nghiệp cũng ăn vào của hắn một ít mê được.

“Cổ họng của tôi có chút không thoải mái, có thể là bị cảm.” hắn chỉ chỉ cổ họng mình, nhìn gương mặt đỏ bừng của tiểu Huệ, “Các em đi chơi đi!”

Đưa mắt nhìn thân ảnh thon dài của Liễu Ngạn Huân rời đi, tiểu Huệ trong lòng ít nhiều có một cổ thất vọng khó có thể nói.

Vốn là đồng nghiệp núp lén nhìn toàn bộ đều xông tới. “Ai nha! Tiểu Huệ, đừng nhìn nữa!” Người ở công ty lâu nhất Nguyệt Linh cười khổ.

“Nói cho người cũng không tin, còn hết lần này đến lần khác muốn đi hỏi cái băng sơn vương tử kia có muốn đi chơi hay không.”

“Ngạn Huân người kia chính là như vậy, đừng quá để ý, hắn đối với nữ nhân trong công ty, vô luận là đồng nghiệp hoặc là người mẫu, ca sĩ, cũng chính là một kiểu.” Tay khoác lên trên vai tiểu Huệ Ngọc Trân nói.

“Người này là một người cuồng công việc, trừ công việc ở ngoài, bất kì nữ nhân nào cũng không tới gần được người của hắn.”

“Đúng vậy! Cuộc sống riêng tư của hắn bị bịt kín bằng một tầng khăn che mặt thần bí, trừ công việc ra, hắn căn bản không đi theo giao thiệp với ai, cũng cho tới bây giờ chưa nghe nói qua có người nào đi qua chỗ ở của hắn.”

Nguyệt Linh cùng Ngọc Trân hai người nói liên hồi mãnh liệt hướng tiểu Huệ nói về Liễu Ngạn Huân, chuyên gia đánh giá mười phần.

“Kia..... kia ngay cả hắn có bạn gái hay không tất cả cũng không biết sao?” Tiểu Huệ có chút thấp thỏm bất an hỏi.

“Không sai, không sai!” Hai vị quân sư không hện mà cùng gật đầu.

Ba người mất thấy thân ảnh anh tuấn kia sắp biến mất ở ngã tư, không khỏi cũng lắc đầu thở dài.

Cái băng sơn vương tử này, anh mắt trời sinh là sinh trưởng ở trên đầu!

“Ai..... “

Nhìn bầu trời tháng chín xanh thẫm ở ngoài cửa sổ sát đất bằng ánh mắt trống rỗng, Liễu Ngạn Huân căn chiếu dĩa, đối với mình vừa mới vượt qua

Nhớ lại thời điểm lúc hai người bọn họ đang là sinh viên đại học, bọn họ còn ngại phòng ốc còn quá nhỏ đây! Phòng ốc tuy nhỏ, nhưng nhớ lại thì có hắn và Tống Hoàn Minh mền nhau sâu đậm, cùng với thời khắc ngọt ngào nhất.

Lúc đó mượn phòng trọ tầng cao nhất, bọn họ cố ý lột sàn nhà bằng gỗ sồi, bên trong trang trí bày biện đều là theo sở thích của hai người bọn họ tự mình chuẩn bị..... Nhớ lại bảy năm trước, mỗi góc ngách trong phòng ở này giống nhau hiện ra.

Nhưng tại ngay thời điểm lúc chính mình hăm sâu vào đoạn tình cảm, Tống Hoàn Minh y lại đem nữ nhân làm cho bụng lớn!

Trước khi tiểu tử này âm thầm rời đi, hắn vừa mới thanh toán cho chủ nhà tiền thuê nhà tháng chín đây!

“Hô..... ” Liễu Ngạn Huân buông dĩa xuống, gió mát từ cửa sổ sát đất thổi qua làm cả người thư sướng.

Hôm nay là ngày thứ tám Tống Hoàn Minh rời đi.

Liều Ngạn Huân vô cùng tinh tế nhớ ngày, nhưng thật ra cũng không có khóc. Có lẽ là chuyện phát sinh quá đột ngột, làm cho không người nào có thể chấp nhận sự thật rằng trong cái phòng này từ hai người biến thành một người, vừa có lẽ là bởi vì mình quá đau... cho nên không có rơi lệ sao?

Cúi đầu nhìn bề ngoài một chút, là nên đem y phục phơi bên ngoài mang vào. Phía Tây ánh nắng sắp mất, hẳn cũng nên vì thân thể mỗi một của mình mà tắm nước nóng, hảo hảo mà nghỉ ngơi buông lỏng một chút.

Liều Ngạn Huân đứng lên, đẩy ra sa cửa, đi ra bên ngoài thu vào vài món quần áo bị gió thổi bay ngổn ngang kia.

“A!”

Coi như đây là tình huống Liều Ngạn Huân không cẩn thận, kia là cái quần lót màu đỏ mà Tống Hoàn Minh tặng cho hắn làm sinh nhật hai mươi tuổi, cứ nhiên bị gió thổi mãnh liệt đến lầu một đầu hẻm!

Ghe tởm, chỉ cần vận xui vào đầu, sự kiện bất hạnh sẽ cùng hiệu ứng quân bài giống nhau, qua núi dời biển hướng hắn mà đến!

Liều Ngạn Huân vội vàng lao ra cửa phòng, nhấn nút thang máy lầu một, hắn không chịu được bất kì vật chuyện gì cùng Tống Hoàn Minh có liên quan.

“A!”

Vừa ra khỏi cửa, hắn phát hiện quần lót của mình bị một con chó seberia vô cùng xinh đẹp ngậm chơi. (chó seberia:giống chó dùng để kéo xe trượt tuyết)

“Không!” Liều Ngạn Huân thê lương hô lên, thoáng chốc đem con chó đang chuyên tâm ngậm quần lót đùa kia sợ hết hồn.”Người này con chó thối!” Liều ngạn huân không nhận được chữ ằm lên.

“Người không đi tới thùng rác kiểm đồ bỏ ăn, hết lần này đến lần khác cắn cái quần lót này của ta! Người này chỉ là con chó đoản mệnh..... “

“Uông Uông Uông Uông Uông!” Con chó kia cũng không khách khí hướng hắn sủa lên.

Ngay cả chó cũng xem thường mình? “Người này chó thối!” Liều Ngạn Huân nổi trận lôi đình, hắn tàn bạo nhìn chăm chăm nó, “Ta không đem người làm thành thịt thơm, người sẽ không hiểu được sự lợi hại của ta!”

“Ngao ô ngao ô.....”

“Xem người trên cổ còn mang vòng cổ xinh đẹp như vậy, người nhất định là cái loại chó có mang theo chứng nhận huyết thống đó?” Liều Ngạn Huân lộ ra mỉm cười hết sức giả hoạt, “Thịt của người hẳn là ăn thật ngon..... “

Quả thật, con chó có màu lông xinh đẹp kia cực kì sợ bộ dáng Liều Ngạn Huân hung thần ác sát, nó chẳng những xoắn cái đuôi, ngay cả tiếng kêu cũng lộ ra vẻ sợ hãi rụt rè.

“Ken!”

Dưới tình huống người chó đang giằng co, căng thẳng hết sức, phía sau hắn toát ra thanh âm của một người khác.

“Uông Uông Uông Uông..... “

Chó seberia nghe được gọi như vậy, bỏ lại quần lót Liều Ngạn Huân,nhắm nói phát ra thanh âm mà chạy đi.

Nói vậy cái thanh âm kia chính chủ nhân của con chó xấu này, Liều Ngạn Huân vội vàng quay đầu lại, tâm tình của hắn ác liệt đến cực điểm, đang muốn tìm người gây lộn đây!

Hắn quay người lại, đã nhìn thấy tại chỗ cách mình không xa: chỗ đó đứng một nam tử cao lớn, mà con chó xấu kia thì hết sức ôn hòa ở chỗ bên cạnh nam tử mà liếm.

Liều Ngạn Huân không nhúc nhích tại chỗ nhìn tên nam tử kia, tính toán phải như thế nào hướng đối phương phát hỏa, đối phương tựa hồ phát hiện chó người nhìn chăm chú vào mình.

“Du thập đen tối là có chuyện gì sao?” Chủ nhân con chó mở miệng hỏi, nhưng lại là dùng giọng điệu Trung văn hết sức quái dị.

Liễu Ngạn Huân lúc này mới phát hiện, chủ nhân con chó này có một khuôn mặt phi thường tuấn mỹ.

“Anh là làm sao quần giáo chó của anh a?” Giọng nói của Liễu Ngạn Huân ngoài ý muốn của mình bình tĩnh, “Anh nhìn! Quần lót của tôi cũng bị hấn cắn nát!”

Tên nam tử kia nghe thấy Liễu Ngạn Huân oán trách, nhìn nhìn lại thứ hấn đang cầm trên tay, đã thành một khối quần lót màu hồng rách nát, y rốt cuộc hiểu rõ cả chuyện.

“Sorry, Ken từ nhỏ thực thích đồ tiên diễm, đây là nê có lỗi, nê sẽ bồi thường tất cả phí dụng.” Tên nam tử kia khách khí nói.

“Là ‘anh’ có lỗi, là ‘anh’ muốn ‘bồi thường’!” Liễu Ngạn Huân chỉ vào tên nam tử kia lớn tiếng rống, hấn quả thật đã bị cái nam tử nói giọng điệu Trung văn này một ngụm làm cho điên luôn rồi! “Liên tục nói cũng nói được thất linh bát lạc!”

“Sorry, tôi vừa mới đến Đài Loan, rất nhiều chuyện..... không hiểu.” Nam tử hết sức có phong độ giải thích. “How much? Tôi trả tiền cho nê.” (@@ anh nói đầu đầu thật.)

Như vậy lại làm cho Liễu Ngạn Huân ngoài ý muốn. Hấn nhận lầm không nghĩ đến tính cách nam tử này lại thẳng thắn như thế, hấn cho là người nuôi loại chó lớn này, cũng là có tiền, nhà giàu ở trên tự chó mình là đúng, nhưng lại không nghĩ tới nam nhân trước mắt hấn là tâm địa cùng hữu lễ như thế.

“Quên đi.” Liễu Ngạn Huân thở dài một hơi. Hấn có thể không tốn chút sức nào để đối phó những loại người cậy mạnh không nói đạo lý, nhưng đối với người như vậy, hấn không... am hiểu ứng phó nhất.

“Dù sao một cái quần lót cũng không đáng mấy mao tiền, ta không cần.” Hấn liếc mắt nhiên con chó xấu kia, “Lần sau coi chặt chó của người, đừng để chó nàng chạy loạn nữa.”

“Như vậy sao được? Tôi không thể như vậy.....” Tên nam tử kia hết sức cố ý muốn chịu trách nhiệm.

“Không cần.” Liễu Ngạn Huân vừa thở dài một hơi, nhìn cái quần lót cũ đồ lòm trong tay, “Có lẽ đây là ý trời. Cũ không mất đi, mới sẽ không đến.....”

“Thiếu gia!”

Vừa lúc đó, đầu ngõ một chiếc xe màu đen xa hoa lái vào, dừng ở trước mặt hai người bọn họ, cửa sổ xe bị kéo xuống, bên trong có một lão nhân vẻ mặt khẩn trương gọi nam tử đang dắt chó.

“Thiếu gia! thì ra ngài chạy tới nơi này, mọi người tìm ngài tìm vội muốn chết.” Lão nhân kia mở ra cửa xe, “Xin ngài lên xe! Người của công ty tới trong nhà tìm ngài rồi!”

“Lão Hâm, nhưng là hấn.....” Tên nam tử kia có chút khó khăn, xoay người muốn nhìn Liễu Ngạn Huân, nhưng sớm đã không thấy hấn.

“Thiếu gia, có thể nhanh lên một chút sao! Làm cho người ta đợi lâu không tốt.”

“Làm sao không thấy?” Y vẻ mặt kinh ngạc.

“Thiếu gia, lên xe thôi!”

“Ta còn không có trả tiền cho hấn.....”

“Ông Ông Ông Ông.....”

Trải qua một trận lẩn qua lẩn lại, chiếc xe màu đen xa hoa kia rốt cục cũng nghênh ngang rời đi.

“Nguyên lai là thiếu gia nhà có tiền ngu ngốc a.....” Liễu Ngạn Huân nâng má, ở trên tầng cao nhất nhìn chiếc xe kia đi xa, lẩm bầm tự nói.

Đại khái là ABC sao? Nhìn y ngay cả quốc ngữ cũng nói được thất linh bát lạc, nói vậy nhất định là hậu quả ở ngoại quốc quá lâu.

Mới vừa thừa dịp xe của y chạy tới gần, Liễu Ngạn Huân xoay người trở lại trong căn hộ, chạy lên sân thượng nhìn tình huống phía dưới, không

nghĩ tới y lại còn cùng người tới đón y giằng co phía dưới, cứng rắn nói phải chịu trách nhiệm.

Ai..... Gặp gỡ người chính trực như vậy, thua là về phía hần a.

“Hmm nhéo!” Liễu Ngạn Huân không nhịn được đánh một cái hắc xì thật to.(Ta để nguyên văn tiếng hắc xì của anh a, lần đầu nghe thất hắc xì loại này.)

Trong lúc bất chợt, hần lúc này mới nhớ ra hôm nay là sinh nhật hai mươi lăm tuổi của mình.

“Ghé tởm..... “

Hần gầm nhẹ, hôm nay phát sinh công việc bề bộn như vậy, hần thật sự là xui đủ mẹ!

“Ngạn huân, tài liệu mang đủ sao?” Ông Lương Đồng thanh âm nghe vô cùng khẩn trương.

Điều này cũng khó trách, hôm nay là ngày các công ty phái ra các phần tử tinh anh, đi tới ‘Y Lê Toa Bạch’ đàm phán trọng đại đại biểu chỗ ở, cơm sau này.

“Ngày hôm nay là ngày chúng ta cùng Elizabetta nói hẹn bực sân khấu đây! Nghe nói ngoại trừ chúng ta, còn có năm công ty cũng muốn xé xác ăn khối bánh mì Elizabetta loại lớn đây!”

Elizabetta?

Nga! Đúng rồi, chính là người Anh quốc mở tiệm áo cưới đó sao!

Liễu Ngạn Huân có chút không nhớ được, khi thời điểm thời khắc đầu của hần đau như muốn vỡ tung, hần thật sự không cách nào làm thêm một bước tự hỏi.

“Ai! Tôi là đem tất cả hi vọng toàn bộ đặt ở trên người của cậu a.” Ông Lương Đồng cũng không có phát hiện mặt Liễu Ngạn Huân trắng bệch như tờ giấy, chẳng qua là tự mình bàn về chuyện hợp đồng.

“Tôi tin tưởng cậu nhất định có thể đánh bại tất cả các nhà công ty khác, tha nhà chúng ta kí được hợp đồng của Elizabetta.”

“Lão..... Lão bản..... “Liễu Ngạn Huân thử nghĩ nói cho ông Lương Đồng, “Tôi xem lúc này ngài có thể phải thất vọng một lần đó..... “

Ông Lương Đồng giống như là nghĩ tới điều gì, lập tức lấy tay che miệng, “Tôi thiếu chút nữa đã quên rồi, cậu mỗi lần trước lúc nói chuyện làm ăn cũng sẽ rất khẩn trương, không muốn cùng người khác nói chuyện..... “

“Không phải như vậy..... “Hần vội vã giải thích.

“Tôi hiểu tôi hiểu, hiện tại cậu lớn nhất, tôi liền đem cậu đến nơi này.” Ông Lương Đồng vừa nói vừa lui về sau. “Tôi sẽ chờ lại đến đón cậu a!”

Hần đưa mắt nhìn thân ảnh lão bản đối với hần lòng tràn đầy mong đợi, cũng vô lực đuổi theo.

“Nga!” Đầu Liễu Ngạn Huân phát ra kháng nghị, hần cứ như vậy mà bị ném lại phía tiệm cơm xinh đẹp trong đại sảnh, thật sự là xui xẻo đến điểm cao nhất.

Người thương yêu nhau bảy năm chạy, quần lót màu đỏ bị chó cắn phá, đồng thời cùng công ty áo cưới cổ quái trong truyền thuyết là khó chơi nhất đàm phán, bệnh đau nửa đầu của hần lại tái phát!

Liễu Ngạn Huân lung la lung lay đi tới, hần nhớ được vị đại biểu kia của Elizabetta ở tại ‘phòng tổng thống’, cho nên hần phải nhanh lên một chút mới được, nhưng đầu của hần thật là đau đến tận xương đi, hiện tại hần chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, choáng váng.....

Ôm một tệp tài liệu dự đoán cao như núi nhỏ, Liễu Ngạn Huân không bao giờ... quản ánh nhìn chăm chú của người ở tiệm cơm trên hành lang nữa, chịu đau đầu không nổi liền ngồi chồm hổm xuống.

Ai có thể tới cứu hần a?

“Quần lót BOY!”

Tại trường hợp an tĩnh như vậy, một tiếng quát tháo hết sức không tao nhã đột nhiên bật ra, tràn trệ quanh quẩn ở tiệm cơm trong đại sảnh.

Liễu Ngạn Huân đột nhiên ngẩng đầu, hắn biết được thanh âm này!

Quả nhiên, hắn nhìn thấy một gương mặt tuần tú mà nữ nhân khó có thể quên, cũng chính là chủ nhân con chó xấu kia.....

Hắn mặc một bộ tây trang màu đậm, mười phần vóc người tiêu chuẩn của người mẫu, hướng về phía mình chạy tới.”Nê sao lại ở chỗ này? Nê tăng sao rồi?” (phong cách nói chuyện của anh ==!!)

Nga! Trời ạ! Khó có thể..... Hắn mới vừa gọi chính là mình? Liễu Ngạn Huân nhúc nhủ đầu lại tăng thêm mấy nghìn lần.

2. Chương 2

“Nê.....phù..... muốn nói chuyện a!Ngã bệnh sao?” Y một tay đặt lên vai Liễu Ngạn Huân, lại nghênh ngang hỏi một lần nữa, y nghiêm sắc mặt tái nhợt giống như tượng giấy trắng.

“Không..... Không cần gấp gáp, tôi..... Tôi chỉ là nhúc nhủ đầu..... ” Liễu Ngạn Huân khó khăn giữ vững, trời mới biết hắn hiện tại ngay cả đứng dậy đều thấy khó khăn.

“Qua..... Một lát nữa là..... Là tôi..... Anh.....Anh không cần phải để ý đến tôi.”

“Tôi sao có thể không để ý tới cậu a?” Cái tay khoác lên vai mình cũng không có buông xuống, ngược lại càng tăng thêm sức.” Cậu nhưng lại là loại hình tôi thích a!”

Di?

Đầu hắn rất là đau, nhưng lỗ tai cũng không đau, hắn hắn là không nghe lắm chứ?

Loại hình yêu thích?

Liễu Ngạn Huân thống khổ ngẩng đầu, liếc mắt nhìn người nam nhân trước mặt một cái, không nghĩ tới toàn bộ không nhìn thấy khuôn mặt tuần tú ôn hòa nho nhã thay vào đó là bộ mặt lạnh lùng làm lòng người sợ hãi.

Liễu Ngạn Huân đang muốn vùng vẫy bò dậy, nhưng phản ứng không kịp một giây sau liền rơi vào vòng tay của một người xa lạ.

“Anh làm cái gì? Mau..... Mau thả tôi..... Thả tôi xuống a.....”Hắn gắng gượng chống đỡ thân mình bị đau đớn bao phủ, phát run chống đối nam nhân kì quái trước mắt.

“Cậu rõ ràng đang rất khó chịu, tại sao còn mạnh mẽ hơn bình thường?” Hai cánh tay hữu lực ôm chặt lấy Liễu Ngạn Huân không tha.”Cậu cần nghỉ ngơi!”

“Đừng như vậy!” Đầu Liễu Ngạn Huân đau như muốn vỡ tung, gần như sắp bất tỉnh.”Tôi còn có việc.....Tôi đã đủ xui xẻo, Anh đừng tới phiền tôi nữa..... “

“Xui xẻo?” Khuôn mặt anh tuần lộ ra mỉm cười nhợt nhạt.”Gặp gỡ tôi, vận may sắp trở lại bên người cậu.”
Cái gì?

Liễu Ngạn Huân trước lúc té xỉu nghe được những lời này.

Y lúc nào nói tiếng Trung tốt như vậy? Y..... Y không phải lúc nói chuyện cũng sẽ có giọng điệu kì quái sao? Làm sao lúc này lại nói rõ ràng như vậy?

Liễu Ngạn Huân mơ màng tỉnh lại, một cổ mùi hương cà phê đậm đà liên xÕng vào mũi hắn. Hắn ưm một tiếng, trở mình không lại đụng phải một đồ vật nửa cứng nửa mềm, hắn còn buồn ngủ liền lấy tay sờ đồ vật mới đụng đến..... Hắn nhớ giường của hắn cùng tường cách một khoảng a! Làm sao có thể.....

“Tỉnh?”

Thân ảnh người trước mắt từ từ xuất hiện, Liễu Ngạn Huân mới thấy rõ ràng người này mang theo một nụ cười tà khí ‘chủ nhân chó dữ’!

“Chó dữ!” Liễu Ngạn Huân mở to mắt nhìn chăm chăm, điên cuồng mà rống lên một câu.

“Cái gì mà chó dữ với không chó dữ, tôi có tên.” Y tựa hồ thấy cử động của Liễu Ngạn Huân mà có chút mất hứng. “Tôi tên là Hầu Quang Uy.”

“Tôi quản anh Quang cái gì Uy a?” Liễu Ngạn Huân liếc nhìn bốn phía..... Địa phương xinh đẹp mà trang hoàng khí phái như vậy khẳng định không phải phòng ở của hắn.”Đây là nơi nào?”

“Đây là gian phòng ở khách sạn của tôi.” Hầu Quang Uy nhìn biểu hiện kinh hoàng của Liễu Ngạn Huân, khuôn mặt anh tuấn từ từ tạo thành một đường vòng cung.”Cậu té xỉu, biết không?”

“A!” Liễu Ngạn Huân chợt nhớ lại nhiệm vụ trọng đại của hắn mà quát to một tiếng.

“Anh người này.....” Hầu Quang Uy thiếu chút nữa bị tiếng kêu của hắn làm cho hoảng sợ.”Làm sao cậu làm việc gì cũng ồn ào như vậy. Lúc té xỉu, lúc thì kêu to?”

“Ai cần anh lo! Tôi cao hứng thích chạm cái gì liền chạm cái đó!” Liễu Ngạn Huân nhanh bị làm cho tức điên, hắn thể nhưng lại vào thời điểm trọng yếu mà hôn mê bất tỉnh! “Bây giờ là mấy giờ?”

Hầu Quang Uy nhìn bên ngoài một chút.”Buổi tối chín giờ hai mươi phút.”

“Xong!” Liễu Ngạn Huân cong người, đem mặt chôn vào trong chăn. “Có người muốn chém tôi..... “

“Người nào? Ai muốn chém cậu?” Y quan tâm hỏi: “Người nào mà to gan vậy?”

“Lão bản của chúng tôi a!” Thanh âm Liễu Ngạn Huân yếu đuối như lÕng vũ từ trong chăn truyền đến.”Tôi hôm nay là tới bàn một khoản làm ăn.”

“Làm ăn a..... ” Hầu Quang Uy lẩm bẩm tự nói, “Hôm nay có thật nhiều người cũng tới đây nói chuyện làm ăn a! Không nghĩ tới cậu cũng là một người trong đó!”

“Nói nhảm!” Liễu Ngạn Huân chợt ngẩng đầu lên, hiện tại đầu hắn đã bắt đầu liên tục bạo nói:

“Anh biết tôi tháng này có bao nhiêu xui xẻo sao? Tình nhân của tôi chạy theo người khác, việc buôn bán hiện tại lại bị tôi phá hỏng! Tôi một chút cũng không muốn tới nơi này bàn chuyện làm ăn, nhưng lão bản hết lần này đến lần khác nói muốn tôi tới! Đối phương thể nhưng nổi danh là người Anh quốc khó tính!”

Hầu Quang Uy trên mặt không có bất kì biểu tình gì, y vuốt mũi, “Có thật không? Làm sao cậu biết y tính tình cổ quái?”

“Chúng tôi xem trên tình báo a!” Liễu Ngạn Huân hoàn toàn không để ý tới nam tử bên cạnh, tự mình nói: “Căn cứ theo tình báo của chúng tôi, Elizabetta sẽ phái tới nhân viên cao cấp đứng đầu công ty tới Đài Loan, hắn là lão đại a, thích chó, còn thích tự mình pha cà phê..... “

Vốn Liễu Ngạn Huân còn muốn nói tiếp, nhưng đột nhiên trong lúc hắn lướt qua vai Hầu Quang Uy, thấy được một bình cà phê nóng hổi hương vị ngọt ngào đậm đà.....

“Linh linh linh!”

Điện thoại trong phòng đột nhiên vang lên, dọa hai người.

“Uy?” Thanh âm Hầu Quang Uy trầm thấp mà có mị lực. Y nghe một lát, liền đem đưa cho Liễu Ngạn Huân. “Tìm cậu.”

“Tôi?” Liễu Ngạn Huân không tin nhận lấy.

“Ngạn Huân a! Tôi thật yêu cậu chết mất!” Thanh âm Ông Lương Đồng từ trong loa truyền đến, giống như dùng hết khí lực hét lên, làm hấn phải đem loa cầm xa một chút.

“Lão bản, tôi.....” Liễu Ngạn Huân không biết mở miệng làm sao để xin Ông Lương Đồng thứ tội, hấn căn bản không có đi gặp đại biểu của Elizabetta a!

“Tôi thật là cao hứng, cậu lại đánh bại được năm các công ty khác, thay tôi lấy được hợp đồng!”

“Phải không?” Điều này cũng làm cho Liễu Ngạn Huân choáng váng. “Lão bản, tôi thật là không có làm gì a!”

“Đừng có khách khí như vậy nữa!” Thanh âm Ông Lương Đồng nghe cao hứng đặc ý đến mức như muốn bay lên trời cao. “Đây đều là công lao của cậu, không nghĩ tới tôi trở lại công ty, cùng người của Elizabetta nói chuyện điện thoại, bọn họ nói muốn thuê người mẫu của công ty chúng ta để biểu diễn.....”

Liễu Ngạn Huân quả thực choáng váng, đã biết vì sao tiếng của Ông Lương Đồng ở bên kia điện thoại nói hưng phấn, hấn che miệng, cười khom thắt lưng, rốt cuộc hiểu rõ tại sao Hầu Quang Uy nói: gặp gỡ tôi, vận may của cậu sẽ trở lại.

Hấn quả thật thấy trên đầu của Hầu Quang Uy có vòng sáng, phía sau mọc ra đôi cánh vừa lớn vừa trắng.

“Tình báo của các cậu thật là yếu.”

Hầu Quang Uy một bộ dạng không chịu được tình báo của thương giới Đài Loan nói sai lầm về hấn.”Lão nhân? Hừ! Vậy cũng phải chờ tôi năm mươi năm sau mới được gọi?”

“Mỗi người ai rồi cũng sẽ già.” Liễu Ngạn Huân sợ hãi nói lên ý kiến của mình.”Cho dù anh có là lãnh đạo cao cấp của Elizabetta cũng giống nhau..... “

Cặp mắt sắc bén của Hầu Quang Uy lộ ra một cổ hàn quang lạnh lùng, quét qua Liễu Ngạn Huân đang ngồi ở trên giường một cái.

Liễu Ngạn Huân co lại cổ. Bất quá, hấn không muốn phải khuất phục dưới thế lực ác, hấn ưỡn thẳng thân thể, hắng giọng, “Tôi không có nói sai a.”

“Khẩu khí của cậu cũng không nhỏ.” Một tay Hầu Quang Uy cầm chén cà phê, vừa trên dưới cẩn thận đánh giá Liễu Ngạn Huân.

“Cậu không sợ chọc giận tôi, tôi sẽ lập tức đổi hợp đồng?” Ý giống như tiểu quỷ thích khi dễ người khác, cố ý ở trước mặt hấn mở ra một tờ hợp đồng, “Tôi còn chưa kí tên ở phía trên đó!”

Một chiều này quả nhiên cao minh.

Bị mọi người coi là băng sơn vương tử, mặt của Liễu Ngạn Huân lập tức trắng bệch, chân mày nhíu lại thật chặt.

Nhìn thấy khuôn mặt của Liễu Ngạn Huân vì một tờ giấy làm khó mà u sầu, nụ cười của Hầu Quang Uy dần dần lớn hơn.

“Tôi..... tôi.....” Hấn không biết nên mở miệng thế nào.

“Tôi cái gì tôi a?” Nụ cười của Hầu Quang Uy đặc ý vạ phần.

Liễu Ngạn Huân luống cuống, hấn chưa bao giờ ở trên thương trường gặp phải người như vậy, từng đối thủ hấn tiếp xúc, không có một người nào, không có một ai giống y như một hải tử làm loạn.

“Quên đi, không đùa với cậu.” Hầu Quang Uy trở mình xuống giường, hưởng bình cà phê tỏa mùi hương đậm đà mà đi tới.

“Tiếng Trung của anh sao tự nhiên lại trở nên chuẩn như vậy?” Liễu Ngạn Huân vội vàng nói sang chuyện khác, “Lần trước lúc tôi nhìn thấy anh, anh còn miêng nói đây giọng tiếng nửa Tây nửa ta..... “

“Cậu cho là sao?” Hầu Quang Uy hỏi ngược lại hấn.

“Tôi làm sao mà biết? Chẳng lẽ anh mời thầy về nhà sửa lại phát âm của anh cho đúng?” Liễu Ngạn Huân tức giận liếc y.

Hầu Quang Uy cười không đáp, chẳng qua là cầm lấy bình cà phê, đổ ra cà phê mùi thơm bốn phía, khói màu trắng thoảng cái che đi khuôn mặt của y.

“Trừ phi.....” Đầu Liễu Ngạn Huân đột nhiên hiện lên một ý niệm, nhưng hắn cũng không xác định.

“Trừ phi cái gì?” Tròng mắt Hầu Quang Uy tà tà nhìn hắn.

“Trừ phi anh cố ý!” Bật thốt lên.

“Ha ha ha.....”

Hầu Quang Uy nghe xong suy đoán của Liễu Ngạn Huân, cười lên ha ha.

“Cười cái gì?” Liễu Ngạn Huân đối với thái độ của y hết sức xem thường. “Kêu tôi đoán rồi lại cười tôi.”

Mặc dù miệng hắn nói vậy nhưng trong lòng lại hết sức tin tưởng rằng mình đã đoán đúng, hắn tin tưởng Hầu Quang Uy không chỉ có một cái mặt nạ.

Ở đầu ngõ hẻm gặp là chính trực thật thà, thiếu gia ngọc tiếng Trung không lưu loát, còn hiện tại trước mắt đang cuồng tiếu không dứt là anh tuấn thành thực tinh anh của xã hội, này hoàn toàn cho thấy Hầu Quang Uy không phải là một nhân vật đơn giản.

Rốt cục tiếng cười cũng dừng lại.”Tôi chỉ cảm thấy Ông Lương Đồng rất có mắt nhìn người, phải cậu tới nơi này làm người đàm phán.”

“Có ý gì?” Liễu Ngạn Huân nghi ngờ nhìn y.

“Cậu rất biết quan sát nhất cử nhất động của người khác.” Hầu Quang Uy đem chén để sát vào bờ môi, “Tôi nghĩ cậu nhất định nhẹ nhàng là có thể đoán được người bên cạnh cậu có ý đồ gì.”

Liễu Ngạn Huân nghe được lời của y, đầu tiên là ngây ra một lúc, nhưng sau lại tiến đến một bên.

“Tại sao?”

“Tôi coi là hiểu rõ tâm tư của anh,” Thanh âm của Liễu Ngạn Huân nghe ra có một tia khổ sở. “Tôi cũng vậy không thích nhìn lòng người, thấy lòng người nghĩ gì.”

Trong mắt Liễu Ngạn Huân dần dần nổi lên một tia lo lắng, Tống Hàn Minh rời đi, đối với hắn thật là đã kích quá lớn.

“Vậy thì thế nào?” Hầu Quang Uy đối với đáy mắt Liễu Ngạn Huân hiện ra vẻ cô đơn cũng không để ý.

Đúng là đối với một người không quen biết mà nói cảm xúc của Liễu Ngạn Huân cũng không thể làm y dao động cái gì.

Hầu Quang Uy chậm rãi để chén cà phê xuống lần nữa ngồi trở lại bên cái giường mềm mại. Nhưng cử động này, làm cho Liễu Ngạn Huân đang cảnh giác giống như mèo mà cong thân thể lên.

“Tôi cũng không ăn cậu, sợ cái gì?” Hầu Quang Uy tức giận liếc hắn một cái.

“Tôi đâu có sợ?” Liễu Ngạn Huân đối với câu này tựa hồ là có lực tương đối lớn. “Cùng là nam nhân, tôi sợ anh làm gì?”

“Rất tốt chính là loại khí thế này.”

Hầu Quang Uy bên mép nổi lên mỉm cười, Liễu Ngạn Huân không khỏi bị mỉm cười này làm hấp dẫn..... Nam tử dung nhan anh tuấn phóng đảng không câu nệ làm cho người ta điên cuồng, hắn tin tưởng nữ nhân trên đời này, chỉ cần nhìn thấy nụ cười của y, tuyệt đối cả đời sẽ không quên khuôn mặt tuấn mỹ của y.

Đang lúc Liễu Ngạn Huân nhìn y choáng váng, Hầu Quang Uy đột ngột nhích tới gần mặt hắn, dưới tình huống chưa kịp phản ứng cường hôn hắn!

“Ngô.....” Cánh tay mảnh khảnh của Liễu Ngạn Huân thường ngày thiếu rèn luyện căn bản là ngăn không được Hầu Quang Uy, chỉ đành phải tùy ý Hầu Quang Uy không chút lưu tình cưỡng đoạt môi lưỡi của mình, mặc dù như thế hắn vẫn không bỏ bất cứ một cơ hội nào bỏ chạy khỏi ma chưởng, hắn liều chết đẩy nam nhân trên người, ý đồ ngăn cản cử động điên cuồng của y.

“Dừng tay! Anh tên ngu ngốc này!” Hầu Quang Uy phát ra tiếng gầm giận giữ, y đối với cử chỉ của Liễu Ngạn Huân cảm thấy có chút tức giận.

“Cậu quên là tôi còn chưa kí tên trên hợp đồng hay sao?”

Những lời này quả nhiên làm cho Liễu Ngạn Huân người ưu tiên công việc dừng động tác. Hắn không ngừng thở hắt hển, mồ vừa mới bị Hầu Quang Uy dùng sức găm cắn nay đã hiện lên một tầng đỏ tươi, vốn là trang phục tây trang trắng thơm, lúc này đã lộ ra vẻ chật vật không chịu nổi.

“Đối với công việc, cậu cũng rất thuận theo sao!” Hầu Quang Uy lấy một tay chế trụ Liễu Ngạn Huân, y giống Liễu Ngạn Huân đều thở hào hển.

“Anh đến tốt cùng là muốn như thế nào?” Tròng mắt Liễu Ngạn Huân vừa khôi phục lạnh như băng ở trên thương trường. Y làm sao có thể đối với hắn như vậy? Hắn chẳng qua là thay công ty tới bạn chuyện làm ăn, hắn cũng không phải là món đồ chơi a!

Cho dù hắn bị Tống Hoàn Minh đá, nhưng bên cạnh không thiếu nam nhân khác tới an ủi, cần gì bị Hầu Quang Uy vui đùa đây?

“Cậu nói đi?” Trong mắt Hầu Quang Uy hiện lên một tia lửa, “Liễu tiên sinh thông minh?”

“Anh nhìn trúng công ty của chúng tôi, không phải chỉ là bởi vì yêu thích khuôn mặt của tôi thôi?” Liễu Ngạn Huân lạnh lùng nhìn y, mặc dù vô lực tránh thoát khỏi trói buộc của y, nhưng có thể nói giọng điệu của hắn cũng hết sức lạnh đậm.

“Hmm!” Hầu Quang Uy cười, nụ cười biến hóa kỳ lạ biến hóa giữa không gian chật hẹp của hai người.

“Cậu thật rất thông minh.” Y rút cục buông lỏng giam cầm tay của Liễu Ngạn Huân, rời khỏi phạm vi khống chế hắn.

Liễu Ngạn Huân rút cục thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn nhìn chằm chằm thân ảnh Hầu Quang Uy, hắn không biết bước kế tiếp nam nhân này đi quân cờ như thế nào.

“Công ty của các cậu ở bốn năm trước còn là một công ty nhỏ không có danh tiếng gì.” Hầu Quang Uy một lần nữa cầm lại cái chén cà phê, đi chuyện cái chén.

“Nhưng sau khi cậu vào công ty, công ty mới bắt đầu có chuyển biến, có tình hình mới.” Ánh mắt sắc bén của Hầu Quang Uy quét qua mặt của Liễu Ngạn Huân, giống như muốn nhìn sâu vào trong nội tâm bí mật của hắn, y đem cả phê trong chén uống một hơi cạn sạch, động tác này làm cho trên mặt Liễu Ngạn Huân nổi lên một mảnh nóng, nhìn đôi môi vừa mới hôn mình, uống cà phê trong cái chén kia, có một cổ không khí mập mờ phiêu tán trong không khí.

“Cậu nói rất đúng, tôi không phải chỉ vì khuôn mặt của cậu mới chọn công ty của các cậu.” Con người của Hầu Quang Uy nhìn thẳng hắn.

“Thật sự là tôi suy nghĩ đến tổng thể công ty các cậu, cùng với trình độ nghệ nhân được hoan nghênh, mới quyết định lựa chọn các cậu.”

Cái gì? Nếu y không phải bị ‘sắc đẹp’ của mình hấp dẫn mới chọn công ty của mình hợp tác, vậy tại sao còn muốn lừa gạt đem hắn tới chỗ này, lại còn muốn cưỡng hôn mình? Còn lớn tiếng ở trong khách sạn kêu mình là ‘quần lót BOY’!

Hợp đồng này thật là lộn xộn!

“Anh cũng đã nói như vậy, tại sao còn không muốn ký trên hợp đồng?” Liễu Ngạn Huân bắt màn tròng y.

“Đó là bởi vì trước lúc tôi ký tên, tôi còn muốn một điều kiện cá nhân.” Hầu Quang Uy chậm rãi nói.

Nhìn nam nhân đầy đầu là quỷ kế này, Liễu Ngạn Huân đột nhiên có dự cảm bất thường.

“Tôi muốn em cho tôi tình yêu của em.”

3. Chương 3

Tháng 9 năm 2000

Sáng sớm ánh nắng chiếu vào dòng người mãnh liệt trên đường phố Đài Bắc, khiến người khác có một cổ tinh thần phấn chấn.

Đối với phần lớn người mà nói, đây là một bắt đầu vô cùng vui vẻ, nhưng có một người lại hết lần này tới lần khác cảm xúc đối lập với bầu trời quang đãng kia.

Không sai, đó chính là Liễu Ngạn Huân.

“Rất đơn giản? Cậu chỉ cần giả làm tình nhân của tôi, tôi ngoài việc ký hợp đồng cùng với công ty của các cậu, còn có thể cho cậu một khoản thù lao.”

Ngày đó, Hầu Quang Uy lấy vẻ mặt hết sức nghiêm túc hướng về phía Liễu Ngạn Huân đang ngây ngốc mà nói như vậy.

Thật sự thì hắn thích nam nhân, nhưng hắn đã giấu diếm loại tính hướng đặc thù này hơn mười năm, hắn chưa bao giờ nghe qua cái loại khế ước hoang đường như thế, càng không biết Hầu Quang Uy có ráp tâm gì...

“Tôi cũng là đàn ông!” Liễu Ngạn Huân nói lên nghi ngờ của hắn. “Bằng việc anh lớn lên như thế này muốn dạng bạn gái nào mà không có? Tại sao lại muốn tìm tới tôi? Hơn nữa, cho dù anh muốn dùng tiền mua một người tình nhân, việc này không thể tìm nữ nhân sắm vai sao?”

“Cha tôi ép tôi cùng người khác kết hôn, nhưng là..... Tôi thật không muốn cùng một người không có tình cảm để kết hôn.” Hầu Quang Uy lộ ra vẻ mặt thông khổ, gương mặt tuấn mỹ nhăn lại thành một đoàn. “Đồng ý là phải nghe theo mệnh lệnh của cha, nhưng muốn tôi tìm nữ nhân đến diễn trò, cha của tôi cũng sẽ để cho tôi cùng người bạn gái giả kia kết hôn, bởi vì cha tôi tuyệt đối sẽ không đáp ứng để tôi cùng người tôi thích kết hôn.....”

Ngạ! Trời ạ! Chuyện này thật đúng là trùng hợp!

Tình nhân của hắn muốn cùng nữ nhân kết hôn, mà hắn bây giờ vì hợp đồng đồng ý cứu một nam nhân bị buộc phải kết hôn?

“Xem bộ dạng thống khổ này của anh, tôi.....” Liễu Ngạn Huân không khỏi bắt đầu đồng tình với y. Hầu Quang Uy coi như là một nam tử chung tình, mặc dù y lấy phương thức vô lý nói lên điều kiện như vậy, nhưng này là bởi vì rất nỗ lực, đúng là đáng giá hắn hỗ trợ. Ít nhất là so với tên Tổng Hoàn Minh kia không nói tiếng nào muốn đi là đi thì tốt hơn nhiều lắm.

“Được rồi! Tôi giúp anh.”

Nếu quả thật theo như lời Hầu Quang Uy, y là thiên sứ vận may của hắn, vậy thì tạm thời làm người tốt, giúp một người số khổ tìm được duyên ương a!

Kéo thân thể mệt mỏi, Liễu Ngạn Huân đi vào phòng xử lý hội nghị của Lisa, hắn chậm rãi hít một hơi, điều chỉnh tốt cảm xúc trầm thấp của mình. Hắn nhớ được hôm nay phải cùng nhân viên làm việc ở Elizabetta mở hội nghị giới thiệu thảo luận, đây là việc bận rộn vô cùng nặng nề.....

“A!”

Lúc hắn đứng ở đại sảnh xa hoa khí phái ở Elizabetta, lại bị mấy bóng người màu vàng đụng phải mình.

“A..... Thật xin lỗi!”

Một thanh âm ngoại quốc mang theo một chút tiếng khóc truyền đến, một gương mặt nhỏ nhắn đỏ hồng xinh đẹp như búp bê hiện ra trong đôi mắt kính bạc của Liễu Ngạn Huân.

“Không sao, tiểu thư.” Liễu Ngạn Huân vội vàng hỏi cô bé có một đầu tóc vàng cuộn sóng, “Có phải đụng vào chỗ nào rồi không?”

“Không có chuyện gì....” Cô bé tóc vàng vẫn dùng thanh âm ủy khuất trả lời hắn.

“Ngạn Huân!” Lúc hai người bọn họ ở đại sảnh, thanh âm của Hầu Quang Uy ở trên lầu vang lên.

“Em tới vừa đúng lúc, anh vừa vận thay hai người giới thiệu một chút!”

Giới thiệu? Liễu Ngạn Huân nghe thấy thì mơ màng, hắn xoay người nhìn tên này trên người mặc quần áo màu hồng, choàng tay lên vai cô gái ngoại quốc tóc vàng dài mềm mại, đột nhiên hiểu rõ một chuyện, chẳng lẽ cô bé này chính là nữ nhân mà Hầu Quang Uy nói?

“Ngạn Huân, vị này là Julia!” Hầu Quang Uy vừa nhanh chóng hướng đại sảnh đi tới, vừa lấy tiếng Anh lớn tiếng giới thiệu, “Julia, vị này chính là người anh đề cập với em Liễu Ngạn Huân.”

Trời ạ! Người nam nhân này tại sao mỗi lần xuất hiện đều phải hét lên, muốn cho tất cả mọi người chú ý tới bọn họ sao? Hiện tại hay rồi, tất cả mọi người đều chú ý tới....

“Liễu Ngạn Huân?” Cô bé tên là Julia kia sau khi nghe đến tên của Liễu Ngạn Huân, sắc mặt hiện lên mấy phần tái nhợt.

“Chuyện gì xảy ra?” Liễu Ngạn Huân nhìn Julia bộ dạng hết sức cổ quái, liền vội vàng hỏi, “Cô không thoải mái sao? Có muốn đi xem bác sĩ không?”

“Đừng đụng tới!” Dưới con mắt của mọi người, Julia mở mắt nhìn trừng trừng, phản ứng kịch liệt với tay của Liễu Ngạn Huân khi nó sắp chạm vào tay cô.

“Julia, Ngạn Huân chỉ là muốn quan tâm em mà thôi.” Hầu Quang Uy nhìn thấy một màn này, sắc mặt trầm xuống giáo huấn Julia. “Em không thể đối với cậu ấy vô lễ như vậy.”

“Không có vấn đề gì.” Liễu Ngạn Huân vội vàng ra mặt hòa giải.

“Em tại sao không thể đánh hắn?” Thanh âm của Julia nghe kích động dị thường. “Em là vợ mà chủ tịch chọn, cũng là vị hôn thê sắp xuất giá của anh, em so ra có gì kém người nam nhân này?”

Cái gì? Đầu Liễu Ngạn Huân thoáng cái liền giống như là bị mấy câu nói kia nổ tung.

Hầu Quang Uy là con chủ tịch Elizabetta? Julia chính là cô bé mà Hầu Quang Uy không thích kia?

Đôi mắt màu thủy lam xinh đẹp của Julia từ từ lắng xuống những nước mắt to như hạt đậu. “Hắn là nam nhân a! Anh có biết hay không, người này có thể thay anh sinh con sao? Cái gì mới là một gia đình bình thường? Hai nam nhân ở cùng một chỗ chuyện gì cũng không làm được a!”

Julia nói liên hồi tựa như đối với loại quan hệ yêu thương này không tiếp nhận được, căn bản không để ý đến ánh mắt mọi người lui tới trong đại sảnh đang nhìn ba người bọn họ.

“Anh bắt kể em nói cái gì, anh chính là yêu Liễu Ngạn Huân.” Hầu Quang Uy hết sức tỉnh táo, y nói từng câu từng chữ: “Anh bắt kể người khác nói như thế nào, anh chỉ muốn cùng cậu ấy ở chung một chỗ!”

“Các người thật ghê tởm!” Julia dứt lời liền xoay người hướng về cửa lớn chạy đi.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi liền nói ra nhiều lời mang tính chất oanh tạc như vậy. Liễu Ngạn Huân hoàn toàn vô lực chống đỡ sự việc ngoài ý muốn, chỉ có thể đứng ngốc tại chỗ.

“Mặc kệ cô ấy, Ngạn Huân mau đi vào trong.”

Đạo diễn màn kịch này cũng chính là diễn viên cao siêu Hầu Quang Uy. Y lập tức đem hết bản lĩnh dùng tiếng Trung, thâm tình chân thành nhìn chăm chú Liễu Ngạn Huân. “Vô luận người khác nói cái gì, anh đều không hối hận khi yêu em. Đi, chúng ta đi vào!”

“Tôi là tới nơi này là bàn về chuyện kí hợp đồng.....” Liễu Ngạn Huân vừa mới trải qua trận bão táp, nói chuyện liền lộ ra chút vô lực.

Mặc dù rất không đồng ý cách làm của y, nhưng Liễu Ngạn Huân hoàn toàn không có cách nào kháng cự lại sức mạnh của y. Chỉ đành phải để cho vị “nhi tử của chủ tịch” này kéo hẳn đi, để lại một đám người sau khi hẳn đi trợn mắt há hốc mồm.

“Ha ha ha ha.....” Tiếng cười của Hầu Quang Uy liền vang lên sau khi y đóng cửa phòng lại, khác hẳn với lúc y ở trong phòng họp rộng rãi, y giờ phút này giống như đại hài tử vì thực hiện được một trò đùa dai mà vui vẻ. “Mọi người ở trong đại sảnh đều bị chúng ta làm cho sợ hết hồn, ha ha ha..... “

Trong mắt của Hầu Quang Uy tràn đầy hào quang, võ vai Liễu Ngạn Huân hưng phấn nói: “Tôi mời cậu quả nhiên là đúng đắn, cha tôi nhất định sẽ giận điên lên! Mà nhà của Julia lại hết sức coi trọng danh dự của gia tộc, cho dù cha tôi muốn tôi cưới cô ấy, người nhà của cô ấy cũng chưa chắc chịu để cô ấy gả tới đây! Ha ha ha..... “

“Chờ một chút!” Liễu Ngạn Huân kêu lên, “Tôi đây làm sao bây giờ? Mới vừa náo một trận như vậy, người ta sẽ đem chúng ta trở thành tình nhân đồng tính luyến ái thì sao?”

“Đúng vậy!” Hầu Quang Uy cười nhìn hắn, “Tôi chính là muốn như vậy a! Tin tức một khi truyền ra, truyền thông phía sau so với phía trước càng bá đạo hơn a! Đến lúc đó nhà thiết kế biểu diễn áo cưới của Elizabetta biết, còn chuyện khai trương công ty con, sẽ có nhiều người biết hơn rồi.”

“Trời ạ!” Đầu Liễu Ngạn Huân lại đau lên.

“Tại sao? Có cái gì không đúng sao?”

“Dĩ nhiên không đúng!” Liễu Ngạn Huân rống to. “Tin tức này có thể là mảnh lối mang tính tuyên truyền, nhưng tôi bắt quả chỉ là công nhân viên trong công ty người mẫu mà thôi a! Anh có thể phủi mông trở về Anh quốc, nhưng tôi lại cả đời ở lại Đài Loan a! Anh có biết hiện tại sự tiếp thu của Đài Loan đối với gay vẫn không tốt lắm không, tôi làm sao bây giờ?”

“Tôi có nói là tôi sẽ đem cậu bỏ lại sao?” Hầu Quang Uy ngừng cười, mắt nhìn hắn. “Tôi dĩ nhiên hiểu tình cảnh của cậu, nếu như cậu nguyện ý, tôi sẽ để cậu làm quản lí cao cấp của Elizabetta.”

4. Chương 4

“Cái gì a?” Liễu Ngạn Huân đau đầu.

“Đây căn bản là ông nói gà bà nói vịt sao! Tôi là nói, tôi nếu làm không tốt sẽ không có cách nào đặt chân ở chỗ này..... “

Julia mới vừa nói một câu đã hung hăng đâm vào tim của hắn. Hai nam nhân ở chung một chỗ, đích xác chuyện này làm vi phạm đạo đức xã hội, một khi bị vạch trần chuyện mình thực sự là đồng tính luyến ái, tất cả những người biết hắn, có ý kiến gì với hắn đây?

“Tôi đây sẽ đối với cuộc sống của cậu chịu trách nhiệm!”

Những lời này của Hầu Quang Uy, để cho trong lòng của Liễu Ngạn Huân mãnh liệt nhảy lên một cái.

“Anh đây là đang nói những lời ngu xuẩn gì?” Liễu Ngạn Huân lúng túng bật cười.”Điều này sao có thể?”

“Tôi là nghiêm túc.” Trong mắt Hầu Quang Uy không hề có ý cười, nghiêm túc nhìn thẳng vào hắn.”Nếu như bởi vì tôi mà cậu phải gặp không may, tôi nguyện ý chịu trách nhiệm.”

“Anh đang ở đây nói lời nói ngu xuẩn gì!” Liễu Ngạn Huân xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía y nói: “Đừng nói giống như muốn cầu hôn vậy, nếu như anh đối với cuộc đời tôi chịu trách nhiệm, vậy cô bé anh thích phải làm sao bây giờ? Chúng ta diễn kịch thế này chẳng phải là uống phí rồi sao?” Trong lòng

Liều Ngạn Huân lại không khỏi một trận co rút đau đớn.”Anh không nên nói như vậy, anh muốn làm sao chịu trách nhiệm với tôi? Đây cũng không phải là vấn đề trên sinh hoạt..... ” Còn có vấn đề trên danh dự a! Tâm tình của hắn chìm xuống đáy cốc.

“Hết thấy giao cho tôi.” Thanh âm của Hầu Quang Uy phảng phất giống như lời thề chân thành, có một loại ma lực làm người tin tưởng. “Tin tưởng tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để cậu chịu tổn thương.” Hầu Quang Uy lần nữa nhích tới gần hắn, trong con ngươi ánh lên sự chân thành. “Vô luận là cậu, hay là tôi, tôi cũng sẽ khiến cho nó có kết cục vẹn toàn cho đôi bên.”

Liều Ngạn Huân vô lực gật đầu, chuyện cho tới bây giờ, hắn cũng chỉ có thể tin tưởng người nam nhân trước mắt này.

Cho nên ngày thứ nhất Liều Ngạn Huân đi tới Elizabetta, nơi đại loạn này là nơi hai đại nam nhân cùng nhau diễn một trò khôi hài oanh oanh liệt liệt, quăng xuống một quả bom mãnh liệt.....

Mấy ngày kế tiếp, mọi chuyện xảy ra giống như suy nghĩ của Hầu Quang Uy.

Vô luận là nơi trình diễn lễ phục cô dâu của lão bản tiệm áo cưới nổi tiếng Anh quốc tới, hoặc là xí nghiệp hấp dẫn phần lớn thanh thiếu niên hồng huyết Trung Anh tới, cũng so ra kém tin tức Hầu Quang Uy cùng Liều Ngạn Huân yêu nhau.

Song tất cả thảm hại nhất chính là Liều Ngạn Huân.

“Cái gì?”

Liều Ngạn Huân tuyệt không dám tin tưởng những gì hắn vừa mới nghe thấy là chuyện thực.

“Tôi là nói, tôi cho cậu nghỉ dài hạn.” Thanh âm Ông Lương Đồng quanh quẩn ở trong phòng làm việc, thật lâu không thể tan đi.

Những lời này làm cho Liều Ngạn Huân biết được kết quả tương lai của mình. “Lão bản, tôi cùng Hầu tiên sinh thật không phải như cái dạng người ngoài đã nói.” Hắn vô lực giải thích, mặc dù hắn không biết Ông Lương Đồng có nghe vào bao nhiêu, nhưng hắn vẫn phải vì chính mình biện bạch. “Tôi tuyệt sẽ không làm chuyện riêng liên quan tới công việc, cho nên tôi không cần nghỉ phép.....”

Lời còn chưa nói hết, liền gặp phải Ông Lương Đồng giơ tay lên, ngăn cản hắn lần nữa lên tiếng. “Mặc dù bản thân cậu cảm thấy mình sẽ không đem tình cảm cá nhân xen vào công việc, nhưng chuyện của cậu sẽ làm ảnh hưởng tới công ty của tôi.”

Ông Lương Đồng lộ ra vẻ mặt phức tạp, “Thành thật mà nói, cậu yêu đương làm cho người dưới trưởng công ty chúng ta chịu ảnh hưởng.”

Mấy câu nói đó làm cho mặt Liều Ngạn Huân thoáng cái trở nên trắng bệch.

“Cậu là nhân tài, tôi cũng không hy vọng mất đi cậu.” Ông Lương Đồng chậm rãi nói, “Nhưng là tiếng người ra vào rất đáng sợ, có lúc cũng không thể không chú ý. Dù sao đồng tính luyến ái trước mắt xã hội mà nói, vẫn thuộc về ranh giới cấm kỵ không rõ.....”

Liều Ngạn Huân không biết Ông Lương Đồng còn nói những thứ gì.

Đi ra khỏi phòng làm việc của Ông Lương Đồng, chỉ thấy một đôi mắt tò mò nhìn thẳng dõi theo hắn. Hắn thật là đồng tính, nhưng bởi vì mềm lòng mà nhận lời đóng kịch, hiện tại tất cả mọi người đều đem hắn làm chim quý thú lạ mà đến xem, những người này ngày hôm qua còn coi hắn là đồng nghiệp, mà nay lại bởi vì cái tin tức giả mà rời xa hắn.....

Đây chính là bi ai của thân đồng tính a.

Hắn đã giấu đi giới tính của mình nhiều năm như vậy, hết thấy nguy trang đều hoàn mỹ như thế, chưa từng có người biết hắn yêu chính là nam nhân..... Trừ nhiều năm trước, hắn nói cho người nhà là mình đồng tính, bị đuổi khỏi nhà, loại cảm giác bị ai không thể nói được chiếm cứ trong đầu hắn một thời gian dài.

“Ca!”

Trong nháy mắt khi Liễu Ngạn Huân đẩy ra cửa lớn của công ty, ánh đèn huỳnh quang chói mắt giống như những viên pháo sáng lóe lên, lần này ánh sáng rõ hơn, làm cho hần mở mắt không ra.

“Liều tiên sinh, có thể mời nói một chút cảm giác của cậu đối với Hầu Quang Uy không?”

“Liều tiên sinh, cậu cùng với Hầu Quang Uy là làm sao quen biết?”

“Lần này Elizabetta đến Đài Loan thiết lập công ty con, là bởi vì có cậu làm mô giới sao?”

“Liều tiên sinh, xin hỏi cậu đối với đoạn tình cảm này bị phơi bày có cảm gì không?”

“Liều tiên sinh, xin hỏi cậu có cảm tưởng gì đối với vị hôn thê của Hầu Quang Uy.....”

Ký giả phảng phất giống như dã thú ăn thịt người, bọn họ nghĩ hết biện pháp muốn từ trên người của Liễu Ngạn Huân đào ra các loại tin tức bất ngờ, bọn họ xông lên tựa hồ muốn đem toàn bộ máu thịt của hần hủy đi nuốt hết vào bụng.....

“Tôi không thể trả lời, tôi chỉ là một người bình thường, xin không nên quấy rầy cuộc sống của tôi.” Liễu Ngạn Huân giương mắt đối mắt với bọn kí giả, lão đảo muốn chống cự lại.

“Liều tiên sinh, nói một chút xem cách nhìn của cậu về chuyện này đi!” Một gã kẹp ở giữa đông đảo đám nữ kí giả đem Microphone để sát vào sắc mặt tái nhợt của Liễu Ngạn Huân, không chút khách khí trực tiếp hỏi: “Theo tin tức đưa ra, Hầu Quang Uy cùng thiên kim tiểu thư quý tộc Anh quốc Julia đã có hôn ước, đối với tình cảnh như bây giờ, cậu có thể phát biểu một chút cảm tưởng của người thứ ba?”

Người thứ ba?

Liều Ngạn Huân chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

Hần căn bản là không có liên quan a! Đơn giản là nhất thời mềm lòng.....Căn bản là không biết chọc vào chỗ không đúng, mới phải đáp ứng yêu cầu ngu xuẩn này của Hầu Quang Uy, như thế rất tốt, gây ra nhiều vấn đề phức tạp như vậy.

“Nói một chút cách nhìn sao!”

“Mời phát biểu một chút ý kiến.”

Ký giả lần này nói vấn đề làm hần thiếu chút nữa hít thở không thông.

Nhưng vào lúc này, Liễu Ngạn Huân từ trong đám người, nhìn thấy Hầu Quang Uy từ trong cái xe màu đen có rèm che đi xuống.....

Hần nhớ không rõ khi đó tại sao mình có thể dùng lực lượng suy yếu trong thân thể từ giữa đám người xông ra, hần chỉ biết là tim của hần ở trong nơi thế này sẽ không sống được, hần chỉ đành phải cố gắng mở một đường máu, hướng vào trong ngực của Hầu Quang Uy chạy đi.

Mà Hầu Quang Uy tựa hồ cũng hiểu được ý nghĩ trong lòng của hần, y từ bên ngoài hướng vào đồng dã thú móng nhọn chen một con đường, loại bỏ tất cả chướng ngại vật, hướng tới Liễu Ngạn Huân mà đi.

Lúc Liễu Ngạn Huân đụng phải tay của y, y lập tức đem khuôn mặt trắng bệch của Liễu Ngạn Huân ôm vào trong ngực.

Thân thể của bọn họ cao chứ không thấp, hai nam nhân anh tuấn cao lớn trước ánh đèn huỳnh quang chiếu tới của mọi người ôm nhau thật chặt, ai cũng không thể biết đây chỉ là một màn kịch.....

“Lên xe.” Hầu Quang Uy vừa ôm hần, vừa mở cửa xe, đưa hần vào trong.

Giờ này khắc này, Liễu Ngạn Huân không bao giờ.... để ý những tia sáng huỳnh quang nháy lên không ngừng kia nữa.

Xe rất nhanh đưa hai người bọn họ thoát khỏi hoàn cảnh kinh khủng kia, đi theo lối đi bộ rộng rãi ở khu vực thành thị Đài Bắc.

Liều Ngạn Huân không nói gì, chẳng qua là trầm mặc nhìn phong cảnh lướt cực nhanh bên ngoài cửa sổ.

“Cậu không sao chứ?” Hầu Quang Uy mở miệng đầu tiên, phá vỡ trầm mặc bên trong xe.

Hắn không nói chuyện, chẳng có mục đích gì phải mở lời, mặc cho chiếc xe Mercedes-Benz chở hắn đi, con người vô thần phẳng phất chìm trong hồi ức.

“Cậu sinh khí?” Hầu Quang Uy nhìn hắn, giống như tiểu hài tử làm sai chuyện gì thật cẩn thận.

“Tôi làm sao mà tức giận đây?” Liễu Ngạn Huân thanh âm mang theo vài phần mỗi một khàn khàn, “Là tôi mềm lòng, vì công ty, vì anh, tôi mới hạ quyết định này, đây là kết quả tất nhiên.”

“Công ty bên đó sao?” Hầu Quang Uy lại hỏi, “Lão bản của các cậu xử lý thế nào?”

“Còn có thể như thế nào?” Liễu Ngạn Huân động một chút khóe môi, “Cấp trên không có sa thải tôi là phải cảm ơn trời rồi, hắn thả tôi nghỉ dài hạn, muốn tôi trốn....”

“Thật xin lỗi!” Hầu Quang Uy hết sức băn khoăn, hoàn toàn không giống ngày đó bướng bỉnh cật lực. “Muốn một người thích nữ nhân giả trang làm đồng tính thật là khó khăn a, là tôi làm khó cậu.”

Đúng rồi, Hầu Quang Uy còn không biết mình là một gay, không hơn không kém!

Mình là một gay, người ở bên ngoài cũng cho là một gay, hiện tại toàn bộ thế giới cũng chỉ còn Hầu Quang Uy là tưởng mình cũng giống như y là yêu người khác phái. Cái thế giới này vốn là thật giả khó phân biệt, giả nói lâu sẽ biến thành thật, thật nói lâu cũng sẽ trở thành giả.

Liễu Ngạn Huân lắc đầu nở nụ cười khổ.

“Đi đến nơi tôi ở đi?” Hầu Quang Uy đột nhiên nói.

“Cái gì?” Liễu Ngạn Huân sợ hết hồn. “Anh có làm hay không? Đến nơi anh ở?”

“Đúng vậy!” Hầu Quang Uy vốn là tóc ngang trán giờ dài hơn, con người giấu bên trong sợi tóc lóe lên một loại ánh sáng khác thường. “Để cho tôi bồi thường lại tổn thất của cậu đi! Cậu hiện tại cũng không thể trở về gian phòng trước kia của cậu nữa, truyền thông kí giả không thể nào bỏ qua cho cậu.”

“Sao.....Cái gì?” Liễu Ngạn Huân lần này rốt cục thanh tỉnh. “Tôi không thể như vậy! Diễn trò cũng nên có chừng mực đi? Tại sao còn muốn cho tôi ở chung?”

“Không sao a!” Hầu Quang Uy ánh mắt thoát nhìn là tình thế bất buộc. “Dù sao hiện tại cậu cũng không còn công việc, cũng không có tình nhân, để tôi hảo hảo bồi thường lại cho cậu sao! Ken cũng sẽ nhớ cậu đó!”

“Đây không phải là trọng điểm!” Liễu Ngạn Huân có chút nhứt đầu, “Anh không thể bá đạo như vậy a! Tôi chỉ là ở diễn trò mà thôi, cũng không muốn ngay cả thân thể cũng bán cho anh, huống chi, huống chi.....”

“Huống chi cái gì?” Thân thể Hầu Quang Uy lấn tới đây.

“Huống chi.....Tôi không thích anh!”

“Không sao a!” Hầu Quang Uy xem ra đắc ý, khuôn mặt tà khí từng bước tiến tới gần hắn, “Tình cảm chỉ cần sau này bồi dưỡng là được.”

Kia ôn nhu bắt lấy môi của hắn, lần nữa che lên.

Trời ạ!

Liễu Ngạn Huân đối với y thật là một chút biện pháp cũng không có!

Y luôn thích để người chú ý, luôn thích làm một chút chuyện kinh thế hãi tục.....

“Hừ, đừng phản kháng, có kí giả ở ngoài cửa sổ chụp hình a!” Y thấp giọng nói với Liễu Ngạn Huân trong lúc quần quýt giữa rừng môi mập mạp, hơi thở tràn đầy nam tính kia cướp đoạt làm cho Liễu Ngạn Huân trở nên mê loạn. “An tĩnh chút, để cho bọn họ chụp một chút trở về báo cáo.....”

Liễu Ngạn Huân vội vàng nhìn về phía cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy cách bọn họ không xa một chiếc xe trên đường, có hai người kí giả ngồi trên xe, đang lấy camera chụp nhất cử nhất động của hai người bọn họ.

Hầu Quang Uy nắm chặt hắn, chăm chú cắn mút môi của hắn, lòng bàn tay xoa cúc áo bên trong tây trang, nhẹ nhàng mà mở ra.

“Ngô.....” Liễu Ngạn Huân phát ra thanh âm kháng nghị, hẳn thật sự không cách nào nhìn được người nam nhân này áp.

“An tĩnh một chút.” Thanh âm Hầu Quang Uy giờ phút này nghe ngọt ngào giống như đường, làm người ta ý loạn tình mê. “Chờ sau khi tài xế thoát khỏi bọn họ, tôi lập tức buông tay.”

“Thật?” Liễu Ngạn Huân bị cổ sương mù ngọt ngào trước mắt làm cho say. “Vậy anh bảo đảm chờ một chút sẽ..... A.....”

Hắn còn chưa nói hết lời, tay Hầu Quang Uy dao động đi xuống đã chặt đứt lời hắn tự hỏi.

“Bảo đảm cái gì?” Bàn tay to của Hầu Quang Uy không có hảo ý cách tây trang mập mờ vỗ về vật giữa hai chân hắn. “Cậu không nói rõ ràng tôi làm sao mà biết đây?”

“Ý của tôi là.....” Liễu Ngạn Huân nhú lại lông mày, hẳn là muốn nói y chờ một chút nhất định phải buông tay a! Cái tên chết tiệt Hầu Quang Uy này, rõ ràng là yêu người khác phái, có thể nào trêu chọc hắn như thế?

Cái ôn nhu chết tiệt này..... Nhưng nếu hẳn thật sự có phản ứng, vậy phải làm thế nào?

Nội tâm Liễu Ngạn Huân còn đang giãy dụa hết sức, Hầu Quang Uy lại hôn lên môi hắn.

“Ngô.....”

Nếu không phải Hầu Quang Uy trước đó nói rằng đây chỉ là diễn trò, hẳn nhất định sẽ bị vùi lấp ở trong những nụ hôn sâu này.

Cảnh sắc ngoài cửa sổ, những kí giả theo dõi kia, còn có tâm tình nhưđưa đám khi vừa mới bị buộc nghỉ phép của Liễu Ngạn Huân, tất cả đều ở nơi này biến mất vô tung vô ảnh.

“Tim của cậu đập rất nhanh a!”

Cái tay còn lại của Hầu Quang Uy xoa bên trong áo sơ mi đang mở, cảm thụ nhịp tim đập cuồng nhiệt của hắn, làm cho hắn cơ hồ ngưng hô hấp.....

Tổng Hoàn Minh!

Liễu Ngạn Huân mặc dù ý thức mơ hồ, trong lòng thế nhưng lại toát ra cái tên của người đàn ông phụ lòng kia.

“Đủ rồi.”

Đột nhiên, thanh âm của Hầu Quang Uy trở nên lạnh khốc vô tình, vốn tay còn đặt trên người Liễu Ngạn Huân cũng nhanh chóng rút lui.

“Sao..... Tại sao?” Đối với biến hóa cấp tốc của y, Liễu Ngạn Huân thoáng cái phản ứng không kịp, ngu ngơ giật mình nhìn Hầu Quang Uy.

“Đã không còn kí giả nữa. “Hầu Quang Uy trên mặt bịt kín một tầng sương lạnh.

Liễu Ngạn Huân nghe vậy, nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, đã không còn ống kính theo sát bọn họ, xe đã bắt tri bắt giác chạy đến ngoại thành, cũng không còn nghe thấy tiếng ồn ào náo động của thành thị nữa.

5. Chương 5

“Chờ một chút!” Liễu Ngạn Huân giật mình quay đầu lại nhìn y, “Tôi không nói là tôi muốn ở chung a! Tôi muốn trở về chỗ tôi ở. Anh kêu tài xế lái trở về!”

“Không còn kịp rồi.” Hầu Quang Uy liếc mắt nhìn chằm chằm hắn. “Tôi đã nói rồi, ai kêu cậu mới vừa rồi không tập trung “diễn kịch”?”

“Tôi.....” Liễu Ngạn Huân nhất thời cứng họng, đối với nhạy cảm của Hầu Quang Uy cảm thấy kinh ngạc.

“Nghĩ đến người tình trước kia của cậu?”

“Không phải!”

Liễu Ngạn Huân cảm thấy rất bi ai. Một người hán không hiểu rõ cho hán một cái hôn sâu, lại làm cho tâm thần hán dao động hết sức lợi hại, châm chọc chính là, đây là ôn nhu hán từng khát vọng tìm được trên người Tống Hoàn Minh.

“Khó trách bạn gái cậu bỏ cậu.” Hầu Quang Uy một mặt dựa vào cửa sổ xe, một mặt không có hảo ý liếc mắt nhìn hán. “Cậu bị động như vậy, chẳng lẽ bạn gái của cậu chưa từng oán trách qua sao? Quen nhau mấy năm rồi?”

“Anh đang sỉ nhục cái gì? Anh là nam nhân dã man, dã thú động tình! Đây là việc riêng tư của tôi, tại sao lại muốn tôi báo cáo quá khứ của tôi cho anh chứ?” Liễu Ngạn Huân hơi nghi ngờ không rõ trên da thịt có một loại đỏ mặt mê người.

“Cậu tại sao nói tôi dã man? Tôi có điểm nào giống động vật động dục?” Hầu Quang Uy bắt mắt quay lại nhìn chăm chăm hán, “Ban đầu tôi cũng không nói sẽ cấp cho cậu đãi ngộ trả thù lao, chỉ cần cậu hảo hảo diễn tốt tuồng vui này, chủ thuê tôi đây cũng sẽ không thiếu cậu ưu đãi!”

“Này không giống!” Liễu Ngạn Huân rống lại, “Tùy ý cởi quần áo của tôi, chưa được sự đồng ý của tôi vừa hôn vừa động tay, không phải dã thú động tình thì là cái gì?”

“Đó là bởi vì cậu bây giờ đang làm việc!” Hầu Quang Uy lạnh lùng nói ra một ‘lý do’ không phù hợp, “Bây giờ là đang ‘làm việc’, cậu hán là nên chuyên tâm một chút!”

“Cái quái gì nha?” Liễu Ngạn Huân bị lý do lộn xộn này của y làm cho tức điên a! “Đụng phải anh quả thực là tú tài gặp phải nhà binh!” (Tú tài gặp phải nhà binh có lý cũng không cãi được =))) Hán oán hận nói.

“Đây là ý tứ gì?” Hầu Quang Uy không giải thích được hỏi.

“Có lý không thể nói!” Đầu Liễu Ngạn Huân dường như lại bị nam nhân không có chút tiếng Trung nào làm cho đau đớn. “Tại sao tôi lại gặp anh vậy? Một tháng trước, tôi còn đang tự do tự tại, một người bình thường không buồn không lo, hiện tại truyền thông cả nước đuổi theo tôi, công việc cũng mất, có nhà cũng không thể về được.....”

Hầu Quang Uy ngăn cản Liễu Ngạn Huân tự oán tự trách, “Không nên lại oán giận a! Tôi sẽ tuân thủ tất cả điều kiện tôi đưa ra cho cậu, ăn ngon, mặc ấm, vô tư!”

“Không phải như vậy a.....” Liễu Ngạn Huân vô lực lắc đầu.

Xe chậm rãi giảm bớt tốc độ, trước cửa sắt một căn nhà lớn xinh đẹp khí phái màu trắng dừng lại.

“Đây là..... nhà anh?” Lực chú ý của Liễu Ngạn Huân chuyển đến khu nhà cao cấp ẩn giữa một mảnh lớn xanh biếc.

Cửa sắt trang nghiêm khí phái được mở ra, một khu nhà cao cấp màu trắng trang nhã đứng sừng sững trước mắt hán.

“Chúng ta đến rồi, xuống xe a!”

Hầu Quang Uy giống như đại hài tử yêu thương hiến bảo vật, hưng phấn mà dặt tay của Liễu Ngạn Huân, hai người đi ra khỏi buồng xe.

“Wow.....”

Liễu Ngạn Huân không khỏi bị một màn tiên cảnh không nhiễm thế tục hỗn loạn này làm hấp dẫn.

“Rất tuyệt sao? Tôi là sai người tìm rất thật lâu, mới tìm được một căn phòng như vậy.” Hầu Quang Uy để cho tài xế đem xe lái đi, chỉ để lại hai người bon họ nhìn ngắm cảnh đẹp.

“Tôi.....Tôi muốn vào xem một chút được sao?” Liễu Ngạn Huân đi lên cầu thang, xuất thần nhìn khu nhà cao cấp màu trắng này.

Khóe môi Hầu Quang Uy khê giương lên.

“Uông uông uông uông!”

Liều Ngạn Huân vừa vào cửa, liền nghe thấy tiếng sủa chói tai quen thuộc tràn đầy cả phòng.

“Không thể không lễ phép thế! Ken!” Hầu Quang Uy ở phía sau Liều Ngạn Huân lớn tiếng trách móc chó yêu của mình.

Kia chẳng phải là con chó dữ đã cắn phá quần lót của mình, vốn nhìn thấy người đến là Liều Ngạn Huân, còn đang trợn mắt cao giọng sủa, phảng phất còn nhớ rõ chuyện lần trước nó đem mình trở thành ‘món ngon’, nhìn đến chủ nhân ở phía sau cừu nhân, lại lập tức phe phẩy cái đuôi chờ Hầu Quang Uy đến.

“Dem nó dắt cách xa tôi một chút.” Liều Ngạn Huân bất mãn nhìn con chó. Nó chỉ biết chế tạo tập âm, thật là nhiều loạn sự yên lặng đẹp đẽ này.

“Ken có rất nhiều ưu điểm, chỉ là các cậu vừa bắt đầu gặp thì đã hiểu lầm.” Hầu Quang Uy ngồi xổm xuống vỗ về nó, “Tựa giống như đạo lý cậu không hiểu được cách thưởng thức nam nhân tốt.”

“Hả.....Cái gì?” Liều Ngạn Huân đối với cái hình thức thảo luận này cảm thấy không đoán trước, “Ai nói tôi không hiểu được thưởng thức nam nhân tốt? Huống chi là chó của anh cắn quần lót tôi trước!”

“Tôi là đối với cậu không hiểu rõ lắm.” Hầu Quang Uy khê cười, khí chất của y cùng cái nhà bố trí trang nhã hợp thành một loại phong cách phi phạm.” Nhưng cậu cũng là đối với tôi hiểu biết không sâu phải không? Có cơ hội này ở chung, chúng ta có thể hiểu cá tính ‘bạn trai’ lẫn nhau.”

‘Bạn trai’ hai chữ kia làm cho Liều Ngạn Huân có chút không được tự nhiên, nhưng hắn cũng không muốn tranh cãi nữa.

“Hôm nay tạo thành tất cả mọi chuyện, toàn bộ cũng là do anh tới trêu chọc tôi trước, cho nên anh nhất định phải thực hiện tất cả lời hứa.”

“Ý của cậu là nói, cậu nguyện ý tới ở?” Hầu Quang Uy thú vị nhìn hắn.

“Không có biện pháp a!” Liều Ngạn Huân ngẩng đầu, đem khuôn mặt băng sơn ở trong phòng làm việc bày ra. “Anh đã nói phải chịu trách nhiệm, tôi đây dù muốn đi, anh sẽ cho phép sao? Làm không tốt anh còn có thể đem tôi trói gô lại nhốt tại nơi này, thay vì bị giam chặt thà thông dong tiếp nhận.” Hắn quay một vòng, nhìn một chút hoàn cảnh xung quanh. “Dù sao nơi này rất thanh tĩnh, ở tại nơi này đối với tôi mà nói hẳn là có thể thích ứng!”

“Được, tùy theo lời cậu.”

“Về gian phòng.....” Liều Ngạn Huân đưa ra một vấn đề sợ nhất trong lòng, “Gian phòng làm sao chia? Mỗi người một gian sao? Dù sao nhà này hẳn là có rất nhiều phòng.....”

“Này làm sao có thể?” Ánh mắt của Hầu Quang Uy trong nháy mắt hiện lên ánh lửa. “Cậu bây giờ là ‘lover’ của tôi, đương nhiên là cùng ngủ!”

“Này.....” Cái này có chút làm khó Liều Ngạn Huân, mới vừa rồi ở trên xe cũng đã gặp ‘móng vuốt sói’ của y, hiện tại nếu như cùng y ngủ, không biết mình còn có thể phát sinh chuyện gì.....

Hầu Quang Uy trên mặt mang theo mỉm cười mê người, giống như một loại ác ma tiến tới gần hắn, “Cậu yên tâm, trừ lúc ở ngoài trước ống kính muốn cho họ thấy màn ‘thân mật hôn nhẹ’, còn trừ phi cậu đồng ý, tôi sẽ tuyệt đối không làm chuyện gì với cậu.”

“Vậy thì tốt.”

Liều Ngạn Huân rốt cục hơi yên tâm, nhưng đồng thời, hắn phát hiện trong lòng dường như có một cảm giác kì quái, nhẹ ngứa, chậm rãi lan tràn đến mọi góc trong trái tim.....

“Sớm an, Liều tiên sinh.”

Liều Ngạn Huân vừa mở mắt ra, liền thấy khuôn mặt của một người nam tử ngoại quốc đang ở phía trên thân thiết mỉm cười.

“Sớm.....Wow!”

Hắn còn chưa kịp dùng tiếng Trung nói xong rõ ràng, người nam tử ngoại quốc vừa chào hỏi đã bưng bữa sáng vào, thân thể một bên bị Hầu Quang Uy ôm ngủ, khuôn mặt tuần tú đang ngủ chỉ cách hắn có ba ngón tay.

“Tránh ra a! Lớn như vậy rồi còn ngủ như vậy!”

“Đau quá đó! Cậu đang làm cái gì?” Bị động tác liều chết giãy dụa của Liễu Ngạn Huân đánh thức, Hầu Quang Uy lộ ra vẻ mặt không vui.

“Người khác đang ở chỗ này, anh không hiểu được khiếm tốn một chút hay sao?” Liễu Ngạn Huân thấp giọng trách cứ y.

“Có quan hệ gì? Joe cũng không phải là người ngoài, anh ấy là quản gia của tôi a!” Vừa nói tay của Hầu Quang Uy liền vòng thật chặt lên người hắn.

“Ha hã, nếu Liễu tiên sinh xấu hổ, tôi đây đi ra ngoài quét dọn trước.” Đặt xuống mâm thức ăn, Joe mang theo nụ cười rời đi.

Liễu Ngạn Huân cảm thấy thật là xấu hổ, hắn hét lớn: “Anh tại sao luôn đem tôi ôm gắt gao?”

“A?” Hầu Quang Uy không giải thích được nhìn hắn, “Cậu sáng sớm đem tôi đánh thức, hiện tại lại đang nói lời điên khùng gì? Tôi thật không hiểu nổi cậu.”

“Anh có thể khiếm tốn một chút hay không? Ở bên ngoài cùng truyền thông chơi trò truy đuổi, đối với tôi vừa ôm vừa hôn, hiện tại đang ở trong nhà.....Lại nghĩ chiếm tiện nghi tôi?”

“Nga! Cái này a!” Hầu Quang Uy giống như bừng tỉnh đại ngộ, “Đó là trước kia là Ken cùng theo tôi ngủ, tôi cũng sẽ ôm nó ngủ, người của nó thật ấm áp đó!”

“Mời anh không nên cả người và chó cũng chẳng phân biệt được!”

Liễu Ngạn Huân ngồi dậy, đầu tóc rối bời cùng khuôn mặt tức giận không đáp.

“Tôi không phải là người chó không phân biệt được a! Tôi để cậu ngủ giường của tôi, đem chó đuổi đi, khó để biết cậu thích ôm chó ngủ a?”

“Tôi là nói anh nhất định phải ôm tôi ngủ sao?”

“Cậu là cậu, Ken là Ken, bất quá nó cũng không giống như cậu, tôi dựa vào nó gần một chút, nó thể nhưng là sẽ đối với tôi là vừa hôn vừa liếm.”

“Vậy cũng thật là xin lỗi, tôi mới sẽ không đối với một người đàn ông vừa hôn vừa liếm.” Liễu Ngạn Huân tức giận nói. Y coi hắn là cái gì? Trước kia khi thời điểm hắn cùng một chỗ với Tống Hoàn Minh, gã cũng chưa từng làm càn như vậy!

Tại thời điểm khi hắn đang thất thần, một miếng chân giò hun khói đột nhiên đút vào trong miệng hắn.

“Mới sáng sớm, đừng tức giận lớn như vậy!” Hầu Quang Uy lộ ra một nụ cười anh tuấn, ở dưới ánh mặt trời rực rỡ sáng sớm lộ ra tinh thần phấn chấn mạnh mẽ. “Ăn bữa sáng mà Joe chế biến a! Đừng để cho chuyện nhỏ này làm tức giận a!”

Liễu Ngạn Huân tâm không cam lòng không muốn nhai chân giò hun khói mỹ vị. Thấy được nụ cười của Hầu Quang Uy, còn có cái lý do kia, hắn làm sao cũng không đoán ra được tâm tư của người nam nhân này.....

“Hôm nay khí trời tốt đó!”

Hầu Quang Uy mở rèm cửa sổ màu trắng ra, ánh nắng ấm áp sáng rõ rơi đầy mặt đất.

“Đúng a!” Liễu Ngạn Huân vì chứng minh mình là một người nam nhân không vì chuyện nhỏ mà tính toán chi ly, vội vàng nói theo lời của y, “Đáng tiếc hôm nay anh muốn đi làm.....”

Lời của hắn còn chưa nói hết, lại vì anh mắt của Hầu Quang Uy nhìn mà lời định nói ra nuốt hết vào miệng.

“Khí trời như vậy đi làm đúng là đáng tiếc.” Một đôi con người khôn khéo của Hầu Quang Uy vẫn nhìn chăm chăm hẳn.

“Làm gì?” Hẳn lấp bắp lui về phía sau, thanh âm cũng bắt đầu nhỏ đi.

“Cậu đây là về mặt gì? Tôi sẽ ăn cậu sao?” Hầu Quang Uy tức giận hỏi.

“Tôi chỉ là lo lắng một giây sau anh sẽ vô ý làm ra vài trò gian trá.” Liễu Ngạn Huân ý đồ muốn cho giọng nói của mình nghe giống như người bình thường.

“Thật sự là tôi đang suy nghĩ trò gian trá.”

“A?”

Trời ạ! Y chơi như vậy còn chưa đủ sao?

“Chúng ta đi tắm đi.”

“Cái gì?” Buồn ngủ của Liễu Ngạn Huân đều bị một câu nói như vậy làm cho tỉnh, một đôi con người xinh đẹp giống như hài tử hưng phấn nhìn chăm chăm hẳn.

“Quyết định như vậy đi, cậu chuẩn bị một chút, chúng ta chuẩn bị một lát.”

“Không, tôi.....”

“Không thương lượng!”

Hẳn tuyệt đối không muốn đi tắm ôn tuyền, bởi vì.....Bởi vì trước kia hẳn cùng Tổng Hoàn Minh từng có quá nhiều kỉ niệm ở đó.....

Trên ôn tuyền Lão Nhai của chủ quán Lâm Lập, một cỗ mùi vị tràn ngập ở nơi du lịch lâu năm này.

Từ khi ngồi trên xe cho tới khi đến nơi, khoe miệng Hầu Quang Uy vẫn duy trì giờ lên một độ cong.

“Tại sao muốn đi nơi này? Elizabetta mới vừa khởi bước, anh thật không đi về làm việc sao?”

Về mặt của Liễu Ngạn Huân vừa vặn cùng y ngược lại, hai bên mày kiếm chau lại thật chặt.

“Tôi vẫn muốn tới a! A! Cậu nhìn người đứng bên tàu điện ngầm đang cầm bức tranh phác họa kia!”

“Không nên nhìn qua nữa!”

“Có quan hệ gì? Chúng ta cũng không giả bộ qua sao? Sẽ không có người nhận ra nữa!”

“Giả bộ cái gì? Chỉ là dưới mặt trời phải mang một gọng kính đen thôi.....”

Mặc dù nói thảm như vậy, nhưng Liễu Ngạn Huân vẫn không lay chuyển được hăng hái của Hầu Quang Uy, cũng ghé sát vào nhìn.

Ôn tuyền có truyền thống cùng hiện đại hòa hợp lại thành một loại khí chất đặc thù, giống như hai thời gian giao nhau, hơn nữa cái chỗ này có rất nhiều.....

Kỉ niệm

Người họa sĩ không nói lời nào trên vải vẽ tranh sơn dầu kia nhanh chóng vẩy cọ phát họa, Liễu Ngạn Huân giống như thấy lại lúc thời đại học Tổng Hoàn Minh cùng với mình, những nét sặc sỡ trên tờ giấy ấy giống như những quá khứ đan xen vào lẫn nhau.

Ôn tuyền Lão Nhai kia, giống như tình yêu say đắm ngày xưa...

Không được! Hẳn không thể chìm đắm nhớ lại quá khứ như thế được...

“Anh chậm rãi đi dạo đi! Tôi ở bên cạnh chờ anh!”

Liễu Ngạn Huân chỉ con đê màu xám kia, ý chỉ hẳn không muốn tham dự.

“Không được, tôi lần đầu tiên tới, cậu phải làm người hướng dẫn cho tôi.” Hầu Quang Uy cũng nói ra ý kiến của mình.

“Không được! Tôi buồn ngủ, gần đây bởi vì theo anh đến nơi đó, tôi đều ngủ không được.” Liễu Ngạn Huân đánh một cái ngáp, không muốn phản ứng với tên Hầu Quang Uy đáng ghét nữa, xoay người liền hướng ven đi.

“Là bởi vì Tống Hoàn Minh sao?” Trong miệng Hầu Quang Uy đột nhiên phát ra cái tên mà Liễu Ngạn Huân muốn quên nhất.

Liễu Ngạn Huân phút chốc liền ngừng cước bộ, hắn xoay đầu nhìn lại y, nhưng chân mày vẫn nhíu thật chặt. “Anh tại sao lại biết hắn?”

“Cậu là ở trong giấc mộng kêu cái tên này.” Y rất thành thực nói ra đáp án.

Nhưng y cũng không thật sự nói ra hết. Lúc Liễu Ngạn Huân ngủ say, chẳng những thường gọi tên, khoe mắt còn thường xuyên chảy ra nước mắt. Cái loại đau lòng này đến trong mơ còn cảm giác, làm cho y không tự giác được muốn ôm chặt lấy Liễu Ngạn Huân đang đau lòng này.

Đàn ông không dễ rơi nước mắt, có lẽ dưới bề ngoài lãnh khốc của Liễu Ngạn Huân, là một trái tim yếu ớt.

“Trong mơ?” Thanh âm của Liễu Ngạn Huân nhẹ như sợi bông.

“Cậu cùng Tống Hoàn Minh quan hệ như thế nào?” Rốt cục Hầu Quang Uy nhịn không được hỏi lên nghi vấn, “Hắn là anh của cậu? Hay là em trai?”

“Quan hệ gì cũng không có.” Trên mặt của Liễu Ngạn Huân phủ kín một tầng băng sương, nhưng trông mắt cũng lộ ra một ánh mắt bi thương.

Hắn là đơn phương bị người bỏ, cũng là người vô tội chịu đựng thống khổ nhiều nhất. Đơn giản là thương tổn kia đến quá mức đột ngột, hắn quả thực là hoảng hốt đến không biết phải làm sao.

“Anh không cần đoán.” Hắn cúi đầu, vẻ mặt giống như tiểu cầu bị thương.

“Cho cậu!”

Liễu Ngạn Huân chợt mở mắt ra, chỉ thấy một bao kẹo đường vừa lớn vừa nhiều xuất hiện ở trước mặt mình, còn có.....nụ cười xán lạn của Hầu Quang Uy.

Hầu Quang Uy tại thời điểm hắn cúi đầu không nói, đã chạy đi mua kẹo đường.

“Tôi cũng không phải là tiểu hài tử.” Liễu Ngạn Huân tức giận thở dài một hơi.

“Cầm đi, ăn nó rồi tâm tình của cậu sẽ khá hơn một chút.” Y đem bao kẹo đường nhét vào trong tay Liễu Ngạn Huân, sau đó đi về phía trước.

Bởi vì hôm nay không phải là ngày nghỉ, trên đường vắng ngắt, thân ảnh Hầu Quang Uy thon dài thoát nhìn đặt biệt rõ ràng. “Thử quên đi sao!” Hầu Quang Uy không coi ai ra gì hô, hành động này làm cho tất cả chủ quán cùng người đi trên đường thừa thốt liền tiếp quảng cho y mấy ánh nhìn chăm chú.

“Cậu nếu như không có hoàn toàn quên đi những kỉ niệm kia, thì cậu vĩnh viễn cũng sẽ không vui vẻ!” Hầu Quang Uy xoay người sang chỗ khác, nghiêm tại chỗ hướng Liễu Ngạn Huân la: “Muốn hạnh phúc, cậu tới đây!”

Liễu Ngạn Huân không biết về mặt lúc ấy của mình là dạng gì, hắn chẳng qua là giống như lời Hầu Quang Uy nói, triển khai cước bộ, theo phương hướng của y mà chạy, chạy về phía hạnh phúc mà hắn muốn.

Cũng là bởi vì biết mình chỉ có thể yêu người đồng tính, cho nên hắn luôn tìm kiếm một nửa linh hồn khác, điều đó rất khó khăn và gian khổ, vùng vẫy trong thống khổ. Hắn cũng không có làm sai chuyện gì, cũng không có thương tổn bất cứ người nào, chỉ bởi vì hắn yêu là một người nam nhân, cũng chỉ bởi vì.....đạo đức xã hội trói buộc, cho nên hắn phải giấu diếm chính bản thân mình, hắn phải ngụy trang mình. Làm cho một mặt yếu ớt mềm mại nhất không một ai có thể đến gần.....

Hắn muốn hạnh phúc, so với tất cả mọi người còn muốn hơn.

Nước mắt, ở dưới mắt kính lẳng lặng chảy xuống.

Một đôi cánh tay ấm áp đúng lúc liền ôm lấy hắn.

“Tôi nghĩ muốn hạnh phúc.....”Hắn nói chuyện nhỏ giống như muỗi kêu, hai tay nắm thật chặt lấy ***g ngực ấm áp.

“Cậu sẽ tìm được, tôi đảm bảo.”

Thanh âm Hầu Quang Uy lúc này nghe thật ôn nhu, giống như một dòng nước suối ấm áp nhất thế gian này, thấm sâu vào trong tâm hồn khô kiệt.

“Tôi nghĩ muốn, thật sự.” Nước mắt của Liễu Ngạn Huân không ngừng tuôn ra, ngực chất chứa bi thương đã lâu toàn bộ tại một khắc này hồng mất, lãnh khốc của hắn lúc này đã sớm bị hòa tan. “Nhưng tại sao tất cả những điều tôi tìm được chỉ là những trò đùa buồn cười, hạnh phúc chân chính thế nhưng vĩnh viễn cũng không thuộc về tôi? Tại sao?”

Hầu Quang Uy cảm giác thấy người đang rúc vào ngực mình đang vật lộn với thống khổ, nước mắt thấm ướt ***g ngực y.

“Tại sao? Tôi đã cố gắng nhiều như vậy a!” Liễu Ngạn Huân bị đè nén hồi lâu nước mắt không ngừng chảy ra, “Tôi cố gắng nhiều như vậy là muốn duy trì hạnh phúc nhỏ bé của tôi a!”

“Mặc dù tôi không biết cậu đã xảy ra chuyện gì, nhưng.....” Hầu Quang Uy vỗ về lưng của hắn, giống như anh trai mà trấn an hắn.

Nội tâm của hắn khổ sở, có ai có thể chân chính biết được?

Hắn vì một đoạn tình cảm mà khắc cốt ghi tâm, trả giá thật nhiều, mới đổi lấy được việc hai nam nhân ở cùng nhau, không nghĩ tới hắn yêu người sâu đậm như vậy đáp lại chỉ là đau khổ của hắn.

Ánh mắt Hầu Quang Uy không cách nào rời đi người đang rơi lệ không ngừng, giờ này khắc này hắn thoát nhìn thật là thoát tục, làm cho trong lòng của y có một loại ý nghĩ —

Y muốn bảo vệ người nam nhân này.

“Muốn khóc thì khóc đi! Cậu nhất định là đã đè nén thật lâu, hãy đem nó một lần mà phát tiết ra đi! Sau khi khóc, cũng đừng có nhớ lại chuyện trước kia nữa, người không thể chỉ dựa vào hồi ức mà sống qua ngày, chờ cậu sau khi chảy hết toàn bộ nước mắt, thì phải nhìn vào đường đi phía trước!”

Đúng a! Hắn phải vứt bỏ những chuyện cũ đau buồn đi, bất luận là vui mừng hay là thương tâm, bất luận là thật lòng trả giá, hay là hư tình giả ý, hắn là nên từ nơi này lấy ngọt ngào bao lấy thống khổ để được giải thoát.

Đau đớn đã tạo thành, không người nào có thể đem thời gian quay lại được, không ai có thể ngăn cản thương tổn tạo thành được.

Phải nhìn về phía trước, mới có thể tìm thấy hạnh phúc.

Nếu nói trong quá trình tìm kiếm hạnh phúc, bắt đầu từ trong mất đi tất cả thì lần thứ hai sẽ sống lại.....

Lần đi ôn tuyên này, đúng là làm cho Liễu Ngạn Huân tâm tình bình tĩnh rất nhiều, hắn mặc dù có hay đối với những hành động của Hầu Quang Uy mà cảm thấy tức giận nhưng trên mặt đã nở nhiều nụ cười hơn.

“Cám ơn anh, tôi sẽ tìm được hạnh phúc.”

Sau khi khóc, Liễu Ngạn Huân nhìn một bao kẹo đường ở bên cạnh mặt nổi lên ý cười.

Nhưng là cái mỉm cười này cũng làm cho tâm hồn của Hầu Quang Uy nổi lên sóng to gió lớn.

Đây là cái tâm tình gì?

Hầu Quang Uy chỉ cảm thấy Liễu Ngạn Huân tất cả đều không hề giống như ban đầu mới gặp nữa, cái loại này không đơn thuần là quan hệ ‘điều kiện hợp đồng’.....

Mỗi lần về ban đêm, thấy Liễu Ngạn Huân khi ngủ lộ ra cái cổ trắng nõn, y sẽ cảm thấy an lòng, cảm giác có một người ở nhà chờ y thật tốt.

Liều Ngạn Huân cũng không phải là nữ nhân, cũng không phải là người yêu của y, hẳn chẳng qua là người vô tội bị y liên lụy vào trong kế hoạch của mình, đợi y sau khi hoàn thành tất cả các chuyện này, y đúng là còn muốn thả Liều Ngạn Huân đi.....

Đúng, y không thương ai, không tin ai! Y nghiện rằng nghiện lợi, nên giận, tất cả cũng chỉ vì một mục đích.

Kể từ thời khắc y bị dẫn tới trước mặt phụ thân, y đã cảm thấy không thể khống chế linh hồn của mình.....

Y nhất định phải hoàn thành chuyện này, cho dù là mất đi tất cả.

Chẳng qua là, tại sao nước mắt cùng nụ cười của một người đàn ông, lại ở trong lòng của y tạo thành rung động lớn như vậy?

Y không hiểu.

“Tổng.....Tổng giám đốc?”

“Ừ.....A?” Vốn là Hầu Quang Uy đang ngăn người liên ở trong tiếng kêu gọi của thư kí mới đột nhiên tỉnh lại.

“Ngượng ngùng, làm phiền ngài, tôi thật sự là có chuyện khẩn cấp mới làm phiền ngài.” Thư kí khuôn mặt mũi lễ xin lỗi nói.

“Không sao, Jenny.” Hầu Quang Uy không có chút ý tốt trả lời.”Có chuyện gì không?”

“Là như vậy, xin ngài xem qua một chút danh sách khách mời trong bữa tiệc buổi tối ngày mai.”

Hầu Quang Uy đưa tay nhận lấy, cẩn thận nhìn danh sách.

“Mời Julia tiểu thư cùng Phi Lực là chuyện thỏa đáng sao?” Jenny cẩn thận đưa ra ý kiến của nàng. “Chuyện Phi Lực đối với ngài.....”

“Phi Lực là trợ thủ đắc lực thành lập Elizabetta của cha tôi, cũng là nguyên lão của công ty này, dĩ nhiên là tôi muốn mời hắn tới a!” Hầu Quang Uy lộ ra nụ cười tương đối vui vẻ, “Tôi rất rõ ràng chuyện Phi Lực làm, tôi cùng con gái Julia của hắn hủy hôn ước là chuyện riêng, mà lần dạ tiệc này là vì công ty cùng các nhân vật nổi tiếng trong thương giới Đài Loan bàn công chuyện, tôi tin thưởng Phi Lực chắc chắn rằng sẽ phân biệt được công tư rõ ràng.”

Mất thấy y tín nhiệm thuộc hạ của mình như thế, Jenny không khỏi cảm thấy ngạc nhiên, đối với sự thiện lương của y thật sự không biết nói gì hơn (==!!). “Chỉ mong chuyện thật sự dễ dàng giống như ngài suy nghĩ.” Jenny thu hồi danh sách khách mời, đối với vị thiếu gia nhà giàu chưa từng nếm vị khổ này, nàng cũng chỉ có thể biết lắc đầu.

Sau khi Jenny đi ra khỏi phòng làm việc của Tổng giám đốc, Hầu Quang Uy liền thở dài một hơi, phòng làm việc lớn như thế liền trở nên trống rỗng.

“Tốt như vậy sao?”

Một thanh âm đột nhiên quanh quẩn trong phòng làm việc, Hầu Quang Uy đưa lưng về phía cửa sổ sát đất, khóe môi bỗng dưng khê gợn lên.

“Tốt chứ. Lại thần không biết quỷ không hay mà đi vào.” Hầu Quang Uy mỉm cười chuyển động cái ghế. “Ra đi! Joel.”

Joel từ trong vải mảnh màn dày nặng bên cửa sổ sát đất đi vào trong phòng. “Là cậu không tập trung, ngay cả tôi tiến vào mà cũng không phác giác.” Joel chỉ chỉ y. “Làm sao? Sẽ không phải thật sự bị Liều Ngạn Huân mê hoặc chứ?”

Hầu Quang Uy vẫn là nụ cười yếu ớt, y sờ sờ lên cằm, mắt liếc nhìn Joel. “Nếu thật sự là vậy thì sao?”

Joel nhún vai, không thêm để ý chút nào nói: “Đó là chuyện riêng của cá nhân cậu, cùng tôi không có liên quan, tôi chỉ là người thay cậu làm việc thôi.”

Hầu Quang Uy cười cười. Thật ra thì y cũng mơ hồ, bởi vì.....này là loại cảm giác gì, y cho tới bây giờ cũng chưa từng hiểu.

“Đây là một ít tư liệu việc làm ăn của Phi Lực gần đây.”

Joel từ trong lòng ngực lấy ra một xấp tư liệu thật dày, đưa đến trước bàn của Hầu Quang Uy. “Cẩn thận một chút, Phi Lực lão nhân kia cũng không phải dễ chọc như vậy.”

Hầu Quang Uy cười ra tiếng, nhận lấy cái túi giấy kia, “Thái độ của bọn họ bây giờ đối với chúng ta thật đúng là ngày càng khoa trương, đem tôi xem như một đầu gỗ chỉ biết nhìn công văn.”

“Nếu không thể một lần đem ung nhọt mà thanh trừ, máu và thịt còn tốt chắc không thể sống được.” Joel cười hưởng ứng y. (Chỗ này là nói nếu anh Uy không thanh trừ sâu mọt làm hại công ty thì các nhân viên tài năng có lợi cho công ty sẽ không thể sống được.)

“Nói không sai.”

Hầu Quang Uy đem túi đựng công văn nặng nề để xuống.

Tất cả âm mưu đều như sóng lớn mãnh liệt nổi lên mà tiến hành.....

“Muốn tôi đi tham gia dạ tiệc?” Liễu Ngạn Huân không thể tin được những lời mà lỗ tai mình vừa nghe được.

“Có thể không?”

Hầu Quang Uy vừa đặt tây trang sạch sẽ ở trên giường, vừa nói: “Đây là tôi gọi người giúp cậu chọn màu sắc, hẳn là vừa người, cậu thử một chút xem đi!”

Hắn không có lý do để cự tuyệt, hẳn là ‘tình nhân’ của tổng giám đốc tập đoàn Elizabetta Đài Loan, thân là một nửa khác của y, hẳn là có nghĩa vụ phải tham dự, huống chi bọn họ chính là vì cái lý do này mà ở cùng nhau a!

Hầu Quang Uy cầm lên một tập công văn bìa màu xanh biếc, nhét vào trong tây trang mặc tiền.

“Đây là những cổ đông của Elizabetta tham gia buổi tối hôm đó, chính là ảnh chụp cùng tài liệu về những nhân vật nổi tiếng của thương giới, cậu hai ngày này đem những thứ này nhớ một chút.”

Liễu Ngạn Huân đột nhiên không khỏi cảm thấy một loại cảm giác bi ai. Có phải là bởi vì bọn họ vẫn có một tầng quan hệ giao dịch, cho nên Hầu Quang Uy mới có thể cẩn thận tỉ mỉ che chở cho hắn như vậy?

Liễu Ngạn Huân một mặt cời y phục của mình, một mặt đem tây trang mới treo lên, luống cuống tay chân cầm lấy mặc thử.

Sau khi cởi ra áo sơ mi, Liễu Ngạn Huân không nghi ngờ lộ ra cơ thể trắng nõn, hiện rõ trước mặt Hầu Quang Uy.

Chuông cảnh báo trong đầu của Hầu Quang Uy phút chốc vang lên. Trong lòng y liền biết không ổn.

Y lại thật sự đối với Liễu Ngạn Huân có cảm giác tim đập thành thịch.

Lần đầu tiên nhìn thấy hắn, Hầu Quang Uy cũng biết Liễu Ngạn Huân lớn lên là thuộc về loại hình trung tính thanh tú tuấn mỹ, mà sau lần đi tắm ôn tuyền về, y mới phát hiện hắn chỉ là một đứa trẻ bị thương.

Y có cảm giác muốn đem Liễu Ngạn Huân đặt trong tay mà cẩn thận che chở, y không muốn làm cho trong đôi con ngươi kia phải phiếm lệ quang thương tâm nữa.....

“Ba!”

Nghe được tiếng vang khác thường, Liễu Ngạn Huân quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Hầu Quang Uy từ trên ghế thẳng tắp đứng lên.

“Anh đang làm cái gì ở đây?”

Mắt thấy Liễu Ngạn Huân đang hồ nghi nhìn mình, Hầu Quang Uy lại càng nói không ra lời. “Tôi.....”

“Cái gì?” Liễu Ngạn Huân nhú mày.

“Tôi đi ra ngoài tản bộ!” Hầu Quang Uy vội vàng bỏ lại những lời này liền tung cửa xông ra, lưu lại Liễu Ngạn Huân về khó hiểu đầy mặt.

“Người này đang làm cái gì a?” Liễu Ngạn Huân vừa nhìn bóng lưng hoảng hốt chạy ra kia, vừa nói nhỏ đối lại bộ tây trang.

Không nên có tình cảm như vậy! Y không nên đối với một quân cờ có cảm xúc tâm thần nhộn nhạo như vậy.....

Hầu Quang Uy ở dưới trăng không ngừng chạy trốn. Y không muốn làm cho người y coi trọng bị tổn thương, muốn bảo vệ hân, để cho hân hạnh phúc.....

Đây chính là tình yêu sao?

Từ một khắc khi bắt đầu hân bước tới bên mình, thì tình tố ẩn sâu trong lòng liền bắt đầu lan tràn đến từng góc ngách nhỏ.

Đây là yêu sao?

Cái vấn đề này làm cho y có một loại cảm giác sợ hãi.

Bởi vì y vốn cho rằng mình sẽ không thể yêu bất cứ người nào nữa, sẽ không thể đối với bất cứ người nào cảm thấy hứng thú nữa, không nghĩ tới sự xuất hiện của hân làm cho tầng phòng bị trong tim y lần nữa hồng mất, làm cho tim của y từng bước từng bước đắm chìm.....

Đêm nay là một đêm thu, hai người lại ở một nơi yên tĩnh trong núi như thế này. Trừ bỏ cây cối ra chỉ còn lại sương mù dày đặc.

Nhìn cột nước không ngừng phun ra trước mắt, Liễu Ngạn Huân nâng má, cũng phát giác không nhúc nhích.

“Liễu tiên sinh, đừng hướng bên cây tưới nước nữa, đến cỏ cũng chìm trong nước rồi!”

Nghe được Joel nói, Liễu Ngạn Huân mới đột nhiên cảm giác được thảm cỏ dẫm dưới chân đã biến thành một mảnh nước nho nhỏ.

“A! Thật xin lỗi!” Liễu Ngạn Huân đối với thảm kịch mình tạo thành cảm thấy hết sức không tốt.

“Không có gì.” Joel mỉm cười trấn an. “Bên này tôi tưới là tốt rồi. Ngài vào bên trong đi!”

“Tôi đi, tôi đi!” Liễu Ngạn Huân chặn lại nhật lên một ống nước màu vàng, đem nó nhanh chóng cuộn lại. “Tôi nói rồi tôi sẽ giúp anh sửa sang lại, để cho tôi làm a! Anh không phải là muốn chuẩn bị bữa tối sao? Anh lái xe đến khu vực thành thị mua a!”

Joel cười cười. “Được rồi! Cũng đừng nhớ thiếu gia nữa, nếu không mặt cỏ lại chìm trong nước.”

“Tôi.....” Mặt Liễu Ngạn Huân thoáng chốc bịt kín một tầng đỏ ửng, nhưng hân thật sự không có cách nào cãi lại được.

Không sai, hân đích xác là vừa nghĩ đến Hầu Quang Uy.

Hân đang suy nghĩ đến những thay đổi mập mờ gần đây, nghĩ tới Hầu Quang Uy cậy mạnh không nói rõ đạo lý, nghĩ tới nụ cười của y, nghĩ tới ánh mắt của y, còn có cái kia làm người ta tim vẫn đập thành thịch, còn có một lần đi tắm ôn tuyền.....

Hân cảm thấy tim của hân lại bắt đầu không đập theo quy luật nữa.

Ken có rất nhiều ưu điểm, chỉ là các người vừa bắt đầu thì đã hiểu lầm, giống như cậu không hiểu được đạo lý thưởng thức được nam nhân tốt.....

Liễu Ngạn Huân đem ánh mắt dời về phía Ken ở bên cạnh cửa, đang nhớ lại lời của Hầu Quang Uy. Hân không hiểu cách thưởng thức nam nhân tốt sao?

“Hừ! Y mà coi là nam nhân tốt cái gì?” Liễu Ngạn Huân nhin không được bắt đầu đối với Ken cầu nhàu. “Người cũng không tính là một con chó tốt! Cẩn nát quần lót của ta.....”

Lời của hắn còn chưa nói hết, nhưng đã có người đột nhiên cắt đứt lời nói của hắn.

“Ngạn Huân!”

Sau nhiều ngày xa cách, thanh âm của Tống Hoàn Minh giống như cục đá vung lên trên mặt hồ lần nữa gợi lên trận trận sóng nước.....

“Đây chính là bản báo cáo tiến độ bố trí áo cưới trước mắt, Tổng giám đốc xin mời xem.” Nhân viên mới vừa nhận được bản báo cáo liền cung kính đưa đến cho Hầu Quang Uy, nhưng thấy y vẻ mặt không để ý, nhân viên báo cáo nhịn không được kêu lên: “Tổng giám đốc?”

“Nga! Tôi đang nghe!” Hầu Quang Uy vội vàng nhận lấy công văn, luôn miệng hỏi: “Vay hội nghị ngày hôm nay kết thúc, có thể giải tán.”

Các chủ quản tham dự hội nghị rối rít rời bàn, đi ra khỏi phòng họp.

“Như vậy sao được a? Thật là lộn xộn.”

“Cùng một nam nhân yêu đương, làm cho tất cả giới truyền thông ai cũng biết, thật là thói đời ngày sau a!”

“Quả nhiên là cái loại phú gia công tử một chút cũng không chịu được khổ, công việc trên công ty một chút cũng không được, hay là Phi Lực tiên sinh.....”

“Hừ! Nói lớn tiếng ồn ào như vậy làm gì!” Một người khác xen vào. “Đừng làm cho người ta nghe được, chuyện đó còn không thành công, đừng tiết lộ quá nhiều cơ mật.”

“Nga! Đúng đúng đúng!”

Một số ít chủ quản cao cấp trên mặt thần sắc quỉ dị càng đi càng xa...

Đêm khuya trong núi, có một sự yên lặng không thể xâm phạm.

Hầu Quang Uy nhẹ nhàng đóng cửa lại, không muốn quấy rầy giấc ngủ của Liễu Ngạn Huân.

“Anh đã về rồi!”

Theo lời của Liễu Ngạn Huân vang lên, tất cả ánh đèn trong phòng cũng sáng lên.

“Cậu ở đây sao?” Hầu Quang Uy có chút kinh ngạc, “Đã trễ vậy rồi còn chưa ngủ?”

“Không có a!” Liễu Ngạn Huân chợt dạ lộ ra nụ cười, “Tôi ngủ không được a! Cho nên đã đi xuống dưới ngồi một chút.....Không nghĩ tới anh đã trở lại.”

Liễu Ngạn Huân nói một tràng những lời đường hoàng, cũng không để ý cái mỉm cười chợt dạ kia, nhưng ở trong lòng Hầu Quang Uy đã tạo thành rung động thật lớn.

“Có trùng hợp như thế sao?” Hầu Quang Uy thở dài một hơi, y thật vất vả đem những chấn động trong lòng đè ép xuống, chuyển hướng nằm trên sa lon, “Nói đi! Tâm sự của cậu đều viết ở trên mặt rồi.”

Liễu Ngạn Huân thật sâu hút khí, hắn đã sớm biết loại phương pháp giấu diếm ngốc nghếch này sẽ không giấu được sự nhạy cảm của Hầu Quang Uy mà. “Anh trước tiên có thể cho tôi thù lao của tôi được không?”

“Tại sao?”

“Có thể không nói nguyên nhân không?” Liễu Ngạn Huân có chút cảm thấy khó xử, hắn chưa bao giờ từng muốn tiền người ta như vậy, “Tôi cần gấp.”

Hầu Quang Uy phất tay, chậm rãi hỏi lại, “Tại sao?”

“Nhất định phải nói sao?” Hắn bắt đầu dĩ nhiên nhìn Hầu Quang Uy.

“Cậu không nói lý do tôi sẽ không trả trước tiên.”

“Được rồi!” Liễu Ngạn Huân đã sớm đoán ra được Hầu Quang Uy sẽ ra chiêu này. “Bằng hữu của tôi vay tiền.”

“Bằng hữu?” Hầu Quang Uy nâng lên lông mày, “Bằng hữu của cậu làm sao tìm được địa phương này? Nơi này ngay cả giới truyền thông cũng không tìm được!”

“Tôi cũng không rõ lắm, nhưng hần đã đến tìm tôi.” Liễu Ngạn Huân cố lấy dũng khí thỉnh cầu Hầu Quang Uy, “Van cầu anh, cho tôi mượn trước tiên, tôi không thể bỏ mặc Hoàn Minh như vậy.....” (Bỏ tay anh!!!)

“Hoàn Minh?” Hầu Quang Uy càng nghi ngờ. “Không phải bạn gái của cậu?”

Liễu Ngạn Huân hồi hận họa từ miệng mình ra. Nhưng là lúc này không thể quản nhiều được như vậy? Hần chỉ có thể toàn lực chống đỡ.

“Hần là bạn trai đã chia tay tôi lúc trước.”

Liễu Ngạn Huân trống rỗng nói ra nguyên nhân. Hần đã thật lâu không có yếu ớt hướng người khác nói ra tính hướng của mình như vậy.

“Bạn trai?” Hầu Quang Uy lấy làm kinh hãi, trong lòng cũng đồng thời xuất hiện một tia đau đớn.

“Hần là mối tình đầu của tôi.” Liễu Ngạn Huân luôn luôn mặt lạnh như băng giờ phút này lúng túng xin người khác giúp đỡ. “Chúng tôi đã ở chung với nhau bảy năm.....”

“Hần cũng không có nhớ đến cậu, cậu làm gì phải làm người tốt đây?” Hầu Quang Uy tại thời điểm hần thất thần đã bắt tri bắt giác đi tới trước mặt hần.

“Tôi chỉ là không nhẫn tâm nhìn hần vì tiền mà bỏ ba như vậy.” Liễu Ngạn Huân lẩm bẩm nói: “Công ty của hần phá sản, mà vợ mới cưới của hần đã mang thai.....”

“Hần bắt cả hai tay?” Hầu Quang Uy đối với hành động của Liễu Ngạn Huân cảm thấy bất khả tư nghị “Cậu có thể chịu đựng được một người nam nhân cùng giường chung gối với mình đi nói chuyện yêu đương với nữ nhân khác.”

“Tôi không biết hần cùng người khác phát sinh quan hệ khi nào.” Trên mặt Liễu Ngạn Huân đầy thống khổ.”Tôi thật sự là bị đá mà chẳng hay biết gì.”

“Làm sao cậu lại ngu như vậy?” (O.o) Hầu Quang Uy không biết thanh âm của mình nghe tràn đầy tức giận. “Người nam nhân kia thật sự tốt như vậy sao? Tốt đến mức đến giờ cậu còn không quên được hần?”

Liễu Ngạn Huân trừng lớn mắt, hần không rõ tại sao Hầu Quang Uy lại tức giận như thế. “Yêu thương không phải chính là như vậy hay sao? Anh cũng là muốn lấy cô gái mình thích? Nếu không anh cũng sẽ không cùng tôi giả làm đồng tính, không cùng Julia lập gia đình a.”

“Tôi không có.”

“Anh không có?” Liễu Ngạn Huân nhìn y.

Hầu Quang Uy nắm chặt lấy tay của Liễu Ngạn Huân, nghĩ mở miệng giải thích.

Y là nên nói như thế nào đây?

Khi y vẫn chưa hoàn thành xong ‘kế hoạch’ của y lúc trước, y như thế nào có thể nói cùng Liễu Ngạn Huân, thật ra thì y không có bạn gái?

Nhưng mà trong lòng y đã có bóng dáng của Liễu Ngạn Huân, lại có ghen tỵ ngay cả mình cũng không thể giải thích!

“Ngô.....”

Chờ mình lấy lại tinh thần, y phát hiện y đã áp đảo Liễu Ngạn Huân.

Hai nam nhân cứ như vậy ở trong phòng khách lẫn thành một đoàn, Liễu Ngạn Huân đối với nụ hôn này căn bản không có chút nào phòng bị.

“Đừng như vậy! Buông!” Liễu Ngạn Huân muốn đẩy y ra, nhưng lại không có cách nào kháng cự lại cái tay đang ghì chặt lấy cổ tay của mình.

“Tôi không buông!” Hầu Quang Uy vừa động thủ cởi ra cúc áo trước ngực của Liễu Ngạn Huân, vừa ở bên tai của hắn nói: “Tại sao cậu lại không chịu quên đi hắn? Tại sao cậu lại có thể không oán không hối đi giúp đỡ một người đã vứt bỏ cậu?” Tay của y thăm dò vào trong quần áo không chút kiêng kỵ vuốt ve da thịt của Liễu Ngạn Huân, đầu lưỡi lại càng càn rỡ xâm nhập vào trong miệng của hắn.

“Ngô.....” Liễu Ngạn Huân khẽ nhủ mày.

Hầu Quang Uy không chút lưu tình cướp đoạt từng chút ngọt ngào trên người Liễu Ngạn Huân, nâng lên cao trào thất thường. “Quên hắn!” Môi lưỡi của y bắt đầu dờ xuống, y khẽ hôn hầu kết của hắn, dọc theo chỉ bạc ở cổ hắn một đường làm ra ấn ký của riêng mình. “Cậu còn có tôi ở đây, tôi sẽ thay thế địa vị của hắn trong lòng của cậu.”

Y liếm nụ hoa trước ngực của Liễu Ngạn Huân, hành động này làm cho thân thể của hắn khẽ run lên một cái.

“Không nên.....” Liễu Ngạn Huân phát ra tiếng than nhẹ, giống như là không chịu được người ngoài trừ Tống Hoàn Minh vuốt ve hắn.

“Thật là không nên?” Hầu Quang Uy mang theo nụ cười đùa dai trên mặt, càn rỡ kéo xuống quần ngủ của hắn, cách quần lót thật mỏng vỏ về chỗ yếu của hắn. “Cậu há mồm chính là chống cự, hỏi một chút cơ thể của cậu liền có câu trả lời chân chính.”

“A!”

Kèm theo tiếng hét lên kinh hãi của Liễu Ngạn Huân, quần áo nửa người dưới của hắn trong nháy mắt bị Hầu Quang Uy nhanh chóng giật xuống.

“Chúng ta không nên như vậy!” Liễu Ngạn Huân bắt được tay của Hầu Quang Uy, liền bắt đầu giãy dụa. “Này đã vượt qua giới hạn của hợp đồng a.....”

Hắn cự tuyệt để cho Hầu Quang Uy đẩy lên dục vọng của mình. “Cậu không phải muốn tiền?” Y cười lạnh, gương mặt tuần tú lúc này thoát nhìn hết sức tà ác, “Muốn tiền liền ngoan một chút.” Y dùng lực cầm lấy nơi kia đã trưởng lớn của Liễu Ngạn Huân, trên dưới khuấy động.

“A.....Buông tay.....” Liễu Ngạn Huân nắm chặt lấy bả vai của Hầu Quang Uy, hô hấp trở nên dồn dập hơn.

“Cậu như vậy không phải là rất thoải mái sao?” Hầu Quang Uy phát ra mấy tiếng cười khan, trên tay vẫn duy trì luật động nhất định, “Mở mắt, xem một chút bộ dáng cậu ở trong tay của tôi hưng phấn!”

“Buông tay.....” Liễu Ngạn Huân kêu về lý trí của mình, nhưng lại không cách nào kháng cự được Hầu Quang Uy đang ở trên người hắn làm ra khoái cảm. “Tôi không phải là nam kỹ, anh không thể đối với tôi làm như vậy.....A!”

Hắn dứt quãng nói, nhưng ngón tay của Hầu Quang Uy vẫn đang đối với nơi đó của hắn càng không ngừng xoa bóp tạo khoái cảm, làm hắn cơ hồ muốn nổi điên.

“Nơi này của cậu rất đau, cần phát tiết, không phải sao?” Hầu Quang Uy nở nụ cười tà ác. Y tách ra hai chân của Liễu Ngạn Huân, một ngón tay cứng rắn chen vào trong nơi chật hẹp của hắn. “Nói cậu muốn tôi tiến vào bên trong cậu, muốn tôi nhồi dục vọng vào trong cậu!”

Liễu Ngạn Huân miễn cưỡng mở ra hai mắt, chỉ thấy phân thân của mình theo tay y điều khiển mà không ngừng trưởng đại, mà ngón tay của y vẫn ở trong cơ thể của hắn ngọ nguậy làm cho hắn không cách nào suy nghĩ.

“Van cầu anh.....” Liễu Ngạn Huân vô lực cầu khẩn, “Tôi cùng hắn.....Đã là quá khứ.....Hiện tại tôi chỉ là đang hỗ trợ bạn tốt.....Tại sao anh lại muốn hành hạ tôi như vậy? Anh cũng không thương tôi.....Không phải sao?”

“Bạn tốt?” Trong lòng của Hầu Quang Uy có một tầng ghen tỵ thật sâu.

Y tại sao có thể không hành hạ Liễu Ngạn Huân? Là hắn làm cho y bị mũi tên của thần tình yêu bắn trúng!

Y cho tới bây giờ cũng không biết mình còn có năng lực để yêu người khác, huống chi là yêu một người đàn ông!

Hầu Quang Uy rút ra ngón tay đang trong cơ thể hắn, đưa thân thể tới, để cho hắn nằm úp xấp trên mặt đất, mà mình thì kéo quần xuống, móc ra hung khí đang đang trào dục hỏa, cứ như vậy để ở cửa vào khố khố của Liễu Ngạn Huân.

“Không nên!”

Liễu Ngạn Huân kinh hô, nhưng Hầu Quang Uy cũng ở trong một thời gian ngắn mà mạnh mẽ đâm vào!

Dục vọng mang theo lửa nóng đột nhiên chuyển động cơ rút nhanh ở trong khe nhỏ chật hẹp nóng hẹp, Liễu Ngạn Huân đau đến rơi lệ. “Đau quá.....” Hắn thống khổ nhú chặt lông mày.

Thật ra thì hắn cũng không hiểu mình đối với Hầu Quang Uy có bao nhiêu tình cảm. Kể từ khi đi tới nơi này, những thứ kia cùng Tống Hoàn Minh từng ly từng tý hiện lại trong kí ức trước đây, đã giống như thủy triều từ từ thối lui, bị thay thế là nụ cười của Hầu Quang Uy, chăm sóc vết thương mà Tống Hoàn Minh bỏ rơi đã tạo ra cho hắn.

“Thật chặt.” Hầu Quang Uy mắt lộ ra quang mang thú tính, liếm hôn vành tai của hắn. “Cậu cũng là như vậy mà kẹp chặt lấy người nam nhân kia sao?”

“Không nên nói với tôi như vậy!” Hắn nghĩ muốn đẩy ra Hầu Quang Uy, nhưng cơ thể hai người đã thật chặt dán cùng một chỗ. “Tôi chán ghét bộ dạng này của anh!”

Hầu Quang Uy dùng sức đem bộ phận còn lộ ra bên ngoài toàn bộ đẩy hết vào trong cơ thể của Liễu Ngạn Huân, vật to lớn nóng rực làm cho hắn thống khổ, nhưng cũng tràn đầy vui sướng.

“Tôi muốn cậu tiếp nhận hết thấy tất cả của tôi, quên đi người nam nhân kia!” Hầu Quang Uy bắt đầu luật động trong cơ thể của hắn.

“A.....”

Thân thể của Liễu Ngạn Huân rất nhanh quen thuộc với luật động tình ái này, mặc dù hung khí mạnh mẽ tiến vào làm cho hắn cảm thấy vô cùng đau đớn, nhưng hắn vẫn cắn răng chịu đựng tất cả.

Không khí *** mĩ khác thường từ nơi này tản ra khắp trong không gian, hai bóng người giao quần khó chia lìa cùng hưởng thụ khoái cảm đập mạnh vào. Bất tri bất giác, tay của Liễu Ngạn Huân không hề chống cự nữa mà đặt ở trên thân thể y, mà ngược lại chìm đắm trong khoái cảm chạy nước rút.

“Thích không?” Hầu Quang Uy một tay nắm lấy chơi đùa nơi ấy của hắn, vừa ra sức tiến vào trong cơ thể hắn. “Kêu lên, nói cậu thích như vậy, nói cậu yêu thích tôi nhiều hơn người nam nhân kia!”

“A.....A.....Ừ.....Nhanh một chút.....” Liễu Ngạn Huân cuồng loạn lay động thân thể, ý đồ làm cho thân thể hai người thật sâu kết hợp.

Mồ hôi cùng ái dịch đan vào nhau, từ từ nhỏ dọc theo từ nơi cao trào xuống đất.

“Ừ.....A!” Phía trước của Liễu Ngạn Huân dưới tình huống bị chơi đùa mà vui vẻ bắn ra dục vọng.

“Ngô.....” Hầu Quang Uy phát ra một tiếng gầm nhẹ, nhanh chóng đem phân thân kéo ra khỏi thân thể Liễu Ngạn Huân, đem nó để sát bên mép hắn, đem dục vọng nóng rực bắn vào trong miệng của hắn.

“Ừ.....” Liễu Ngạn Huân cũng không có bài xích động tác của y, hắn ngậm vào dục vọng hùng vĩ của Hầu Quang Uy, ánh mắt sương mù ngược lên nhìn y.

“Nuốt vào.” Hầu Quang Uy cúi người liếm đi dịch thể chảy tràn ra bên mép hắn.

Nhìn thấy hậu kết của Liễu Ngạn Huân di động lên xuống, y hài lòng cực kỳ.

“Như vậy.....Anh chịu cho tôi tiền sao?”

Một câu nói lạnh như băng, làm cho tâm của Hầu Quang Uy một trận cơ rút đau đớn. Y từ trên người Liễu Ngạn Huân rời đi, từ trong túi lấy ra cuốn chỉ phiếu, ký tên sau đó vứt lên trên thân thể trần truồng của Liễu Ngạn Huân.

“Phía trên mấy con số tùy người điền.” Y cố ý tỏ thái độ lạnh lùng như băng để ngụ ý trái tim bị thương của mình, “Coi như là thù lao người để cho ta sáng khoái.”

Y không có nhìn mặt của Liễu Ngạn Huân, nhặt lên quần áo liền hướng về phía phòng tắm đi tới, lưu lại một phòng không khí mập mờ sau khi hoan ái, cùng với tâm tư thống khổ.....

Liễu Ngạn Huân kinh ngạc nhìn chữ ký phía trên chi phiếu, còn có đoạn điền số tiền trống không, lại cảm thấy mình đã thương tổn Hầu Quang Uy.

Rõ ràng hắn mới là người bị hại, nhưng tại sao hắn lại quan tâm cảm giác của Hầu Quang Uy như vậy?

=====

Bất khả tư nghị: Không giải thích được.

6. Chương 6

“Liễu tiên sinh, dạ tiệc 20 phút nữa sẽ bắt đầu.”

Thanh âm Joel từ ngoài cửa truyền vào, mà ở bên trong gian phòng Liễu Ngạn Huân còn chưa nhúc nhích đứng ở bên mép giường, ngây ngốc nhìn một số bộ tây trang Hầu Quang Uy thay hắn chuẩn bị.

“Có thể cho đó là thù lao cậu để tôi sáng khoái.....”

Hắn không rõ tại sao mình lại đối với câu nói kia của Hầu Quang Uy có phản ứng lớn như vậy.

“Chẳng lẽ mình.....” Liễu Ngạn Huân chậm rãi quay đầu đi, xem chi phiếu trống không đang ở bên cạnh. “Thật yêu y?”

Cho nên mình mới đối với cảm thụ của y mà phản ứng lớn như vậy?

Liễu Ngạn Huân nắm chặt áo khoác tây trang, đối với sự thật cảm thấy kinh hãi.

Nhưng là.....Hầu Quang Uy không phải đã có người trong lòng đó sao? Sự thật kia mình vừa phát hiện thì có là gì?

“Thật buồn cười,” Liễu Ngạn Huân lộ ra nụ cười khổ sở, “Tại lúc mình phát hiện mình lại yêu người khác lần nữa, cũng nhất định.....” Hắn đột nhiên nghẹn ngào, câu kế tiếp không thể nào nói ra được nữa.

“Cần tôi giúp đỡ sao?”

Hắn mãnh liệt ngẩng đầu, liền nhìn thấy nụ cười ôn hòa của Joel ở trước mắt.

Cùng thời gian đó, tất cả mọi người tụ tập động đảo ở cái gọi là dạ tiệc của xã hội thượng lưu.

“Chỗ đứng trước mắt ký giả chính là đại môn của Bách Sắc Tửu,” một vị nữ ký giả mặc âu phục đang nỗ lực trong một đám đông ký giả để giải thích, “Chúng ta có thể thấy, tối nay các nhân vật nổi tiếng của thương giới ở Đài Loan tất cả đều tụ tập ở đây, dạ tiệc lần này là vì kết thúc tuần lễ khai mạc của Elizabetta mà làm tuyên truyền hoạt động.....”

“Hoan nghênh quang lâm, hôm nay hi vọng sẽ khiến cho mọi người tân hứng.” Hầu Quang Uy nói một loạt tiếng Anh lưu loát hướng mỗi người mỉm cười hàn huyên, nhưng là trong lòng mọi người biết rõ —

Dạ tiệc khuya hôm nay, là vì lợi.

“Tổng giám đốc, có muốn nghỉ ngơi một chút không?” Jenny ở một bên quan tâm y, “Sắc mặt ngài không tốt lắm.”

“Tôi không sao, thật sự.” Hầu Quang Uy cười, chỉ chỉ hội trường, “Người ở trên thương trường lăn lộn, mỗi người đều có truyền thống kiểm về một món lợi nhuận tài chính khổng lồ cho công ty, mà lúc này truyền

thông đại chúng lại muốn đào móc tin tức Bất Quái của tôi, tôi làm sao có thể vào lúc này mà ngã xuống đây?”

“Này.....” Jenny cũng có chút ít kinh ngạc, Tổng giám đốc lúc nào liền trở nên thông minh như vậy rồi?

“Cô đi gọi khách tới đi! Tối nay là thời gian mấu chốt, không thể có sơ xuất gì.”

“Liều tiên sinh không tới sao?” Jenny thử dò xét hỏi ý, nhìn những kí giả ở cửa đang nhìn thềm thường kia. “Tôi xem cũng có một nửa kí giả cũng là hướng về hắc mà tới.....”

“Hắc đợi lát nữa sẽ tới.” Ánh mắt Hầu Quang Uy phút chốc liền biến sắc, “Đừng lo lắng.”

Nghĩ đến đêm qua khuôn mặt lạnh như băng rút đi khỏi thân thể lửa nóng, thứ kia chặt chẽ ươn ướt làm cho ý kích tình điên cuồng, dục vọng của ý lại không an phận bắt đầu rục rịch. Còn có.....

Tâm lạnh như băng tiếc nuối không cách nào nắm được hắc.

“Quang Uy, anh ở đây đang nghĩ cái gì?”

Tiếng kêu quen thuộc, làm cho Hầu Quang Uy đang chìm trong suy nghĩ hồi phục như cũ.

“Julia?” Hầu Quang Uy kinh ngạc nhìn người mặc một thân lễ phục màu tím – Julia.

“Làm sao? Thấy em xuất hiện ở nơi này, rất giật mình sao?” Julia cười yếu ớt thoát nhìn có chút sâu không lường được, cùng bộ dạng ngày đó cãi nhau ở công ty hoàn toàn bất đồng.

“Anh đừng quên là anh mời em cùng cha tới.” Ngôn ngữ của nàng mang theo châm chọc, “Thật không nghĩ tới anh lại mời ‘vị hôn thê’ của mình, anh thật biết cách chế tạo đề tài.”

“Phi Lực thúc thúc đâu?” Cố ý nói sang chuyện khác.

“Cha hôm nay thân thể không thoải mái, phái em đi thay.” Trên mặt Julia nhìn không thấy một tia tôn trọng nên có đối với người khác. “Chẳng lẽ anh nhìn không ra, chúng tôi đã rất cho anh mặt mũi sao?”

Hầu Quang Uy cười lạnh một tiếng, nhưng ngay sau đó lại rất nhanh trả lời: “Phải không?”

“Anh nên bỏ người nam nhân kia, lập tức cưới em.” Nàng giảm thấp tiếng nói xuống, “Nếu không phải nguyên nhân bởi vì cha, anh cho rằng anh còn có thể có thành tựu ngày hôm nay sao? Cũng không phải là trên người có một nửa huyết thống da vàng thấp kém.....”

“Liều Ngạn Huân tới!”

Không biết là người nào phát hiện ra la lên, làm cho tất cả mọi người trong đại sảnh tất cả liền quay đầu lại nhìn ra ngoài cửa lớn, chỉ thấy tia sáng từ đèn huỳnh quang chớp lóe, vốn đang là đêm đen nhánh, lại giống như ban ngày.

Ngay cả nữ nhân bên cạnh Hầu Quang Uy ý mình có thân phận rất cao cũng lộ ra ánh mắt khinh bỉ.....

“Trời ạ! Nhiều kí giả như vậy?” Liều Ngạn Huân ngồi ở trong xe bắt an nhìn bấy kí giả đang bị cảnh vệ ngăn cản ở ngoài cửa kia.

“Đừng sợ, không có một người nào, không có ai có thể đến gần cậu.” Joel cho hắc một cái mỉm cười, “Thiếu gia sẽ bảo vệ cậu.”

Trong lòng Liều Ngạn Huân rốt cục nổi lên nhiều tia dũng khí, nhưng hắc vẫn bất an. “Nhưng mà.....”

“Nhưng mà cái gì?” Joel tựa hồ biết được hắc đang lo lắng cái gì. “Nếu cậu có thể đem những lời cậu vừa mới nói mà tôi nghe được, đúng một trăm phần trăm nói cho thiếu gia, có lẽ thiếu gia sẽ hiểu.”

“Thật sự?”

“Thật sự.” Joel trên mặt vẫn mang nụ cười, “Cậu phải tin tưởng thiếu gia.”

Liều Ngạn Huân hít sâu một hơi, dũng cảm đẩy cửa xe, một mình đối mặt những tia sáng huỳnh quang chói mắt kia.

“Ừ.....” Joel một lần nữa khởi động xe, nhìn bóng lưng Liễu Ngạn Huân đi vào đại môn. “Này hài tử ngốc nghếch kia, nhưng cũng thật làm cho người ta giật mình a! Bởi vì nhạc đệm ngoài dự tính như vậy, trò chơi cuối cùng thật đúng là làm cho người ta mong đợi.”

Bồi bàn đem cửa lớn khí khái hoa lệ mở ra, Liễu Ngạn Huân phút chốc ngừng lại hô hấp.

Hắn quả thực giống như cô bé lọ lem lững thững bước chậm tới, hắn phát hiện đường nhìn của tất cả tân khách là nhân vật nổi tiếng đều đặt cả lên người hắn.

Ánh mắt Hầu Quang Uy thật chặt chăm chú vào trên người Liễu Ngạn Huân. Y đẩy ra sóng người chặt chẽ, nhằm thân ảnh khóa chặt trái tim mình đi tới.

Không biết từ lúc nào, âm nhạc của yến hội chơi theo tiết tấu khiêu vũ chậm.

“Có thể nhảy một khúc không?” Lời nói của Hầu Quang Uy biểu lộ ra tia cảm xúc sợ bị cự tuyệt.

Liễu Ngạn Huân cười đưa tay ra, cầm cái tay đưa tới hướng hắn. Rồi sau đó, liền chen chúc với các đôi tình lữ tình cảm mập mờ không rõ đã sớm đi vào sàn nhảy.

“Như vậy không phải là thật kỳ quái sao?” Liễu Ngạn Huân rụt rè nhìn những người nhảy múa xung quanh chỉ có nam nữ. “Chúng ta là hai đại nam nhân cũng!”

“Không biết.” Hầu Quang Uy ôm lấy hắn, con người vẫn yên lặng ngắm nhìn gương mặt tuấn mỹ trước mắt. “Trong mắt tôi, yêu một người là thiên kinh nghĩa địa.”

Trong lúc bất chợt tỏ tình, làm cho lực chú ý của Liễu Ngạn Huân lại lần nữa trở lại trên người của Hầu Quang Uy. “Anh vừa mới.....Vừa mới nói những gì?” Hắn đối với lời nói mang tính chất bạo tạc (gây nổ) cảm thấy khó có thể thích ứng.

Hầu Quang Uy thường ngày bá đạo, trên gương mặt tuấn tú khó khi xuất hiện một tia xấu hổ. “Tôi nói là, tôi yêu cậu.” Y nhíu mày, tựa hồ đối với cái kết cục này chính thức không biết nên làm như thế nào. “Mặc dù là ngoài dự liệu của tôi. Nhưng đối với cậu phải thừa nhận, tôi thật sự yêu cậu.”

Liễu Ngạn Huân cảm giác được bàn tay to nắm chặt bàn tay của mình tựa hồ có điểm mồ hôi mạo hiểm, lúc này Hầu Quang Uy tựa như một thiếu niên ngây ngô chờ đợi quyết định của tình nhân.

“Trước kia, cũng có người nói với tôi những lời như vậy.” Liễu Ngạn Huân sâu kín nhìn về phương xa, đoạn chuyện cũ kia lại hiện ra trong đầu. “Nhưng là hắn cuối cùng vẫn phụ tôi.”

“Tôi không nghe chuyện cũ của cậu.” Hầu Quang Uy rõ ràng tỏ vẻ ghen tỵ với người nam nhân đã từng chiếm cứ trong lòng của hắn. “Từ nay về sau, cậu chỉ cần nghĩ tới tôi là được rồi.”

“Anh phải nghe!” Liễu Ngạn Huân nhìn y, trong mắt có quyết tâm kiên định. “Không có một người nào là không có quá khứ, nếu anh quả thật yêu tôi, thì nhất định phải chấp nhận cả quá khứ của tôi.”

“Cậu rốt cuộc muốn nói gì?” Hầu Quang Uy rốt cuộc cũng thỏa hiệp.

“Thời điểm tôi vừa vào học đại học, đã yêu bạn học cùng lớp của tôi.” Liễu Ngạn Huân chậm rãi tự nói lại chuyện cũ. “Hắn đối với tôi là cái loại quan tâm như có như không, làm cho tôi ở trong bất tri bất giác đã yêu hắn.”

Hầu Quang Uy nhìn hắn, không nói gì, chẳng qua là nhẹ nhàng mang hắn khiêu vũ.

“Cả đời tôi từ trước cho tới bây giờ chưa có tình yêu, sau đó rốt cuộc cũng đã yêu hắn.” Môi của hắn hiện lên một nụ cười khổ, “Vào một năm trong bốn năm học đại học kia, chúng tôi quyết định sống chung một chỗ, tôi quyết định đem điều này nói với người nhà ở quê,” hắn dừng một chút, lại tiếp tục nói: “Kết quả của việc tôi theo đuổi tình yêu đích thực đó là bị chính người nhà của mình đoạn tuyệt quan hệ.”

Ánh mắt của Hầu Quang Uy không rời đi gương mặt băng sơn xinh đẹp kia, “Sau đó thì sao?”

“Chúng tôi thật sự đã có một đoạn cuộc sống hết sức vui vẻ.” Ánh mắt Liễu Ngạn Huân trở nên xa vời, “Chúng tôi vừa làm việc, vừa đi học, cùng nhau trải qua một đoạn cuộc sống cực khổ, nhưng là.....”

“Tuy nhiên trước mặt cậu đó không phải là chân ái.” Hầu Quang Uy nói, y kéo lấy tay của Liễu Ngạn Huân. “Tôi đang ở trước mặt cậu, đừng nghĩ tới nữa, cũng đừng muốn người kia nữa, từ nay về sau chỉ cần nhìn tôi, yêu tôi là được, hảo?”

Hắn lén lút lau đi nước mắt, đạo vết thương trên ngực tựa hồ đã được Hầu Quang Uy làm dịu đi.

“Anh cũng không có tình cảm với nữ nhân?” Hắn miễn cưỡng nặn ra nụ cười. “Anh không nên dùng loại lời nói dối này dụ dỗ một người đang thương tâm a, tôi sẽ tưởng thật.”

“Đó là giả.” Hầu Quang Uy cũng không thêm để ý đến ánh mắt của người khác nữa, một tay kéo lấy Liễu Ngạn Huân vào trong ngực, dùng sức hôn hắn nói bên tai hắn, “Cái kia chỉ là gạt người, tôi chỉ muốn đạt được mục đích của tôi, lại không nghĩ đến tôi thật sự yêu cậu.”

“Chúng ta cũng không còn nhỏ a,” Liễu Ngạn Huân cũng không có phản kháng lại cái kẻ cậy mạnh này ôn nhu, “Còn chơi cái loại trò chơi tỏ tình của học sinh trung học.”

“Cậu cảm thấy là tôi đang đùa bỡn cậu?” Hầu Quang Uy bắt mắt nhìn chăm chăm hắn. “Tôi cũng không muốn như vậy a! Ai kêu cậu phải đáp ứng với tôi diễn tuồng kịch này? Hiện nay kịch giả thành thật, tôi thật sự yêu cậu.”

“Nghe dường như là lỗi của tôi a.”

“Không sai!” Hầu Quang Uy oán hận tăng thêm lực đạo nắm người hắn, “Cho nên cậu phải quên đoạn tình cũ kia đi, từ nay về sau chỉ có thể nghĩ tới tôi.”

Liễu Ngạn Huân nhú mày, “Anh cầu người thái độ thật đúng là bá đạo a! Nhưng nếu tôi nói không thì sao đây?”

Hầu Quang Uy ngậy ra một lúc, y vốn là cho rằng Liễu Ngạn Huân sẽ biết điều một chút nghe lời y nói nhưng điều này y cũng không nắm chắc, bây giờ nghe hắn nói ra như vậy, trong lòng lại càng bất an, Hầu Quang Uy cắn cắn môi, vẻ mặt thành thật nói: “Vậy tôi đây bắt cậu đi!”

Một giây đồng hồ sau, tất cả các tân khách bao gồm cả Liễu Ngạn Huân đều kinh hãi.

“Anh đang ở đây làm gì a? Mau buông tôi xuống!”

“Không được!”

Bất kể Liễu Ngạn Huân la to, chẳng qua là chỉ thấy Hầu Quang Uy ôm chặt hắn, chạy như điên ra ngoài đại môn.

“Thật là càng ngày càng không ra làm sao.”

Nghe thấy cái thanh âm quen thuộc, Julia vốn là đang nhìn hành động kinh người của Hầu Quang Uy liền quay đầu lại. “Cha?” Nàng kinh ngạc nhìn lão nhân trước mắt, “Sao cha lại tới đây? Không phải nói tới nay con tới tham dự là được rồi sao?”

“Sớm biết tên cấu tạo chủng này không nghe lời như vậy, ban đầu sẽ không để cho người mẫu thân da vàng của y đưa y tới Anh quốc,” người mặt tây trang màu đen Phi Lực trên mặt có một cổ tức giận không đè nén được. “Vốn cho là y có thể là một tượng gỗ tốt để cho chúng ta tùy ý sử dụng, không nghĩ tới bây giờ lại làm ra loại tin tức này, hại chúng ta cực kỳ mất thể diện!”

“Cha này!”

Phi Lực không để ý đến nữ nhi đang la lên, xoay người rời khỏi.

“Chuẩn bị giải quyết cha con bọn họ đi!” Hắn hướng thủ hạ bên cạnh phân phó: “Dù sao Elizabetta rất nhanh sẽ là của ta, bọn họ giờ đã thành đồ vô dụng rồi.”

Cứ như vậy, vì cho rơi tất cả giới truyền thông, hai đại nam nhân cứ như vậy mà tìm chỗ núp, cùng kí giả truyền thông chơi trò truy đuổi.

“Ha ha ha ha…….”

Hai người đã nói rõ ý nghĩ của nhau, tiếng cười vui vẻ ở ban đêm thành từng tiếng vang hạnh phúc lay động.

“Hô.....” Liễu Ngạn Huân vừa thở gấp, vừa nhìn Hầu Quang Uy bên cạnh. “Nhờ có anh, em đã thật lâu không có vận động qua như vậy.”

“Không làm như vậy, muốn vứt bỏ những con ruồi bọ đáng ghét kia là rất khó khăn.” Hầu Quang Uy vẻ mặt tinh nghịch, “Em nhìn, đây không phải là vứt bỏ rồi sao?”

“Hiện tại chúng ta đi đâu?” Liễu Ngạn Huân hỏi y.

“Em nghĩ muốn đi đâu?” Hầu Quang Uy cho hắn một cái mỉm cười.

Liễu Ngạn Huân đang nhớ lại một chỗ. “Anh đi theo em.”

Mùa thu ban đêm, hai người yêu nhau lại chui vào trong đám người chật chội.

“Nơi này là.....”

Hầu Quang Uy ngẩng đầu, nhìn địa phương xa lạ.

“Chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất.” Liễu Ngạn Huân cười nhìn, “Lên đây đi! Những con ruồi kia nhất định không nghĩ tới là chúng ta có thể quay về phòng mà em thuê đâu.”

Trở lại phòng nhỏ trên tầng cao nhất mà nhiều ngày không thấy, đêm thu thấm lạnh và yên tĩnh quanh quẩn ở trong nhà.

“Có chút lộn xộn, anh tạm thời nhẫn nại a.” Liễu Ngạn Huân kéo ra rèm cửa sổ, mở đèn ánh sáng tràn ngập căn phòng đuổi đi bóng tối.

“Thật xinh đẹp.” Hầu Quang Uy đứng bên cạnh Liễu Ngạn Huân, nhìn cảnh đẹp ngoài cửa sổ.

“Đúng là rất đẹp.” Thân thể Liễu Ngạn Huân dán sát vào Hầu Quang Uy, chỉ chỉ cảnh đêm ngoài cửa sổ. “Bên phải mới sáng, bên trái chỉ là đèn xe lóe lên từ cây cầu trên sông.”

“Cuộc sống của em vẫn ở chỗ này?” Hầu Quang Uy hỏi.

“Đúng a! Làm sao?”

“Không có gì, chẳng qua là.....” Hầu Quang Uy cúi đầu, ở bên tai hắn nhẹ nhàng nói: “Chẳng qua là cảm thấy hạnh phúc bình thường, thật tốt.”

“Hạnh phúc bình thường?” Liễu Ngạn Huân có chút kinh ngạc, “Nhưng ở vào địa vị của anh trên thế giới, cũng là người bình thường muốn lấy cũng không được.....Tiền, quyền thế, mỹ mạo.....”

“Em thật sự nghĩ như vậy?” Hầu Quang Uy nở nụ cười khổ, “Anh cũng không phải là vừa bắt đầu đã đứng ở địa vị này.” Ánh mắt y thoáng khổ nhìn Liễu Ngạn Huân, “Em có biết anh là con lai không? Phụ thân anh là quý tộc Anh quốc, mẫu thân của anh là người Đài Loan.” Thanh âm của y nghe có chút xa vời. “Trước khi anh sáu tuổi, là một đứa trẻ tạp chủng cùng mẫu thân ở Đài Loan.”

“Cái gì?” Liễu Ngạn Huân xoay đầu lại, có chút kinh ngạc với sự thật này.

“Thời điểm cha anh còn trẻ tuổi tới du lịch ở Đài Loan, biết mẫu thân lúc ấy mới mười tám tuổi,” Trên gương mặt tuấn tú của Hầu Quang Uy hiện lên một tia thống khổ, “Kết quả chính là để lại mẫu thân đang mang thai tan nát cõi lòng cũng với tràn đầy tiếc nuối.”

“Tại sao lại có thể như vậy?”

“Phụ thân anh phong lưu hơn nửa đời người, nữ nhân ngã ở trên tay hắn không biết có bao nhiêu.” Hầu Quang Uy oán giận nói, “Rất kỳ quái, trong những nữ nhân kia, cũng chỉ có mẹ của anh là mang thai.”

“Nhưng hắn cũng thực hiện hết nghĩa vụ của một người cha, đem anh nhận lại đoàn tụ tại Anh quốc, không phải sao?”

“Nghĩa vụ của phụ thân?” Hầu Quang Uy cười lạnh một tiếng, “Mùa đông năm anh sáu tuổi kia, đồng sự Phi Lực của công ty sai người đến mang anh cùng với mẫu thân đang bị bệnh ở trên giường đi. Châm chọc chính là, phụ thân anh đã sớm quên mất sự tồn tại của mẫu thân anh, đến khi mẫu thân gửi thư cho hắn, được Phi Lực nhận, cho nên hắn mới biết được sự tồn tại của anh.....”

Thanh âm của Hầu Quang Uy càng ngày càng nhỏ, nhớ lại một ít đoạn thời niên thiếu làm cho y thấy mà kinh. “Sau khi anh đến Anh quốc, mặc dù hưởng được cuộc sống vật chất giàu có, nhưng là tâm hồn cũng khô cạn,” y nói một mình: “Mẫu thân của anh là ở trong bệnh viện mà chết đi, mà anh thì dựa vào thù hận mà sống.”

“Quang Uy.....” Liễu Ngạn Huân xoa mi tâm của y, ý đồ vuốt lên vết hằn do nhăn lông mày.

“Chủ quản Elizabetta đã sớm không đem phụ thân thích ăn chơi đàn *** của anh để vào trong mắt, trên thực tế qua nhiều năm như vậy, thể lực của Phi Lực đã sớm ngấm vào bên trong nội bộ của công ty.”

“Cho nên anh cố ý giả bộ làm đồng tính, không lập gia đình?” Liễu Ngạn Huân vỗ về y, nói lên nghi vấn.

“Không sai.” Y ngược mắt nhìn người yêu trước mắt, “Anh cố ý giả bộ như giống như phụ thân thờ ơ như vậy, giả bộ làm thái tử của xí nghiệp đời thứ hai hoàn toàn không hiểu văn hóa Trung Quốc, mục đích là muốn đoạt lại những thứ vốn là thuộc về anh.....”

“Anh hỏi hận sao?” Liễu Ngạn Huân ở trong ngực y thở dốc nói nhỏ, “Vì diễn màn hài kịch này, thế nhưng đã yêu một người đàn ông.....”

“Vậy còn em?” Hầu Quang Uy cắn vành tai của hắn, không đáp hỏi ngược lại.

“Em.....” Liễu Ngạn Huân lẩm bẩm nói: “Em không có gì cả, chỉ có anh.”

“Anh cũng vậy chỉ có em.” Môi Hầu Quang Uy nhẹ nhàng đặt lên môi hắn, “Kể từ sau khi mẫu thân của anh qua đời, là em giúp anh phát hiện anh có năng lực yêu người khác.”

Đối với hai người đã nói thật lòng mình mà nói, trận này đánh bảy đánh bạ, thật sự là được duyên phận không dễ a.

“Ngô.....” Liễu Ngạn Huân phát ra thanh âm kháng nghị, hắn mong đợi kết hợp càng sâu.

Hầu Quang Uy cảm giác được người thương trong ngực đang kháng nghị, cho nên liền xâm nhập nhiều hơn nữa cùng với môi lưỡi khát vọng quấn quanh. “Em biết không?” Hầu Quang Uy rời đi nơi làm y mê luyến, bắt đầu ở trên làn da trắng ở cổ hắn làm nên ấn ký, “Mỗi một lần em đưa mắt nhìn anh, anh liền phát hiện anh so với một giây trước càng thích em nhiều hơn.....” y luống cuống cởi ra y phục trên người Liễu Ngạn Huân, nhẹ cắn trái anh đào trên ngực hắn, cảm giác được dục vọng lửa nóng gia tốc sôi trào.

“A!” Liễu Ngạn Huân nhẹ nhàng đẩy đầu của Hầu Quang Uy ra, “Anh cắn em.....”

Nhìn trong con ngươi đen tối đốt lên một loại ham muốn khó nói thành lời, dục vọng lửa nóng của Hầu Quang Uy phút chốc cứng lên, hắn có một loại dục vọng nghĩ muốn ngay lập tức tiến vào trong người của Liễu Ngạn Huân.

“Anh cắn em,” Y nở nụ cười tà ác, “Là muốn trừng phạt cái miệng luôn không thẳng thắn của em.”

“Ai nói?” Mặt Liễu Ngạn Huân đỏ lên, “Em nơi nào không thẳng thắn? Em cũng đã cho anh, anh còn chưa thỏa mãn?”

“Em còn không nói em yêu anh a!” Miệng Hầu Quang Uy giống như đứa nhỏ cong lên.

“Em.....”

“Em cái gì em? Anh cũng đã nói anh yêu em!”

Y kiểm chế dục vọng ở phía dưới, trêu đùa làm cho Liễu Ngạn Huân cảm thấy khó xử, bộ dáng này của hắn có thể nói là cực kỳ khả ái a.

“Em.....” Thanh âm Liễu Ngạn Huân nhỏ như muỗi kêu: “Em ngưng ngừng nói.....”

“Không nói cũng được,” Hầu Quang Uy nắm lên tay của hắn, hướng tới dục vọng của y sờ, kề bên Liễu Ngạn Huân, tà ác cười, “Chỉ cần làm cũng được.”

Liễu Ngạn Huân đỏ bừng mặt, thanh âm nhỏ nói mấy câu.

“Cái gì?” Hầu Quang Uy hỏi lại lần nữa: “Lặp lại lần nữa, anh không nghe thấy!”

Liều Ngạn Huân tàn bào tròng y một cái, “Làm liền làm a!”

Vừa nói xong, hắn liền đem Hầu Quang Uy đẩy ngã, nằm trên trên người y, kéo khóa cởi xuống quần của y, há mồm ngậm vào dục vọng to lớn của Hầu Quang Uy.

Một trận khoái cảm âm áp điên cuồng khiến cho Hầu Quang Uy thiếu chút nữa vứt bỏ vũ khí đầu hàng.

“Đủ rồi! Ngạn Huân.....” Hầu Quang Uy nhịn không được nhẹ hô.

Thấy Liều Ngạn Huân đang chứng minh tình yêu đối với mình, Hầu Quang Uy yêu thương đối với hắn tăng thêm vài phần.

“Ừ.....” Liều Ngạn Huân khẽ rủ xuống lông mi dài run rẩy, mà dục vọng nóng bỏng trong miệng mình, hắn đùa giỡn càng lúc càng lớn.

Hầu Quang Uy phát ra một tiếng gầm nhẹ, làm cho phân thân của mình thối lui khỏi miệng Liều Ngạn Huân, đem dục vọng để ở bên cửa vèo trong người hắn. “Anh nghĩ muốn em.....” Hầu Quang Uy cọ sát bên cổ Liều Ngạn huân, “Nhưng là như vậy sẽ làm em bị thương..... Trước hết để cho em ra một lần.....”

“Tốt.....”

Liều Ngạn Huân nhỏ giọng hưởng ứng, tay của Hầu Quang Uy cũng đi đến cái của hắn, bắt đầu trên dưới khuấy động không ngừng.

“Ừ.....A.....” Liều Ngạn Huân ôm chặt nam nhân đang ở trên người mình, ma sát cuồng loạn, làm cho hai người đạt tới đỉnh khoái cảm.

“Thích không?” Y hôn lên môi Liều Ngạn Huân, “Không cần đè nén thanh âm của em, kêu ra để cho anh biết em cũng cần anh, để cho anh biết em nhiệt tình thế nào.....”

“Ừ.....Không..... A.....A a!” Ngón tay thon dài của Hầu Quang Uy đang khẽ vuốt ve môi của Liều Ngạn Huân, đầu lưỡi màu hồng tuyệt hảo thấm ướt đầu ngón tay của y, tạo thành một cổ không khí *** mĩ.

“Liếm anh, ngậm nó.” Hầu Quang Uy thấp giọng đùa giỡn hắn bởi vì *** dâng cao mà nổi lên một tầng mây mù.

“Ừ.....” Liều Ngạn Huân nhắm chặt mắt, trong miệng phát ra tiếng líu ríu thấp gọi.

“Muốn sao?” Hầu Quang Uy đem ngón tay đã thấm ướt để ở trước huyệt khẩu của Liều Ngạn Huân, cái tay còn lại đang bộ lộng dăng trước.

“Ừ.....” Lồng ngực của Liều Ngạn Huân phập phồng.

“Mau nha! Nói cho anh biết, có muốn hay không nha?” Y không có hảo ý hỏi.

“Muốn.....” Liều Ngạn Huân hơi nhú lông mày, nhỏ giọng nói ra dục vọng của bản thân.

“Muốn làm sao?” Y tăng nhanh vận động nơi kia của Liều Ngạn Huân.

“A.....A a.....” Liều Ngạn Huân không có cách nào thừa nhận điên cuồng như vậy, chỉ có thể theo động tác của Hầu Quang Uy mà đạt được cao trào.

Hầu Quang Uy hài lòng nhìn biểu hiện của Liều Ngạn Huân, “Nét mặt của em thật đẹp.....Làm cho anh muốn cắn em một ngụm.....”

“A.....” Nhịn không được trêu đùa của Hầu Quang Uy, hắn rốt cục phóng ra lửa nóng dục vọng.

“Thanh âm của em nghe thật tốt.” Hầu Quang Uy đem ái dịch của Liều Ngạn Huân dính ở trên tay mình bôi lên mặt huyệt của hắn. “Hiện tại đến lượt anh chính thức được thoải mái a.”

Hầu Quang Uy đem vật nóng bỏng của mình đỉnh vào phía sau của Liều Ngạn Huân, tiến vào trong cơ thể nóng bức của hắn. “Thật chặt.....” Y điều chỉnh hô hấp, ở trong cơ thể của Liều Ngạn Huân cuồng loạn rung động.

“Sâu một chút.....” Liều Ngạn Huân nghĩ muốn ném thử khoái cảm càng sâu.

“Anh sợ sẽ làm em bị thương.” Hầu Quang Uy nhin xuống dục vọng muốn xâm nhập, “Em có đau.....”

“Không sao.....” Liễu Ngạn Huân ôm lấy y, lấy một loại thanh âm mỉa mai hoặc khẩn cầu y. “Em nghĩ muốn..... Cảm giác được sự tồn tại của anh.....”

Nghe thấy lời nói của Liễu Ngạn Huân, Hầu Quang Uy đẩy mạnh lửa nóng vào trong cơ thể của hắn, cho đến tận gốc.

“A.....” Liễu Ngạn Huân thở cuồn cuộn, theo động tác qui luật của y, dục vọng từ từ ngẩng đầu.

“Em nơi đó hấp anh thật chặt.....” Hầu Quang Uy bắt đầu nhanh chóng trườn động, chỗ hai người kết hợp có một loại khoái cảm sung sướng, y rốt cục đạt được tâm cùng thân thể của Liễu Ngạn Huân...

Đêm thu trong phòng nhỏ ở tầng cao nhất, hai bóng người không ngừng thở hào hển kích tình triền miên, khoái cảm mập mờ tràn ngập từng góc ngách bên trong gian phòng.....

“Thời điểm tia nắng đầu tiên chiếu vào bên trong căn phòng, hai người trong lúc ngủ say vẫn ôm chặt lấy nhau.

“Ừ.....”

Liễu Ngạn Huân ưm một tiếng, khẽ điều chỉnh tư thế một chút, mà chính là chấn động nhỏ, cũng làm cho Hầu Quang Uy tỉnh lại.

Y mở mắt ra, nhìn Liễu Ngạn Huân đang ngủ say trong ngực mình.

Tối hôm qua, y thật sự có hắn.

Hầu Quang Uy vỗ về khuôn mặt của Liễu Ngạn Huân, thâm tình ngắm nhìn hắn.

Mà Liễu Ngạn Huân trong lúc ngủ say tựa hồ cảm thấy được y đang nhìn chăm chú, đột nhiên mở mắt ra

“Tỉnh?”

Đập vào mắt, chính là khuôn mặt anh tuấn của Hầu Quang Uy.

“Ừ.....” Liễu Ngạn Huân đột nhiên có cảm giác tim đập rộn lên, con ngươi trong sáng của hắn có một tia xấu hổ.

“Tại sao?”

“Anh vừa mới.....vừa mới nhìn em ngủ như vậy?”

“Anh chỉ là đang so sánh mấy phút đồng hồ lúc em vừa tỉnh lại mà thôi.” Gương mặt tuấn tú của Hầu Quang Uy xuất hiện nụ cười. “Anh muốn nhớ kỹ gương mặt của em.”

“Ngu ngốc.” Liễu Ngạn Huân nhẹ quả trách y, “Bộ dáng lúc ngủ có gì đẹp mắt?”

“Anh chỉ là muốn xem em a!” Hầu Quang Uy dùng sức ôm chặt lấy hắn, vùi đầu vào hõm cổ của hắn, thật sâu hít lấy mùi vị trên người hắn. “Trước lúc gặp em, anh vẫn cho rằng anh đã không còn biện pháp để yêu nữa.....”

“Đừng nói nữa.” Liễu Ngạn Huân ôn nhu ôm lấy đầu của Hầu Quang Uy nói. “Hiện tại anh không phải là đang yêu em sao? Chúng ta có thể cùng nhau tạo ra hạnh phúc.”

Hầu Quang Uy ngẩng đầu nhìn Liễu Ngạn Huân. “Có thật không?” Y để sát vào môi Liễu Ngạn Huân, “Nhưng em còn chưa nói em có yêu anh hay không đâu?”

“Anh.....” Liễu Ngạn Huân có chút tức giận. “Anh tên khốn kiếp này! Em.....Em cũng đã cho anh ‘làm’ rồi, anh còn bắt nạt cái gì?”

“Làm?” Hầu Quang Uy hôn hắn, “Nha.....Dường như có a!”

“Cái gì gọi là dường như có?” Liễu Ngạn Huân nghĩ tới kích tình tối hôm qua, trên mặt liền một trận xanh một trận trắng.

“Gần đây trí nhớ của anh không tốt lắm.” Hầu Quang Uy nhìn gương mặt hần, khẽ hôn lên cổ. “Em phải nhắc nhở anh, mới có thể làm cho ánh ấn tượng sâu sắc được.”

“Cái gì?” Liễu Ngạn Huân trợn to hai mắt, không thể tin nhìn y. “Chẳng lẽ.....Anh còn muốn nữa?”

“Đúng vậy! Làm sâu thêm trí nhớ của anh a!” Hầu Quang Uy hôn hần, tay bắt đầu ở trên người hần không an phận lên xuống.

“Không được a!” Liễu Ngạn Huân kinh hô.

Hầu Quang Uy lộ ra nụ cười xấu xa, bởi vì y đã nắm giữ chỗ yếu hại của hần.

Liễu Ngạn Huân cau chặt lông mày, “Anh còn ngại không đủ sao?”

“Dĩ nhiên không đủ, anh muốn mỗi một tấc da thịt trên người em đều có khắc kí hiệu của mình!”

“Không nên!” Hần còn muốn tránh thoát khỏi ma chường.

“Em không được cũng phải được!”

Hai người cười cười nháo thành một đoàn, ở trên cái chăn trắng noãn lại một lần tái diễn thời thề yêu thương.

Hy vọng lớn nhất của hai người lúc này, là thời gian đủ dài để có thể vĩnh viễn hưởng thụ hạnh phúc này.....

“Cậu xác định là cậu muốn tự mình lái xe đi tìm thiếu gia sao?” Joel ở trong sân đối với Liễu Ngạn Huân hô.

“Đúng a! Tôi nghĩ cho y một kinh hỉ.” Liễu Ngạn Huân ngồi ở trên ghế lái nở nụ cười.

Ngày đó, Liễu Ngạn Huân cùng Hầu Quang Uy ở trong phòng nhỏ đợi suốt hai ngày, mới ở trong buổi khai mạc công ty áo cưới Elizabetta hiện thân.

Dĩ nhiên, hai người xuất hiện lần nữa, về mặt cùng trước kia hoàn toàn bất đồng, bởi vì có tình yêu phát sinh giữa hai người trong lúc đó.

“Tôi nghĩ y sẽ rất cao hứng.” Joel hướng hần nháy mắt.

Liễu Ngạn Huân bắt đầu khởi động máy, đột nhiên như nghĩ đến cái gì nhô đầu ra. “Joel!”

“Ừ?”

“Cảm ơn khách lệ đêm hôm đó của anh.” Hần cười nói tạ ơn.

“Không khách khí, mau mau đi đi!”

Nhìn Liễu Ngạn Huân nghênh ngang lái xe rời đi, Joel lúc này mới xoay người, tự nhủ hỏi: “Bon họ sẽ có hạnh phúc sao?”

Hần ngồi chồm hổ xuống, vuốt ve Ken bị trói trong sân. “Nhất là thiếu gia,” trong mắt anh hiện lên đau thương. “Hi vọng cậu ấy có thể không cần chịu khổ nữa a.....”

“Ồ.....”

Ken thuận theo để cho Joel vuốt ve, phát ra tiếng kêu to giống như đồng ý.

Lúc mới vừa khai trương công ty áo cưới Elizabetta.

“Đây chính là bảng báo cáo thu hoạch của công ty từ khi khai mạc đến giờ, xin mời ngài xem qua.” Jenny đem báo cáo trình lên.

Hầu Quang Uy nhìn một chút liền khép lại.

“Xong rồi?” Jenny kinh ngạc nhìn y.

“Có cái gì đẹp?” Y duỗi cái lưng mệt mỏi, lộ ra chiêu bài nụ cười ngốc nghếch, “Dù sao Phi Lực thúc thúc cũng thay tôi nhìn qua một lần.”

Jenny kinh ngạc giật mình nhìn y, nhưng ngay sau đó lại nói: “Nhưng ngài mới là người lãnh đạo Elizabetta không phải sao?”

“Chuyện của công ty giao cho Phi Lực thúc thúc không phải là được rồi sao?” Y khẩu khí nhàn nhạt nói.

“Ách.....Nếu như ngài nói như vậy.....”

Jenny có chút thất vọng, vốn cho là dạ tiệc tối hôm đó, Hầu Quang Uy nói ra mấu chốt, trở nên thông minh, không nghĩ tới y vẫn chỉ là một phú gia công tử.

“Julia tiểu thư! Julia tiểu thư! Cô không thể vào phòng làm việc.....”

Thanh âm la hét âm ỉ vang lên không ngừng ở ngoài cửa, kinh động đến hai người trong phòng làm việc. Sau một trận xô xao, Julia mặc một thân quần áo màu đỏ nổi giận hùng xuất hiện ở trước cửa.

“Tôi đi xuống trước.”

Jenny vội vã rời đi, chỉ còn lại một người đang an tĩnh xử lý công việc và một người tràn ngập lửa giận trong văn phòng.

“Hầu Quang Uy!” Julia dùng giọng điệu tiếng Trung rống to hết sức.

“Em khỏe chứ lâu như vậy rồi còn dùng tiếng Trung nói chuyện với anh.” Hầu Quang Uy hài hước, “Tiếng Trung của anh không tốt, dùng tiếng Anh nói đi!”

“Anh rốt cục là muốn cùng người nam nhân kia dây dưa bao lâu?” Tròng mắt xinh đẹp của Julia lộ ra một tia chán ghét, “Loại chuyện này ở Đài Loan có lẽ là một mảnh lối, có thể khuấy động thị trường, nhưng anh có nghĩ tới hay không, tại tổng công ty ở Anh quốc, còn phụ thân của anh và một số thân thích quý tộc thì làm sao bây giờ? Anh cho rằng có thể sống được sức ép này bao lâu?”

Hầu Quang Uy nhú mày. “Em đang ở công ty của anh gây xô xao lớn như vậy, chính là vì nói với anh những chuyện nhảm chán như vậy?”

“Cái này không có nhảm chán!” Julia hoàn toàn không để ý hình tượng thực nữ của mình mà rống to, “Anh hại tôi mất sạch danh dự, mặt mũi cũng mất hết! Nếu như anh còn là một người nam nhân, nên biết đạo lý quan trọng, mau cùng tôi kết hôn, làm sáng tỏ tất cả chân tướng của chuyện này.”

“Chân tướng?” Hầu Quang Uy khinh miệt phun ra mấy chữ này. “Cô thật sự yêu tôi sao? Cô chỉ yêu cái bảo tọa phu nhân có quyền lực cùng tiền bạc xấp đầy mà thôi?”

“Anh.....Anh đang nói cái gì?” Mặt Julia liền biến sắc, “Trước kia anh cũng sẽ không nói với tôi những lời này! Anh uống lộn thuốc rồi sao? Chúng ta từ nhỏ đã có hôn ước không phải sao?”

Y cười lạnh, đối với nữ nhân tầm thường trước mắt này cảm thấy ác tâm.

“Tôi sẽ không kết hôn.” Hầu Quang Uy nhìn nàng, nói từng câu từng chữ: “Cho dù cô có dùng thế lực của cha cô tới dọa tôi, tôi cũng sẽ không cùng cô kết hôn.”

“Anh đối với người nam nhân kia là thật lòng sao?” Julia không thể tiếp nhận được, “Một mỹ nhân giống như tôi, có điểm nào so ra kém hơn hắn?”

“Tình yêu không liên quan đến giới tính.”

“Tại sao?” Thanh âm của Julia nghe giống như là bị cái gì đó đè nén. “Tại sao anh lại muốn yêu một người đàn ông?”

Nàng nhào vào trong ngực của Hầu Quang Uy, bả vai mảnh khảnh không ngừng lay động.

Hầu Quang Uy ngây ra một lúc, y không nghĩ tới Julia sẽ có hành động này.

“Quang.....” Nhưng vào lúc này, cửa phòng làm việc đột nhiên bị người mở ra, nụ cười của Liễu Ngạn Huân trong nháy mắt khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì cứng lại.

“Ngạn Huân!” Hầu Quang Uy vội vàng đẩy Julia ở trước ngực ra.

“Ách.....” Liễu Ngạn Huân nhất thời luống cuống tay chân, “Chốc nữa em quay lại.....”

“Không cần.” Julia lưu loát dùng tiếng Trung lạnh lùng nói: “Tôi còn không bị thấm đến mức để cho ‘tình nhân’ của vị hôn phu tới đồng tình tôi!”

“Julia!”

Hầu Quang Uy ý bảo nàng đừng nói tiếp nữa.

“Tôi có nói sai sao?” Julia nhìn Hầu Quang Uy, “Vì trở thành vợ của anh, tôi khổ luyện tiếng Trung, nghiên cứu văn hóa Trung Quốc, chính là vì muốn có điểm chung với anh, có cùng chủ đề.....” Nàng xoay người chỉ vào Liễu Ngạn Huân, “Mà đây chính là kết quả anh báo đáp tôi cùng cha đó sao?”

Tâm của Liễu Ngạn Huân vì những lời nói này mà thiếu chút nữa đã ngừng nhảy lên.

Ở trong quá khứ của Hầu Quang Uy, Julia vẫn là vị hôn thê danh chính ngôn thuận của y, mà hắn thì sao?

Hắn chẳng qua là một người may mắn tìm được một người thật lòng yêu mình, còn lại, cái gì cũng không có.

Trong mắt Hầu Quang Uy không mang theo tình cảm đồng tình, “Hắn so với cô thì yêu tôi hơn.”

“Anh cho rằng tôi không đủ yêu anh?” Con người của Julia như muốn phun lửa, “Tôi cũng giao ra tâm của chính mình như vậy a.....”

“Cô chẳng qua là vì tranh giành quyền lợi mà thôi.” Hầu Quang Uy cười lạnh nhìn nàng. “Từ nhỏ đến lớn, cô chưa bao giờ thua qua, hiện tại chỉ bởi vì không chiếm được thuận theo của tôi, mà không cam lòng thôi.”

Hầu Quang Uy nói chuyện đánh trúng chỗ đau của Julia, mặt của nàng thoáng cái chuyển hồng, nàng không nghĩ tới Hầu Quang Uy lại không để mặt mũi cho nàng như vậy.

“Hừ!” Nàng tàn bạo trừng mắt nhìn bọn họ một cái, bước nhanh đi về phía cửa, trước khi đi còn quăng lại lời nói ngoan độc. “Phụ thân của anh tuần lễ này sẽ đến Đài Bắc, đến lúc đó anh nghĩ biện pháp mà giải quyết chuyện này, tôi sẽ không có gậy đầu đáp ứng giải trừ hôn ước, điểm này anh cũng đừng quên!”

Cửa phòng làm việc bị dùng sức đóng sầm lại, trong phòng liền khôi phục an tĩnh.

Hầu Quang Uy thở dài một hơi, đặt mông ngã ngồi lên ghế sa lon. Thiên kim tiểu thư Julia này tình tình thật là phiền phức.

Y nhìn Liễu Ngạn Huân, “Tới đây.”

Liễu Ngạn Huân đến gần bên cạnh y, trầm mặc không nói, cũng không chịu tới quá gần y.

Hầu Quang Uy dùng lực kéo lấy cánh tay hắn, hắn một chút cũng không để ý liền ngã vào trong ngực của Hầu Quang Uy.

“Tại sao không nói chuyện?” Hầu Quang Uy thâm tình nhìn hắn, dùng bàn tay to nhẹ vỗ về nam nhân y yêu.

“Em thật sợ hãi.....” Hắn ngập ngừng.

“Sợ Julia?”

Liễu Ngạn Huân rũ xuống mi mắt, cặp con ngươi đen nhánh bị hàng lông mi thật dài che lại.

“Em không nói thì làm sao anh biết a?” Hầu Quang Uy nhẹ nhàng vuốt tóc của Liễu Ngạn huân, trên khuôn mặt bi sầu anh tuần của hắn hạ xuống vô số cái hôn. “Không nên bị lời nói của người đàn bà kia hù dọa a, nàng từ nhỏ đã không thương ai, chỉ yêu nhất chính mình.”

“Anh thật sự muốn cùng phụ thân trở mặt thành thù?” Liễu Ngạn Huân ngẩng đầu lên, trong mắt là xót thương khi tình nhân bị chịu ủy khuất. “Anh ở Anh quốc cũng ăn không ít khổ rồi sao? Vì thay anh cùng mẹ anh tranh giành một nơi để ở, anh cũng đã bị khổ nhiều rồi, em không muốn trở thành gánh nặng của anh.”

“Em đang ở đây nói những thứ gì?” Hầu Quang Uy ôm chặt hắn, “Làm sao em lại có những loại ý nghĩ này? Anh chưa từng đem việc yêu em thành một loại khổ sai a.”

“Nhưng anh bây giờ không phải là đang muốn từ trên tay Phi Lực thu hồi lại quyền quản lí sao? Bây giờ đang trong lúc mấu chốt, sự xuất hiện của em không phải giống như châm ngòi nổ? Để hôn sự của nữ nhi già....”

“Em không cần lo lắng.” Hầu Quang Uy an ủi hẳn, “Nếu không có dùng hết sức nắm chặt, anh tuyệt đối sẽ không thả thảo kinh xà.”

“Nhưng là.....”

“Sự xuất hiện của em đích xác là chuyện ngoài dự liệu,” Y thâm tình nhìn người yêu say đắm, “Nhưng anh lại hết sức cảm tạ thần linh đã cho anh gặp em.” (Oa oa oa, so....so lãng mạn....>///<<) “nhưng=” nếu=” sự=” tồn=” tại=” của=” em=” là=” nguyên=” nhân=” đi=” tới=” trở=” ngại=” của=” anh,”=” liễu=” ngạn=” huân=” nhìn=” y,=” từng=” câu=” từng=” chữ=” từ=” từ=” nói=” “vậy=” thì=” từ=” bỏ=” em=” đi!”=” em=” tên=” ngu=” ngốc=” này!”=” hầu=” quang=” uy=” gằm=” nhẹ=” một=” tiếng,=” ôm=” lấy=” liễu=” ngạn=” huân=” thật=” chặt.=” “em=” sao=” lại=” có=” nhiều=” ưu=” sầu=” như=” vậy?=” tại=” sao=” em=” luôn=” chỉ=” nghĩ=” cho=” anh?=” anh=” hi=” vọng=” anh=” cũng=” nhìn=” thấy=” trên=” mặt=” em=” mang=” theo=” nụ=” cười,=” những=” chuyện=” này=” để=” anh=” tới=” gánh=” vác=” là=” được=” rồi!...”=” “đừng=” nói=” như=” vậy!”=” liễu=” ngạn=” huân=” che=” môi=” y,=” “tình=” yêu=” không=” phải=” ở=” một=” phía,=” anh=” đừng=” nói=” một=” mình=” gánh=” tất=” cả=” trách=” nhiệm!”=” vậy=” em=” cũng=” đừng=” chỉ=” để=” ý=” đến=” một=” mình=” anh!”=” hầu=” quang=” uy=” nghiêm=” túc,=” “em=” không=” phải=” đã=” cùng=” người=” trong=” nhà=” đoạn=” tuyệt=” quan=” hệ=” sao?=” trừ=” anh=” ra,=” chẳng=” lẽ=” em=” còn=” người=” khác=” để=” dựa=” vào=” sao?”=” “cũng=” bởi=” vì=” lòng=” em=” không=” có=” trở=” ngại,=” cho=” nên=” mới=” có=” thể=” yêu=” vô=” oán=” vô=” hối,=” toàn=” tâm=” toàn=” ý.”=” liễu=” ngạn=” huân=” mỉm=” cười,=” những=” lời=” này=” làm=” cho=” hầu=” quang=” uy=” không=” còn=” lời=” nào=” để=” nói.=” “em=” đi=” theo=” anh.”=” hầu=” quang=” uy=” đứng=” dậy,=” lời=” kéo=” liễu=” ngạn=” huân=” đi=” vào=” phòng=” làm=” việc.”=” “tại=” sao?”=” “anh=” để=” em=” nhìn=” một=” vật.”=” thời=” điểm=” cửa=” mở=” ra,=” liễu=” ngạn=” huân=” trừng=” lớn=” hai=” mắt.=” thấy=” lẽ=” phục=” tân=” nương=” màu=” trắng=” được=” bày=” trong=” căn=” phòng=” nhỏ,=” hẳn=” không=” khỏi=” than=” thở=” ra=” tiếng,=” xiêm=” y=” hoàn=” mỹ=” được=” dày=” công=” thiết=” kế=” kia=” làm=” cho=” hẳn=” thấy=” thật=” tươi=” đẹp.”=” “đẹp=” sao?”=” hầu=” quang=” uy=” cười,=” “đây=” là=” tác=” phẩm=” mới=” anh=” chuẩn=” bị=” vào=” mùa=” đông=” đây=” ra.”=” “tác=” phẩm=” của=” anh?”=” liễu=” ngạn=” huân=” giật=” mình=” nhìn=” y.=” “cái=” áo=” này=” là=” anh=” thiết=” kế?”=” “em=” cho=” rằng=” phi=” lực=” biết=” điều=” một=” chút=” để=” anh=” ngồi=” ở=” vị=” trí=” này,=” chỉ=” đơn=” giản=” vì=” anh=” là=” con=” độc=” nhất=” của=” ba=” sao?”=” hầu=” quang=” uy=” đặc=” ý=” cười,=” “anh=” thể=” nhưng=” cũng=” đã=” từng=” học=” qua,=” cũng=” đặc=” biệt=” tốt=” nghiệp=” ở=” trường=” thiết=” kế=” thời=” trang.”=” “thật=” là=” đẹp!”=” liễu=” ngạn=” huân=” vỗ=” về=” áo=” cưới=” kia,=” lấy=” một=” giọng=” hăm=” mộ=” nói=” “mặc=” cái=” áo=” cưới=” này=” vào=” tân=” nương=” nhất=” định=” có=” thể=” nhận=” được=” hạnh=” phúc.”=” “mẹ=” của=” anh=” không=” có=” mặc=” qua=” áo=” cưới.”=” khẩu=” khí=” hầu=” quang=” uy=” trầm=” xuống.=” “nàng=” đến=” chết=” cũng=” yêu=” người=” phụ=” thân=” phong=” lưu=” kia=” của=” anh,=” cho=” là=” hẳn=” sẽ=” có=” một=” ngày=” quay=” đầu=” lại.”=” “quang=” uy.....”=” liễu=” ngạn=” huân=” nhìn=” y,=” không=” biết=” nên=” nói=” an=” ủi=” y=” như=” thể=” nào.=” “a!”=” đang=” lúc=” hẳn=” do=” dự,=” hầu=” quang=” uy=” lại=” lấy=” sa=” che=” đầu=” phủ=” lên=” đầu=” của=” hẳn.=” “anh=” đang=” làm=” cái=” gì?”=” hẳn=” xấu=” hổ=” không=” biết=” nên=” làm=” thể=” nào=” cho=” phải,=” chỉ=” muốn=” giật=” xuống=” sa=” che=” đầu=” đang=” ở=” trên=” đầu=” mình.=” “em=” là=” một=” nam=” nhân=” a!”=” anh=” thiết=” kế=” cái=” này=” là=” để=” cho=” nữ=” hài=” tử.....”=” “cái=” này=” anh=” vốn=” là=” thiết=” kế=” cho=” tân=” nương=” tương=” lai.”=” nụ=” cười=” của=” hầu=” quang=” uy=” ở=” bên=” ngoài=” lộ=” ra=” vẻ=” mừng=” lung.=” “tân=” nương=”

tương=" lai?"=" "đổi=" với=" em=" anh=" là=" trăm=" triệu=" lần=" không=" nghĩ=" tới,=" anh=" đã=" yêu=" một=" người=" đàn=" ông."=" y=" cười=" thoát=" nhìn=" giống=" như=" một=" đại=" hài=" tử."=" "quang=" uy....."trong=" nháy=" mắt=" đó,=" hấn=" hiểu=" được=" tâm=" ý=" của=" hầu=" quang=" uy.=" ngữ=" khí=" của=" hấn=" nghen=" ngào,=" giống=" như=" là=" có=" chút=" vô=" lực=" thừa=" nhận=" hạnh=" phúc=" đến=" chậm=" này.=" "em=" là=" nam=" nhân,=" không=" có=" cách=" nào=" thay=" anh=" sinh=" con,=" cũng=" không=" có=" biện=" pháp=" giống=" như=" nữ=" nhân=" ở=" nhà=" thay=" anh=" thu=" xếp=" việc=" nhà,=" em.....em=" chỉ=" là=" một=" người=" cuồng=" công=" việc....."=" "nhưng=" là=" anh=" yêu=" em."=" hầu=" quang=" uy=" cách=" mạn=" sa=" màu=" trắng=" hôn=" liễu=" ngạn=" huân.= " "em=" cảm=" thấy=" em=" đường=" như=" đang=" nằm=" mơ."=" liễu=" ngạn=" huân=" cảm=" lấy=" sa=" mạn,=" ánh=" mắt=" trở=" nên=" hết=" sức=" mông=" lung.= " "sao=" nói=" như=" thế?"=" "trước=" kia=" thời=" điểm=" ở=" cùng=" một=" chỗ=" với=" tổng=" hoàn=" minh,=" em=" có=" tới=" bây=" giờ=" cũng=" không=" nghĩ=" tới=" sẽ=" có=" một=" ngày=" như=" vậy."=" hấn=" sờ=" sa=" mạn,=" "cả=" hai=" phải=" giấu=" giấu=" điểm=" điểm,=" trốn=" trốn=" tránh=" tránh,ngay=" cả=" người=" nhà=" cũng=" không=" có=" biện=" pháp=" tha=" thứ=" em=" cùng=" nam=" nhân=" ở=" bên=" nhau....."=" "dùng=" nói=" nữa!"=" hầu=" quang=" uy=" nhẹ=" cau=" mày,=" bỏ=" sa=" mạn=" trên=" tay=" hấn=" ra,=" hôn=" hấn=" thật=" sâu,=" đem=" hấn=" đẩy=" đến=" bức=" tường.= " "nơi=" này=" là=" phòng=" làm=" việc."=" "anh=" nói=" có=" thể=" thì=" có=" thể!"=" hầu=" quang=" uy=" lại=" lần=" nữa=" đặt=" môi=" lên=" môi=" hấn,=" khéo=" xuống=" khóa=" quần=" tây.= " "a!"=" liễu=" ngạn=" huân=" vừa=" then=" vừa=" giặt,=" lại=" vô=" lực=" phản=" kháng=" áp=" bách=" ngọt=" ngào=" này.= " "rất=" thoải=" mái=" sao?"=" hầu=" quang=" uy=" tại=" tai=" hấn=" mập=" mờ=" nói=" nhỏ,=" còn=" bàn=" tay=" y=" thì=" trên=" vật=" ấy=" ôn=" nhu=" mà=" trêu=" chọc=" kích=" thích.= " "a.....ừ....."=" hấn=" dùng=" lực=" cắn=" môi,=" nhưng=" vẫn=" phát=" ra=" thanh=" âm=" rất=" nhỏ.= " "cảm=" giác=" rất=" tốt,=" có=" đúng=" không?"=" "a!"=" hấn=" chịu=" đựng=" không=" nổi=" tình=" nhân=" cường=" lực=" tấn=" công=" mạnh,=" rớt=" cục=" phát=" ra=" thanh=" âm.= " "hảo=" bỗng,=" nơi=" này=" của=" em=" thật=" đẹp."=" hầu=" quang=" uy=" có=" ý=" nói=" những=" lời=" làm=" người=" ta=" mặt=" đỏ=" tim=" đập,=" một=" ngón=" tay=" tiến=" vào=" trong=" nụ=" hoa=" của=" hấn.= " "không=" nên=" ở=" chỗ=" này."=" liễu=" ngạn=" huân=" thở=" hổn=" hển,=" dục=" vọng=" cũng=" từ=" từ=" ngẩng=" đầu.= " "hơn=" nữa.....có=" đau....."=" "anh=" kêu=" joel=" mua=" cái=" này."=" hầu=" quang=" uy=" cỏi=" ra=" y=" phục=" của=" hấn,=" vừa=" lấy=" ở=" trong=" túi=" quần=" ra=" trợn=" tề.= " "em=" nhìn,=" như=" vậy=" em=" sẽ=" không=" đau=" đớn."=" liễu=" ngạn=" huân=" đỏ=" mặt,=" chuyện=" tình=" của=" hai=" người=" bọn=" họ,=" tựa=" hồ=" cũng=" chạy=" không=" khỏi=" bị=" vị=" quần=" gia=" tử=" mĩ=" này=" nắm=" trong=" tay.= " "a!"=" trợn=" tề=" theo=" ngón=" tay=" tiến=" vào=" trong=" thân=" thể=" của=" hấn.= " "em=" thật=" xinh=" đẹp,=" hầu=" quang=" uy=" thở=" hào=" hển,=" nhìn=" liễu=" ngạn=" huân=" trần=" như=" nhộng,=" "ngay=" cả=" nơi=" này=" cũng=" lộ=" ra=" ướ=" át=" trong=" suốt!"=" "không=" nên=" nhìn=" nữa!"=" liễu=" ngạn=" huân=" cong=" người=" lên,=" muốn=" trốn=" tránh=" ánh=" mắt=" nóng=" bỏng=" của=" y.= " "không=" được!"=" hầu=" quang=" uy=" dùng=" thân=" thể=" của=" mình=" đè=" lại=" hấn,=" giống=" như=" đứa=" trẻ=" đùa=" dai.= " "anh=" muốn=" nhìn=" thấy=" tất=" cả=" trên=" cơ=" thể=" em,=" một=" tác=" thân=" thể=" em=" cũng=" là=" của=" anh!"=" vật=" to=" lớn=" nóng=" như=" lửa=" của=" y=" không=" chút=" nào=" báo=" động=" trước=" xỏ=" xuyên=" qua=" thân=" thể=" liễu=" ngạn=" huân.= " "a!"=" trên=" thân=" thể=" của=" liễu=" ngạn=" huân=" bị=" lây=" dính=" một=" tầng=" mỡ=" hôi=" mỏng,=" da=" trắng=" của=" hấn=" thoát=" nhìn=" giống=" như=" mỹ=" nam=" tử=" trong=" bức=" tranh=" đông=" cung=" mỹ=" lệ."đi=" vào=" một=" chút=" nữa....."=" "nếu=" nữa=" là=" đau=" đó!"=" hầu=" quang=" uy=" ở=" trên=" người=" hấn=" luật=" động=" như=" cũ.= " "a.....a.....quang.....quang=" uy....."=" liễu=" ngạn=" huân=" nắm=" chặt=" lấy=" bả=" vai=" của=" hầu=" quang=" uy,=" trong=" miệng=" không=" ngừng=" gọi=" tên="

của=" y=" "anh=" yêu=" em.=" hầu=" quang=" uy=" thờ=" hào=" hể,=" ở=" trên=" người=" liễu=" ngạn=" huân=" lưu=" lại=" rất=" nhiều=" ăn=" ký=" "em.....em=" cũng=" vậy....." hấn=" rất=" yêu=" người=" nam=" nhân=" trước=" mắt=" này,=" hấn=" có=" thể=" vì=" hầu=" quang=" uy=" mà=" trả=" giá=" tất=" cả=" "không=" nên=" rồi=" em=" đi....." hấn=" ôm=" chặt=" đầu=" hầu=" quang=" uy,=" để=" cho=" y=" càng=" thâm=" nhập=" vào=" sâu=" trong=" mình.=" "anh=" sẽ=" không=" rồi=" em=" đi.=" hầu=" quang=" uy=" trấn=" an=" hấn,=" "anh=" muốn=" em=" cũng=" ở=" lại=" bên=" cạnh=" anh=" cả=" đời!=" "a!=" ở=" trong=" tiết=" tấu=" kích=" tình=" cuồng=" nhiệt,=" hấn=" dần=" dần=" đón=" nhận=" hết=" thấy=" những=" gì=" hầu=" quang=" uy=" cho="">>

7. Chương 7

Khu vực đô thị phần hoa, trong một quán cà phê an tĩnh.

"Nơi này có một chi phiếu, số tiền phía trên tùy cậu điền." Liễu Ngạn Huân đem chi phiếu của Hầu Quang Uy đưa cho Tống Hoàn Minh.

"Cám ơn cậu." Thanh âm Tống Hoàn Minh nghe rất vô lực.

"Cậu gầy quá." Liễu Ngạn Huân có chút đồng tình nhìn tình nhân cũ. "Mặc dù công ty phá sản, nhưng tại sao cậu lại biến thành bộ dạng này?"

Tống Hoàn Minh cười khổ một cái, "Có lúc, chuyện xảy ra cũng không phải giống như mình tưởng tượng."

"Vợ cậu khỏe?"

Liễu Ngạn Huân hỏi làm đánh tan bầu không khí này.

"Qua mấy tháng nữa sẽ sinh." Tống Hoàn Minh đem chi phiếu nhanh chóng thu vào trong túi tây trang, đốt một điều thuốc, mãnh liệt hít một hơi, nở nụ cười khổ, "Tớ cảm thấy thật xin lỗi cậu, ban đầu đi không từ biệt, hiện tại lại cầu cậu."

"Chuyện cũng đã qua, còn nói làm cái gì?" Liễu Ngạn Huân thở dài một hơi, hấn còn có thể nói như thế nào đây.

"Thật xin lỗi."

Đối với sự xuất hiện lần nữa của Tống Hoàn Minh, Liễu Ngạn Huân đã có thể bình tĩnh mà không kích động nữa, tim của hấn bây giờ....sẽ không bao giờ bởi vì Tống Hoàn Minh mà rung động nữa.

Ngay cả khi hấn nói lời xin lỗi, mình cũng không còn lưu luyến nữa.

"Quên đi." Hấn đặt cái chén của mình xuống, mùi cà phê thơm ngọt nị làm cho hấn nhớ tới khuôn mặt tươi cười của Hầu Quang Uy.

"Chúng ta không nên gặp lại nữa! Chúng ta cũng đã chia tay, mà cậu cũng đã kết hôn, từ nay về sau, không cần liên lạc nữa."

Tống Hoàn Minh ngậy ra một lúc, nhưng ngay sau đó thì vẻ mặt lại khôi phục. "Cậu thay đổi thật nhiều."

"Có sao?"

"Cậu trước kia làm cho tớ có cảm giác là một người lý trí mà tỉnh táo, quả thực là giống như tượng đá, nhưng bây giờ....."

"Hiện tại thì sao?" Liễu Ngạn Huân cũng không cảm thấy mình đã thay đổi.

"Cậu bây giờ cả người tản ra ánh mặt trời ấm áp."

Liều Ngạn Huân khẽ nhếch khóe môi, “Phải không?”

Hắn biết nguyên nhân đó là bởi vì Hầu Quang Uy.

Đi ra khỏi quán cà phê, ánh nắng rạng rỡ rơi trên mặt đất vàng óng ánh.

“Mới đầu đúng là rất oán cậ.” Thân ảnh của Liều Ngạn Huân ở dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống mà lộ ra vẻ thanh tú. “Nhưng nếu không phải cậu bỏ rơi tớ, thì tớ cũng sẽ không nhận được hạnh phúc hiện tại.”

Tổng Hoàn Minh nhìn người yêu cũ nở nụ cười thanh lệ như vậy liền ngây người, hắn biết Liều Ngạn Huân rất đẹp, nhưng vì cái gì mà giờ khắc này, bộ dáng của hắn so với quá khứ lại càng thêm xinh đẹp hơn?

Sau khi hai người tách ra, Tổng Hoàn Minh đi ở trên con đường đá đỏ, hơi ngăn người nghĩ đến mọi chuyện. Trong lúc bất chợt, một chiếc xe màu đen có rèm che dừng ở bên cạnh hắn.

“Xin hỏi một chút ngài là Tổng Hoàn Minh tiên sinh sao?”

Tổng Hoàn Minh có chút kinh ngạc. “Đúng vậy, có chuyện gì sao?”

“Có thể xin ngài một chút thời gian không?”

Mấy ngày sau.

“Ngạn Huân, đừng uống nữa.”

Ngồi ở trong phòng khách, Hầu Quang Uy nhìn không được phải nhắc nhở Liều Ngạn Huân đang hồi hộp.

“A? Không phải là muốn uống trà chiều sao?”

“Nhưng em đã uống ba chén rồi a!” Hầu Quang Uy cười khổ, “Chẳng lẽ em không biết sao?”

“Có.....Có sao?” Liều Ngạn Huân có chút nghi ngờ mà nhìn cái chén.

“Đừng khẩn trương như vậy.” Hầu Quang Uy quăng cho hắn một cái mỉm cười. “Tới bên cạnh anh mà ngồi.”

Liều Ngạn Huân nhu thuận mà ngồi ở bên cạnh Hầu Quang Uy, y nhẹ nhàng mà ôm lấy hắn.

“Em rất lo lắng phải không?” Y ôn nhu hỏi.

“Ai nói em lo lắng?” Liều Ngạn Huân nghiêm mặt, lớn tiếng nói: “Em chỉ là cảm thấy trà hôm nay uống rất ngon thôi!”

“Đừng gạt anh.” Hầu Quang Uy trên má hắn nhẹ nhàng hạ xuống từng nụ hôn.

“Em.....Em không có!”

“Em đem tâm sự gì cũng viết trên mặt a.”

“Em.....”

“Là ai ngay từ ngày bắt đầu, vẫn hỏi anh cùng với Joel có quan hệ gì, cha anh thích đồ gì, thích thức ăn gì, có gì hứng thú, còn có một đồng vấn đề nữa a?”

“Em chỉ là thuận miệng hỏi một chút.....”

“Em đang lừa gạt ai a?” Hầu Quang Uy nắm lấy cái mũi của hắn, “Chọn ngay thời điểm cha anh muốn tới để hỏi?”

Nhìn gương mặt của Liều Ngạn Huân hiện lên màu hồng, bộ dạng không còn lời nào để nói, Hầu Quang Uy liền cười ôm chặt lấy hắn.

“Em rất sợ cha anh phản đối chúng ta.” Liều Ngạn Huân hạ thấp giọng nói ra lo sợ của mình.

“Không nên lo lắng, anh sẽ không rời xa em.”

Hầu Quang Uy hôn lên tóc hắn, hít lấy mùi thơm ngọt ngào thuộc về người yêu.

“Không thể nói như vậy.”

Hắn nhẹ nhàng xoay người, Hầu Quang Uy thấy giữa mi tâm tràn đầy ưu sầu.

“Tại sao? Không phải chúng ta đã nói là muốn mãi mãi ở cùng nhau sao? Còn thắc mắc cái gì nữa?”

“Em sợ cha anh sẽ đem hai người chúng ta tách ra a!” Liễu Ngạn Huân nhìn lại mi tâm, xem ra dung nhan tuần tú cũng không thể che được sầu lo trên mặt hắn.

“Sao lại nói vậy?”

“Chuyện tình giữa hai người chúng ta không dễ dàng giống như chuyện tình nam nữ mến nhau được, huống chi anh lại xuất thân từ danh môn, em bất quá chỉ là một người bình thường.....”

“Em cứ như vậy mà lo lắng cha anh sẽ phủ nhận quan hệ giữa hai người chúng ta.”

“Tại sao không lo lắng? Em không muốn phải tách ra a!” Liễu Ngạn Huân kích động hồng lên, trên khuôn mặt tuần tú hiện lên sự sợ hãi.

Hầu Quang Uy đầu tiên là ngẩn người, rồi sau đó liền cười ra tiếng.

“Cười cái gì?” Hắn tức giận hỏi.

“Cười em rồi cuộc cũng nói ra lời thật lòng a.” Trong mắt của Hầu Quang Uy là nụ cười. “Có thể thấy được em là thật lòng yêu anh, nên em phản ứng lớn như vậy a.”

“Anh.....” Hắn đột nhiên cảm thấy vô lực, không biết nên phản ứng như thế nào.

“Đừng nóng giận, anh không phải là đang cười em.” Hầu Quang Uy vỗ về chân mày nhíu chặt của Liễu Ngạn Huân, thương tiếc nhìn hắn.

“Dù sao em chính là ngu, chính là ngốc, em chính là yêu mới quan tâm!” Hắn tức giận nói.

“Ai nói em vừa ngu vừa ngốc? Bản thân anh thấy em như vậy so sánh với cái loại Julia thiên kim tiểu thư kia thì tốt hơn.”

“Julia.....” Ánh mắt của Liễu Ngạn Huân ảm đạm xuống.

“Cô ấy không phải là vợ của anh, anh cam đoan với em.” Hầu Quang Uy nắm thật chặt tay của Liễu Ngạn Huân, tình huống diễn ra có điều không đúng sao?

“Muốn anh nói bao nhiêu lần thì em mới có thể an tâm đây.” Hầu Quang Uy thâm tình nhìn hắn, “Chuyện em và anh yêu nhau đã uy hiếp nghiêm trọng đến địa vị của Julia, cho nên bọn họ mới có thể mời cha của anh đến gây áp lực cho chúng ta.”

“Em.....” Liễu Ngạn Huân tựa đầu vào vai của tình nhân, tựa sát vào người đã cho hắn ấm áp. “Em sẽ thử làm cho cha anh yêu thích em.”

“Anh biết.” Hầu Quang Uy mỉm cười ôm chặt hắn.

Ở trong phi trường người đến người đi.

“Chủ tịch! Đã lâu không gặp!”

Phi Lực nhiệt tình nghênh đón, cùng với Charles vừa mới xuống phi cơ thân thiết ôm nhau một chút.

“Đúng là có một đoạn thời gian không thấy.” Trên mặt Charles nở nụ cười theo sát thăm hỏi người bạn già của mình. “Nhìn khí sắc cậu có vẻ rất tốt.”

“Chủ tịch ngài một chút cũng không thay đổi, cùng Quang Uy đứng chung một chỗ, người ta nhìn không tốt còn tưởng hai người là anh em a!” Julia đứng bên cạnh Phi Lực lúc này nịnh hót.

“Nha.....Julia!” Charles lúc này liền đưa ánh mắt chuyển hướng sang Julia. “Mới một thời gian không thấy, cháu liền trở nên hấp dẫn hơn a! Nếu ta trẻ hơn hai mươi tuổi nữa, nhất định sẽ theo đuổi cháu!”

Nghe thấy ông nói chuyện như vậy, sắc mặt của Julia lập tức ảm đạm xuống.

Charles thấy thế, “Sao vậy?” Ông quan tâm nhìn nàng.

Julia chậm rãi nói: “Nhưng lại có người không thích cháu a!”

“Ha ha ha!” Charles phá lên cười, vỗ vỗ lên đầu vai Julia, “Quang Uy vẫn còn con nít, ta tin tưởng nó yêu thích con trai chỉ là một lúc nhất thời thôi, nó rất nhanh sẽ biết rằng nữ nhân mới là tốt!”

“Nhưng chủ tịch, Quang Uy dường như rất là nghiêm túc.....”

“Cháu suy nghĩ nhiều quá! Nam nhân cùng nam nhân có cái gì tốt lành đây? Nam nhân đương nhiên là muốn gắn liền với nữ nhân a, đây mới gọi là bình thường!”

“Vậy thì phiền toái ngài nói chuyện với Quang Uy a.”

“Dĩ nhiên, ta tới đây một chuyến chính là muốn giải quyết chuyện này.”

Phi Lực cùng Julia thở phào nhẹ nhõm, may là nhờ bọn họ có thể khống chế được cơn giận của Charles này.

“Chủ tịch, chúng ta đã giúp ngài đặt phòng ở khách sạn, xin theo chúng ta lên xe!” Phi Lực sai bảo thuộc hạ, thận trọng dẫn Charles lên xe.

“Tốt tốt.” Charles tựa hồ rất vui vẻ, “Ta liền giao hết cho Phi Lực, có chuyện gì cũng sẽ không bị quấy nhiễu.”

“Vì ngài ra sức là vinh hạnh của tôi.”

Đưa Charles đi, hai cha con bèn nhìn nhau cười.

“Xem ra, cái lão hồ đồ Charles này cái gì cũng không biết.” Phi Lực cười lạnh nói.

“Còn không phải sao! Cũng một đồng tuổi rồi còn mang theo cô gái trẻ tuổi chạy khắp nơi.” Julia ở một bên chê cười.

“Dù sao những tháng ngày an nhàn của hắn cũng không còn được bao lâu nữa.” Phi Lực sờ lên cằm, nhìn theo bóng xe xa dần. “Để cho hắn làm ‘chủ tịch’ mấy ngày nữa cho đỡ nhien a!”

Nói xong những lời này, một đôi cha con đã tâm bình khí yên mỉm cười rời đi.

Khu vực thành thị phần hoa Đài Bắc, ở khách sạn khí phái mà xa hoa.

“Không cần khẩn trương, không cần khẩn trương.....” Liễu Ngạn Huân ngồi ở quán cà phê trong khách sạn, một mực yên lặng tự đọc ám chỉ mình.

“Đừng lo lắng như vậy, thả lỏng một chút.” Hầu Quang Uy nhìn thấy bộ dáng này không khỏi bật cười.

“Em lo lắng cha anh nhìn thoáng qua cái đã đem em đuổi đi.”

“Cha anh sẽ không làm như vậy.” Hầu Quang Uy cầm lấy cái ly ném một ngụm cà phê, “Thấy ông, em sẽ hiểu ông ấy chẳng qua chỉ là con cọp giấy, là lão khốn kiếp bất cần đời.”

“Anh đừng nói như vậy” Liễu Ngạn Huân nhìn lễ vật ra mắt mình chọn lựa thật lâu. “Ông ta thế nhưng lại là cha anh, cũng là người quyết định có cho chúng ta ở cùng một chỗ hay không!”

“Người quyết định chúng ta có cùng một chỗ hay không là chính chúng ta.” Hầu Quang Uy nghiêm túc nói: “Trừ phi em không thương anh.”

Liễu Ngạn Huân cắn cắn môi, bình tĩnh nhìn Hầu Quang Uy, “Em làm sao có thể không thương anh? Chỉ là em sợ sự ngăn cản của người ngoài a.....”

“Vậy thì nghĩ biện pháp vượt qua nó.” Hầu Quang Uy mỉm cười, “Không để cho duyên phận của hai chúng ta bị vỡ tan.”

“Quang Uy.” Thanh âm của hắn nhỏ như muỗi kêu.

“Ừ?”

“Nếu em và Elizabetta chỉ được lựa chọn một thì anh sẽ chọn cái gì?” Liễu Ngạn Huân nhìn thẳng y, đôi tròng mắt kia thanh mà trong vắt làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Trên mặt Hầu Quang Uy vẫn mỉm cười, đưa tay vỗ về khuôn mặt u sầu của Liễu Ngạn Huân. “Em cùng Elizabetta, cái gì anh cũng muốn.” Y lòng tin tràn đầy trả lời, bộ dạng toàn thân tràn đầy tự tin làm cho lòng người khuyh đảo.

“Đáp án này làm em hài lòng không?” Y đứng lên, nhìn bên ngoài một chút, “Anh đi xem một chút cha anh có tới không, em ở chỗ này chờ.”

“Ừ.”

Liễu Ngạn Huân mỉm cười đưa mắt nhìn theo hướng Hầu Quang Uy rời đi, nhưng ngay sau đó sầm bi liên hiện đầy trên mi tâm.

Bọn họ thật có thể không để ý đến lời đồn đãi của thế tục để ở cùng nhau một chỗ sao?

Dù sao bọn họ là một đối đồng tính luyện ái, nếu như khi tình yêu của hần biến thành vật cản trở của Hầu Quang Uy thì sao đây? Hần có nên lựa chọn mất đi tình yêu một lần nữa hay không?

Mi tâm của Liễu Ngạn Huân chau lại với nhau thật chặt.

Hần xuất thần nghĩ, cho đến khi bàn cà phê đột nhiên bị chấn động.

“A!”

Liễu Ngạn Huân kinh hô một tiếng, nhưng đã không kịp cứu lấy vận mệnh bị cà phê hất lên của bao lễ vật tinh tế kia.

“Thật là xin lỗi.”

Nga? Nghe được có người nói chuyện, Liễu Ngạn Huân lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn người đoan trang bên cạnh.

“Thật là xin lỗi, ta đang tìm con ta.”

Nam tử ngoại quốc đang nói chuyện trước mắt ước chừng hơn năm mươi tuổi, bề ngoài nhìn hết sức tao nhã.

“Thật là đẹp!” Tên nam tử ngoại quốc kia tán thán nói: “Thật là đẹp.....Cậu thật sự là con trai sao? Ta chưa từng thấy qua một nam nhân Trung Quốc xinh đẹp như vậy.”

“Chờ một chút!” Liễu Ngạn Huân đột nhiên cảm thấy những tình tiết này có chút quen thuộc.

Chỉ thấy tên nam tử ngoại quốc kia nhanh chóng nhích lại gần mình, hần bị buộc phải dán lên ghế dựa. “Ông không nên cứ như vậy mà nhích lại gần tôi.” Hần vẻ mặt khấn trương nhìn nam tử ngoại quốc đó.

“Cha đang ở đây làm cái gì?” Thanh âm Hầu Quang Uy truyền tới từ xa.

“Quang Uy.....” Nghe thấy tiếng rống giận giữ của Hầu Quang Uy, hần vội vàng đẩy ra cái tên nam tử kỳ quái cơ hồ là muốn dán chặt lên trên người mình ra.

“Cha cái lão sắc lang này, máy bay vừa hạ cánh lại bắt đầu động dục?” Khuôn mặt Hầu Quang Uy lộ vẻ giận giữ rống, “Con thấy không tin cha lại là cha của con!”

Cha?

Liễu Ngạn Huân tròn tròn đôi mắt, thoáng cái nhìn Hầu Quang Uy, lại thoáng qua nhìn Charles.

“Anh nói.....” Hần ấp a ấp úng nói. “Ông ấy là ba ba của anh?”

Khó trách hần vẫn cảm thấy tên ngoại quốc này rất quen thuộc.

“Trừ ông ta ra, ở ngoài còn có ai kỳ quái như vậy?”

“Chớ ở trước mặt ta nói tiếng Trung nhanh như vậy.” Charles có chút không vui, “Con tại sao lại không cùng Phi Lực bọn họ đi đón cha?”

Hầu Quang Uy bắt mắt nhìn ông. “Con không muốn cùng một bầy tiểu nhân nịnh hót đi đón cha.”

Cha con lâu rồi không thấy, vẫn là tránh không khỏi một phen khẩu chiến.

“Quang Uy!” Liễu Ngạn Huân lấy ánh mắt bảo Hào Quang Uy, muốn y không nên tức giận như vậy.

“Ngạn Huân, đây là cha anh, Charles.” Hào Quang Uy áp chế tức giận xuống, “Vị này là Liễu Ngạn Huân.”

“Cái gì?” Charles hô to một tiếng, ánh mắt trợn thật lớn nhìn Liễu Ngạn Huân. “Người xinh đẹp như vậy mà lại là con trai?”

“Chủ tịch người khỏe.” Liễu Ngạn Huân lộ ra mỉm cười lễ phép. “Cháu tên là Ngạn Huân, đây là lễ vật cháu tặng cho ngài.” Liễu Ngạn Huân đem lễ vật dính cà phê, vô cùng cung kính tặng cho Charles.

Nhưng ánh mắt của Charles vẫn dừng lại ở trên mặt của Liễu Ngạn Huân. “Ta thật là không thể tin được!” Con người của Charles chớp một cái cũng không chớp mà nhìn hẩn.

“Có cái gì mà không thể tin được?” Hào Quang Uy tức giận trả về cho ông một câu.

“Nam nhân.....Nam nhân cũng có thể xinh đẹp như vậy?”

Nghe được câu này, Liễu Ngạn Huân thật không biết nên trả lời như thế nào.

“Cha vẫn cho chỉ có nữ nhân mới có khuôn mặt xinh đẹp như vậy,” Charles nở nụ cười, “Không ngờ ngày hôm nay từ trên người của Liễu tiên sinh đã thấy được điều ngược lại.”

Mặt Liễu Ngạn Huân lập tức đỏ lên đối với lời ca ngợi lần này của cha y, có thể nghĩ đến ấn tượng đầu tiên của hẩn tạo cho Charles là không quá kém.

“A.....Thẹn thùng?”

“Ách.....Cháu.....Cháu không phải là có thói quen được người ta khen ngợi như vậy.”

“Phải không? Nhưng là cháu thật sự rất đẹp a! Giống như là một viên bảo thạch tràn đầy sắc thái thần bí phương Đông vậy.” Charles nhìn đôi con người đen nhánh kia, tràn đầy ý cười nói: “Khó trách con của ta chướng mắt Julia.”

“Cha không nên đem Ngạn Huân của con so sánh cùng một chỗ với Julia!” Hào Quang Uy kháng nghị.

“Tại sao? Chẳng lẽ không đúng như vậy?”

“Con yêu Ngạn Huân, không liên quan đến vấn đề giới tính!”

“Julia là ở trước lúc cha tới đây đã gọi điện cho cha khóc lóc kể lể a!”

“Cô ta không thể nói lý, còn tới phòng làm việc của con vừa khóc vừa nháo, giống như trẻ con!” Hào Quang Uy phiền não nói.

“Chuyện này còn không phải quan hệ tới việc con hủy hôn?” Charles chậm rãi ngồi xuống. “Bất quá là vì mặt mũi a! Nhường cô ta một chút a!”

“Nhường cô ta?” Hào Quang Uy nhin không được mở miệng nói: “Hôn nhân cũng không phải trò đùa, cha muốn con phải làm sao nhường?”

Charles trên mặt vẫn nở nụ cười nhìn y, “Cái gọi là hôn nhân, còn không phải là thành lập dựa trên quyền lực cùng tiền bạc? Nếu không chỉ bằng vào tình yêu, thì không cách nào có thể sống được trên đời này.”

“Đó là mua bán! Đó là một hành động buôn bán!” Hào Quang Uy vẻ mặt kích động phủ nhận.

“Quang Uy, đừng quên, con không phải cũng là dùng tiền nuôi lớn sao?” Charles cười lạnh.

“Ba!” Một tiếng tát tay thanh thúy vang lên quanh quẩn trong quán cà phê.

“Ngạn Huân?”

Hào Quang Uy sững sốt một chút. Y không nghĩ tới là Liễu Ngạn Huân có thể đánh cho phụ thân cao cao tại thượng của y một cái tát.

“Người hẳn là nên hướng con của người xin lỗi!” Trên mặt của Liễu Ngạn Huân tràn đầy tức giận. Cùng với vẻ mặt xấu hổ ôn nhu vừa rồi hoàn toàn bất đồng. Bởi vì.....chuyện này bỗng nhiên xảy ra, Charles cũng nhất thời không kịp phản ứng.

“Người căn bản không phải là một người cha! Nào có người làm cha nào mà lại không hi vọng cho con mình được hạnh phúc? Chỉ có những người như ngài có cuộc sống riêng không bị kiểm soát mới có thể có loại ý nghĩ này! Người có thật là có yêu con người? Người có thật là có quan tâm đứa con độc nhất của người?”

Đôi phụ tử bị Liễu Ngạn Huân mắng cho ngây ngẩn cả người.

“Cháu xem cháu cũng không cần phải nói nhiều những điều đó nữa,” Liễu Ngạn Huân lạnh lùng nói, “Bởi vì người căn bản không hiểu được tình yêu!”

Hắn lôi kéo Hầu Quang Uy, cứ như vậy vội vã rời khỏi phòng cà phê.

Sau giờ ngộ khi kết thúc buổi gặp mặt qua loa này, cảm giác mát mẻ của mùa thu từ từ ngấm vào thông lòng của mỗi người.....

“Ngạn Huân, Ngạn Huân!”

Hầu Quang Uy bị Liễu Ngạn Huân kéo đi một đoạn đường thật dài, nhưng Liễu Ngạn Huân cũng không thèm quay lại nhìn y một cái.

“Chờ một chút a! Em.....Làm sao em lại không nói chuyện? Đừng đi nhanh như vậy! Chúng ta nên đi về xe đi, như vậy thì quá làm người chú ý a.”

Đối với bọn họ hiện tại người đi đường cũng sẽ nhìn cho họ một ánh mắt — bởi vì không có ai không nhận ra đôi tình nhân làm toàn bộ thành phố chấn động này.

“Ngạn Huân!” Hầu Quang Uy hô lên một tiếng.

Liễu Ngạn Huân lúc này mới dừng bước, nhưng lại như cũ không nói một lời.

“Em rốt cuộc là làm sao?” Hầu Quang Uy nhẹ giọng hỏi.

“Em không phải là đem chuyện làm hỏng rồi chứ?” Hắn lúc này mới chậm rãi phun ra một câu.

“Hmm.....”

“Anh cười cái gì a?” Liễu Ngạn Huân đáp y một quyền. “Em thấy rất là phiền não a! Nguyên bản nhin một chút là tốt, nhưng là em.....Em lúc đó thật là nhin không được nữa! Ông ta lại có thể nói chuyện nhẹ nhàng như vậy.....”

“Anh thật là cao hứng a!” Trong lời nói của Hầu Quang Uy để lộ ra thâm tình của chính mình. “Em lại đánh cho cha anh một cái tát! Cho tới bây giờ anh cũng không nghĩ ra được hình ảnh em to gan như vậy ra tay đánh ông ấy.”

Liễu Ngạn Huân thở dài một hơi, “Em xem con đường của chúng ta càng ngày càng khó đi a.....”

Hầu Quang Uy an ủi hắn, “Chúng ta cùng nhau cố gắng lên! Anh nhất định sẽ làm cho chúng ta ở chung một chỗ.....”

※ ※ ※

Chuyện sau này hoàn toàn trở thành những ngày cực khổ ngoài dự đoán đối với đôi tình nhân này.

“Đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Mỗi ngày tiệm bán hoa đều đưa tới một bó hoa tươi, đem phòng ở của Hầu Quang Uy đều lấp kín toàn là hoa tươi.

“Tôi xem ra là có chuyện không ổn.” Joel vừa sửa sang lại bó hoa, vừa nói. “Tại sao lão gia đột nhiên bắt đầu mỗi ngày đều tặng hoa tươi cho Ngạn Huân?”

“Này.....” Liễu Ngạn Huân cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

“Kia còn có gì để nói, ông ta nhất định là đã coi trọng Liễu Ngạn Huân.” Hầu Quang Uy nhìn một biển hoa kia, “Cái lão sắc lang này ngay cả người yêu của con mình cũng không bỏ qua!”

“Sẽ không phải là Ngạn Huân đem nam nhân kia đánh một cái tát đã làm cho ông ấy yêu luôn rồi chứ?”

“Tôi nghĩ Julia bên kia nhất định là giận đến điên người lên a.” Hầu Quang Uy cười to: “Cô ta nhất định cũng cho rằng dùng một chiêu là cha tôi này, tôi nhất định sẽ quay về lại cưới nàng, thật không nghĩ đến ngay cả cha tôi cũng yêu Ngạn Huân!”

“Không nên nói lung tung!” Liễu Ngạn Huân vội vàng ngăn cản y, “Là người ba ba không tốt của anh muốn trêu chọc em thôi.....”

Không nghĩ tới Joel cùng Hầu Quang Uy lại lập tức lắc đầu, trăm miệng một lời nói: “Ngạn Huân, cậu (em) không hiểu rõ ông ấy, đây chính là kỹ xảo ông ấy dùng để theo đuổi con gái a!”

“Ha ha ha.....”

Tiếng cười sang sảng của Charles tràn đầy cả gian phòng, mà Phi Lực ở một bên thì lại là xanh cả mặt.

“Liễu Ngạn Huân kia thật sự là một thanh niên xinh đẹp! Khó trách Quang Uy lại coi trọng hẳn!” Charles vô cùng hưng phấn cười nói, hoàn toàn không có chú ý tới vẻ mặt của Phi Lực. “Ngay cả ta là một người không gần nam sắc, cũng bị hẳn hấp dẫn a!”

“Dạ, cho nên thiếu gia mới có thể bị hẳn hấp dẫn.” Phi Lực nhin xuống tức giận, một mặt nhắc nhở ông: “Chủ tịch, ngài đừng quên là ngài muốn khuyên bảo thiếu gia a!”

“Ta biết, ta biết.” Charles phất tay một cái, “Ta nhất định sẽ kêu Quang Uy cưới con gái của cậu, còn về phần Liễu Ngạn Huân sao.....” Ông dừng một chút, giống như nhớ lại tình cảnh ngầy đó, “Ta chưa từng có nhìn thấy qua nam nhân nào hấp dẫn như thế.....”

“Chủ tịch, bây giờ không phải là thời điểm nhớ lại. Đợi một lát nữa ngài có một bữa tiệc, đừng tới trễ a.”

“Nga! Đúng đúng đúng, ta phải nhanh lên a.” Charles mặc xong áo khoác, đi theo một thuộc hạ ra ngoài cửa.

“Chủ tịch đi thông thả.”

Phi Lực ngoài miệng mặc dù là tất cung tất kính nói, nhưng lại âm thầm cho những thuộc hạ đang đi theo kia một ánh mắt.

Chờ thời điểm đoàn người toàn bộ đã đi hết, Phi Lực liền lộ ra vẻ mặt dữ tợn.

“Hầu Quang Uy, là người ép ta!”

Cuối tháng mười, tại hội trường tập trung biểu diễn áo cưới mùa đông của Elizabetta.

“Không rõ hành tung của cha tôi?” Về mặt Hầu Quang Uy không tin nhìn chăm chăm Jenny.

“Đúng vậy, căn cứ theo tin tức của nhân viên truyền đến, chính xác là như vậy. Chủ tịch vốn là được mời đi một bữa tiệc buôn bán cuối năm vào buổi tối, nhưng lại mất tích ở sau bữa tiệc.”

Nghe xong báo cáo của Jenny, Hầu Quang Uy ngậy ra một lúc.

“Có lẽ cha ta đang cùng một cô nàng nào đó nói chuyện trên giường đây!” Hầu Quang Uy cương chế dục cảm bất thường trong lòng, tìm lý do an ủi mình. “Phải nhiều người hơn nữa đi tìm a! Cậu cũng hiểu được cá tính phong lưu của cha tôi mà?”

“Dạ!”

Sau khi Jenny rời đi, mặc dù mắt của Hầu Quang Uy là nhìn biểu diễn thời trang trên đài, nhưng trong lòng đã sớm nổi lên một chút nghi vấn.

Tại sao?

Y vốn cho rằng cái người phụ thân vô trách nhiệm kia sẽ nổi giận dưng dưng chạy tới đây dạy dỗ y, làm sao lại có thể mất tích một cách không giải thích được như vậy?

“Tại sao?”

Hầu Quang Uy quay người lại, liền nhìn thấy được Julia đang mang theo nụ cười quỷ quyệt ở cửa từ từ đi vào.

“Cô tới đây làm gì?”

Y ngăn lại lửa giận, gặp phải bộ dạng điệu võ dương oai này của nàng, thì việc mất tích của cha không thoát khỏi có quan hệ với cha con bọn họ.

“Em không thể tới sao?” Trên mặt Julia vẫn là mỉm cười, hoàn toàn không giống bộ dáng cãi lộn lần trước. “Em là thay thế cha em tới đây nhìn chỗ phát biểu rồi xem họ tập.”

“Có cái gì đẹp? Tập loạn như vậy, các người chỉ cần ngày đó phát biểu chính thức là được rồi.”

“Tâm tình của anh hình như không tốt?” Julia nghiêng đôi mắt to nhìn.

Hầu Quang Uy chẳng qua là chỉ nhìn lên đài, cũng không thèm nhìn đến nàng.

“Chủ tịch không thấy, hẳn là anh rất phiền lòng?” Nàng cố ý trêu chọc.

“Chuyện này tôi đã gọi người đi xuống tìm, không có quan hệ.”

“Làm sao lại không có quan hệ? Ông ta thế nhưng là ba ba của anh, là cha chồng tương lai của em.” Nụ cười Julia ngọt hơn, “Em cùng cha của em cũng rất khấn trương a! Cha em còn nói muốn em phải an ủi anh thật tốt.”

Hầu Quang Uy lúc này mới đem ánh mắt dời từ trên sàn diễn xuống, lạnh lùng nhìn Julia.

“Làm sao.....Làm sao lại nhìn như vậy?” Julia đối với ánh mắt của Hầu Quang Uy có chút sợ hãi.

“Tôi có nói là tôi muốn cưới cô sao? Cô cũng quá tự coi trọng mình đi?” Hầu Quang Uy cười lạnh, “Tôi lần trước nói còn chưa đủ rõ ràng sao? Tôi chỉ muốn Ngạn Huân.”

“Vậy anh nhất định phải nhìn thật chặt tình nhân bảo bối của anh đi.” Trong mắt của Julia hiện lên một tia bóng ma oán hận, “Ngàn vạn lần không để cho hắn biến mất khỏi tầm mắt của anh.”

Sau khi quăng lại mấy câu nói ngắn ngủi này, Julia tức giận vội vã rời khỏi hội trường.

Hầu Quang Uy thở dài một hơi, trong lòng từ từ hiện lên khuôn mặt tuấn tú của Liễu Ngạn Huân.

Y biết đây là hành động của Phi Lực khi y cường ngạnh hủy hôn ước, nhưng y vẫn phải làm như vậy.

Đối với tội Phi Lực tham ô công quỹ và xâm chiếm tài sản của công ty y cũng đã thu thập được không ít, hiện giờ chỉ chờ thời cơ thích hợp cho gã một kích thống khoái.

Hầu Quang Uy nhìn ra hướng ngoài cửa sổ, bầu trời xanh thẳm bao la làm cho tâm tình của y cũng từ từ buông lỏng xuống.

“Không biết hiện tại Liễu Ngạn Huân đang làm cái gì vậy.....”

“Cái gì? Anh hôm nay không quay về sao?” Giọng nói của Liễu Ngạn Huân trong điện thoại lộ ra vài phần thất vọng.

“Thật xin lỗi, công ty thật sự có rất nhiều chuyện, hơn nữa ba ba anh mất tích, hiện tại công ty có chút không ổn định.” Hầu Quang Uy không ngừng cùng Liễu Ngạn Huân nói lời xin lỗi.

“Ừ..... Không sao, em hiểu rõ mà.” Liễu Ngạn Huân ở bên kia đầu điện thoại thay y động viên tinh thần, “Mọi chuyện nhất định có thể thu xếp ổn thỏa, không nên quá sức.”

“Ừ, anh yêu em.”

“Em cũng yêu anh.”

Sau khi cúp điện thoại, Liễu Ngạn Huân thở dài một hơi.

“Thốc ô.....” Tiếng kêu của Ken vang lên ở bên cạnh.

“Thật sự là bận rộn như vậy sao?” Hấn hằng ngày đều sống chung với Ken, “Ngay cả Joel hai ba ngày nay cũng không thấy bóng dáng, tất cả mọi người đều bận đến trình độ này sao?”

Mấy ngày qua báo chí đối với việc cha của Hầu Quang Uy mất tích không ngừng nhắc đến, mà Hầu Quang Uy vì chuyện của công ty mà bận tối mày tối mắt, hấn mặc dù biết Elizabetta là một công ty đa dạng hóa quốc tế, nhưng hấn vẫn đối với thân thể của Hầu Quang Uy có chút bận tâm.

Nhiều ngày như vậy rồi, Hầu Quang Uy nhất định là hết sức mệt mỏi, huống chi có thể lực của Phi Lực không chế, cũng là một vấn đề làm y đau đầu.

“Đúng rồi!” Trong đầu Liễu Ngạn Huân linh quang vừa hiện, hô lớn một tiếng, làm cho Ken bị dọa sợ đến trừng mắt nhìn. “Mình có thể đi tìm anh ấy a.”

Bởi vì không dám xuất hiện ở cửa lớn, nên Liễu Ngạn Huân liền ở một nơi cách khá xa Elizabetta dừng xe, đang chuẩn bị đi bộ đến, phát hiện phụ cận có quán cà phê độc lập. Lại nhớ đến sở thích của Hầu Quang Uy, cho nên liền lách lủi đi vào.

“Ngạn Huân?”

“Joel?”

Vào quán cà phê lúc trước, Liễu Ngạn Huân vô tình gặp được Joel đi ngang qua.

“Thật là đúng lúc, tôi đang muốn từ công ty trở về đây!” Joel chỉ chỉ quán cà phê, không có hảo ý nói: “Làm sao? Mua đồ cho thiếu gia a?”

“Ừ.....” Liễu Ngạn Huân có chút cảm thấy khó xử, “Tôi thấy anh ấy cực khổ a, muốn đi xem anh ấy, cho nên liền mua cốc cà phê a.....”

“Tốt lắm tốt lắm, không đùa cậu.” Joel bật cười. “Mau vào đi thôi! Saionara.” () Saionara: Chào tạm biệt.

“A.....Được.”

Sau khi Joel nhìn hấn đi vào cửa hàng, liền cười lắc đầu rời đi.

Đứng trước một danh sách cà phê rực rỡ muôn màu, Liễu Ngạn Huân quả thực muốn váng đầu.

Hấn vốn cho rằng cà phê bất quá cũng chỉ có vài loại, cái gì mà Mocha, Capuchino... Đứng một lát ở đây, hấn hoàn toàn không biết nên làm sao lựa chọn được loại cà phê mà Hầu Quang Uy thích cho y được.

“Cần tôi giúp sao?” Một nữ nhân viên bán hàng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rùng rục nhìn hấn. Điều này cũng khó trách, hiện tại toàn bộ người Đài Loan đều nhận ra hấn và Hầu Quang Uy? Huống chi Liễu Ngạn Huân lớn lên tuần mỹ như vậy, nắm được trái tim của nữ nhân là chuyện thường gặp.

“Ách..... Cô có thể hay không giới thiệu.....” Liễu Ngạn Huân có chút khó có thể nói, “Có những loại cà phê nào uống ngon?”

“Được, tháng này chúng tôi mới chuyển từ Nam Mỹ.....”

Nữ nhân viên bán hàng bắt đầu giới thiệu tất cả những gì có ở trong quán cà phê.

Trải qua hơn mười phút đồng hồ hành hạ, Liễu Ngạn Huân cuối cùng cũng từ trong quán đi ra, hấn ôm lấy cà phê vừa mới được chọn xong, trong lòng nổi lên một trận ngọt ngào, chờ một chút Hầu Quang Uy thấy hấn đột nhiên đến tìm y, không biết y sẽ có vẻ mặt như thế nào đây?

“Ngạn Huân?”

Ở trong một ngõ nhỏ hẹp, đột nhiên truyền ra thanh âm có người gọi tên của hấn.

Liễu Ngạn Huân quay đầu vừa nhìn, nhưng ngay sau đó lại thất thần. “Hoàn Minh.”

Hấn không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp được tình nhân cũ của hấn.

“Cậu nhìn hiện tại rất tốt.” Tống Hoàn Minh đối hấn phất tay một cái, vẻ mặt đầy râu cùng y phục xộc xệch biểu hiện cuộc sống của hấn trôi qua cũng không được như ý.

“Cậu gặp chuyện gì?” Liễu Ngạn Huân không nghi ngờ gì đi vào ngõ hẻm, “Làm sao lại có thể tiêu tụy như vậy? Kể từ lần trước cậu nói vay tiền, đến giờ cũng chỉ qua mấy ngày mà thôi, cậu.....”

Trong lòng hắn có chút khổ sở, không nghĩ tới Tống Hoàn Minh lại trở nên chật vật như vậy, hết thấy trải qua đối với hắn bấy giờ cũng chỉ còn lại đồng tình.

Lúc Liễu Ngạn Huân đến gần Tống Hoàn Minh, liền có hai gã áo đen đột nhiên vọt ra, trên tay còn cầm tấm vải hướng tới Liễu Ngạn Huân trùm lại.

“Các người.....”

Liễu Ngạn Huân vốn là muốn tránh thoát sự kiềm chế của hai nam nhân kia, nhưng lại vì hít vào thuốc mê trên vải mà ngất đi, cà phê trên tay cũng rơi lả tả.

“Đi mau!” Tống Hoàn Minh chỉ huy hai người kia, “Đừng để mọi người nhìn thấy.”

Ngay sau đó có một chiếc xe dừng lại ở trước ngõ hẹp, đoàn người liền vội vã lên xe, đưa Liễu Ngạn Huân đi.....

“Anh nói Ngạn Huân xé chiều tới công ty tìm tôi?”

Trong đêm khuya, ở công ty, Hầu Quang Uy nhận được điện thoại của Joel.

“Đúng a! Tôi còn tưởng rằng cả hai xé chiều cũng nhốt mình ở công ty, cho nên cũng không đi quấy rầy, tôi vốn còn muốn hỏi các cậu muốn ăn gì, sau đó nấu mang tới công ty cho cả hai, làm sao vậy?”

Cậu ấy không có tới?

“Không thể nào! Xé chiều hôm nay cậu ấy không có tới a!”

“Cái gì?” Joel thất thần.

“Tôi vừa mới gọi điện thoại trở về trong nhà không có ai a! Tôi còn tưởng rằng anh cùng cậu ấy đi ra ngoài a?”

“Đây là xảy ra chuyện gì?”

Trong lòng hai người cùng nảy sinh một dự cảm xấu.

“Nhất định là Julia!” Lửa giận của Hầu Quang Uy thoáng cái liền bộc phát, “Cô ta vài ngày trước vừa mới cảnh cáo tôi, muốn tôi xem chừng Ngạn Huân.”

“Cậu trước đừng nghĩ vậy, trong lúc thời khắc mấu chốt này, đừng nên đi tìm Julia, cô ta làm sao có thể thừa nhận? Cậu trước tỉnh táo lại đi.....”

“Anh muốn tôi làm sao tỉnh táo lại?” Hầu Quang Uy trong phút chốc liền cắt đứt lời nói của hắn, nôn nóng la lên.

“Ba ba tôi cùng Ngạn Huân không rõ tung tích, người sáng suốt vừa nhìn là biết Phi Lực bọn họ làm, anh cho rằng tôi còn có thể tỉnh táo lại?”

“Thiếu gia, cậu nghĩ thử xem, trước kia phải cẩn thận chống đỡ khổ sở như vậy là vì cái gì?”

Nghe Joel nói xong, làm cho Hầu Quang Uy đột nhiên tỉnh táo lại.

“Cậu ngàn vạn lần trong lúc mấu chốt không nên bị loại tình huống này làm loạn trận tuyến.” Ngữ điệu của Joel hết sức bình tĩnh, hắn tỉnh táo phân tích tình hình cho Hầu Quang Uy nghe, “Nhưng nếu Ngạn Huân rơi vào trong tay con gái Phi Lực, chúng ta cũng không có biện pháp, chỉ phải lặng yên theo dõi diễn biến, chờ bọn họ nói điều kiện.”

“Tôi biết,” Hầu Quang Uy nhíu mày, “Bất quá chúng ta phải nhanh phái người đi tìm một chút, tôi hi vọng Ngạn Huân bình an vô sự.”

“Tôi tin tưởng trước khi Phi Lực còn không có nhận được quyền khống chế Elizabetta như lúc trước, chắc là hắn sẽ không đối với lá bài chủ chốt Liễu Ngạn Huân làm ra chuyện gì đâu.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy.” Giọng nói của Hầu Quang Uy chuyển thành chậm chạp, nhưng lại không yên lòng mở miệng nói: “Nhưng là Julia.....”

“Cậu là muốn nói cô ta đối với Ngạn Huân có địch ý sao?”

“Tôi không lấy cô ta, chuyện này làm cho cô ta không thể quên được, lại nhiều lần mà tìm tới tôi gây sự, tôi sợ cô ta bắt Ngạn Huân, tuyệt đối không để cho cậu ấy sống tốt.”

Joel an ủi Hầu Quang Uy, “Trước hết không cần khẩn trương, tôi sẽ mau phái người đi tìm.”

Sau một trận lay động kịch liệt, làm cho Liễu Ngạn Huân thanh tỉnh lại.

“Ngô.....” Đầu hấn đau muốn nứt, có lẽ nguyên nhân là bởi vì hít vào quá nhiều thuốc mê, khiến cho hấn không cách nào phân biệt được tình huống hiện tại.

“Mau đưa hấn mang đi, động tác nhanh một chút.”

Là thanh âm của Tống Hoàng Minh, nhưng bắt đặc dĩ Liễu Ngạn Huân tứ chi vô lực, chỉ có thể mặc người ta mang thân thể hấn đi.

Hai người mặc áo đen mang Liễu Ngạn Huân tới một căn phòng u ám, không khí ẩm ướt làm người ta hết sức không thoải mái.

“Được, trước cứ trói hấn như vậy, hảo hảo nhìn.” Thanh âm của Tống Hoàng Minh quanh quẩn ở trong căn phòng u ám. “Chờ ta sau khi đi thông báo tiểu thư Julia, rồi trở lại quyết định sống chết của hấn.”

Julia?

Đây không phải là vị hôn thê của Hầu Quang Uy sao?

Mặc dù thân thể còn có chút không nghe theo sai kiến, nhưng Liễu Ngạn Huân đích xác đã nghe được tên của Julia.

Ba người sau khi rời đi, cánh cửa liền nặng nề khép lại. Chỉ để lại trong phòng là bóng tối cùng âm mưu.....

8. Chương 8

Ba ngày sau Liễu Ngạn Huân cùng Charles lần lượt mất tích.

Từ trên xuống dưới Elizabetta cũng bởi vì phát biểu của mùa đông mà bắt đầu bận rộn, thế nhưng các nhân viên cấp cao, động tác trên bàn vẫn như cũ không ngừng.

“Vẫn là không có tin tức.....”

Một mặt Hầu Quang Uy bận rộn công sự, mặt khác còn phải chú ý tin tức của Liễu Ngạn Huân cùng cha.

“Thiếu gia, nghỉ ngơi một chút đi a!” Joel lo lắng nói.

“Không được, tôi muốn có thể sớm biết tin tức của Ngạn Huân.” Hầu Quang Uy vẻ mặt kiên định.

“Cậu không nên quá lo lắng, chuyện lão gia cùng Ngạn Huân mất tích, chỉ có mấy người biết.”

Hầu Quang Uy gật đầu, “Cám ơn anh, tôi biết hiện tại không phải là thời điểm truyền tin tức xấu làm nhiều loạn lòng người.”

Joel nhìn Hầu Quang Uy tiều tụy, có chút không đành lòng.

Trời cao thật sự không công bằng, vì sao trên con đường theo đuổi hạnh phúc của Hầu Quang Uy, lại có nhiều trắc trở như vậy? Lúc còn bé thì đi theo mẹ chịu khổ, sau lại thật vất vả mới thấy cha đẻ, nhưng vẫn bị điều khiển, thật vất vả gặp được tình yêu thật sự, thì lại ngại lẽ giáo của thế tục.....

“Anh yên tâm đi.” Hầu Quang Uy tựa hồ nhìn thấu tâm sự của Joel, “Chuyện nhỏ này không thể đánh gục được tôi.”

“Dạ, thiếu gia!” Joel lộ ra nụ cười.

“Thật xin lỗi, tổng giám đốc.” Lúc hai người đang cực khổ đợi tin tức, thư kí Jenny gõ cửa đi vào.

“Có chuyện gì sao?”

“Có người đưa tới kiện hàng, bảo là muốn đưa cho tổng giám đốc.” Jenny lấy một kiện hàng hình chữ nhật được bao lại bằng giấy đi tới.

“Cám ơn cô.”

Hầu Quang Uy đợi nàng đi ra, mới đem cái bọc kia mở ra. Bên trong là một cái hộp nhựa trong suốt, trong hộp có một bó hoa hồng trắng vẫn còn thắm ướt sương.

“Hoa hồng trắng? Đây.....” Joel không giải thích được nhìn y.

“Bên trong có tờ giấy.” Hầu Quang Uy tranh thủ đem cái hộp mở ra, từ trên bó hoa rơi ra một tờ giấy.

Phía trên có một hàng chữ hết sức xinh đẹp viết —

Nếu không muốn cho bó hoa hồng trắng này bị dính máu tươi, lấy bằng chứng chính xác ở trên tay người để trao đổi.

Tối nay ba giờ, tại bến tàu số 5, đưa cái hòm cho người số ba ở bên cạnh quầy hàng màu xanh biếc.

“Ghé tắm!” Hầu Quang Uy tức giận la to, “Phi Lực lão hồ ly kia lại biết trên tay chúng ta có bằng chứng bọn họ ăn bớt công quỹ.” Y nắm chặt nắm đấm, oán hận nói.

Hai người nhìn nhau vài giây đồng hồ, trong phòng làm việc một mảnh tĩnh lặng.

“Xem ra, Phi Lực đã thiếu kiên nhẫn, dám ép chúng ta xuất thủ.”

Thanh âm của Joel phá vỡ sự trầm mặc.

“Không sai, không nghĩ tới hắn lại lấy vật chứng để uy hiếp tôi, “Hầu Quang Uy đem tờ giấy vò lại thành một cục.” Tôi quyết sẽ không để cho quỷ kế của hắn được thực hiện theo như ý.”

Trong con người của Hầu Quang Uy phát ra hai đốm lửa tức giận, cha con Phi Lực này thật sự là đã chọc phải lòng của con sư tử đang ngủ say a.....

“Ha ha!” Tiếng cười *** dâng của nam nhân quanh quẩn ở bên trong căn phòng ẩm ướt. “Tiểu tử này lớn lên thật đúng là xinh đẹp, nhìn hắn một cái da thịt non mềm.”

“Còn không phải sao? Giống y như nữ hài tử, uy! Hắn với người thật sự đã từng yêu nhau sao?”

Quầy hàng trong phòng trống rỗng, Liễu Ngạn Huân ngồi trong một góc tay chân bị trói chặt, hắn lạnh lùng nhìn ba nam tử trước mắt bao gồm cả Tống Hoàn Minh ở bên trong.

“Không nên nói nữa!” Tống Hoàn Minh ngăn lại, không muốn lại tiếp tục vấn đề này.

“Hắc! Đừng nói nữa sao!” Một người to lớn diện mục hung ác khác cười đến tít mắt, “Chúng ta cũng muốn biết ‘bạn trai’ của phú gia công tử trên người có mùi vị gì không a?”

Lời vừa mới ra khỏi miệng liền có một trận cười to.

“Không có gì hay mà nói!” Tống Hoàn Minh tức giận đem hai người đuổi đi ra ngoài.

“Làm gì? Thẹn quá thành giận hả?”

“Hôm nay then chốt là đến nửa đêm, các người ở bên ngoài hảo hảo coi chừng dùm! Nếu có cái gì không may, tôi sẽ nói tiểu thư trừng phạt hai người!”

“Hu! giữ thì giữ!” Hai gã nam nhân kia tâm không cam lòng không muốn đi ra ngoài cửa.

Đem hai người đuổi đi ra ngoài, bên trong xe container chỉ còn lại hai người là Liễu Ngạn Huân cùng Tống Hoàn Minh.

“Thật xin lỗi!” Thanh âm Tống Hoàn Minh lúc này vang vọng ở bên trong thùng hàng trống rỗng, lộ ra vẻ mặt hết sức lực bất tòng tâm.

Liễu Ngạn Huân cũng không thèm nói chuyện với hắn, chẳng qua là lạnh lùng nhìn trên mặt đất.

“Tôi..... Tôi sẽ đảm bảo sự an toàn của cậu!” Tống Hoàn Minh vội vàng nói: “Chính miệng tiểu thư Julia đã nói với tôi, chỉ cần Hầu Quang Uy đáp ứng cưới cô ấy, cô ấy nhất định sẽ thả cậu ra.”

“Người hiện tại đang nói lời diên khùng gì?” Liễu Ngạn Huân vốn là không muốn phản ứng cái loại tiểu nhân này, nhưng hắn thật sự là nhện không được những từ ngữ ngây thơ này của Tống Hoàn Minh.

“Tôi không nói lời diên khùng!”

“Người căn bản là đã diên rồi!” Liễu Ngạn Huân nhện không được rống to, Tống Hoàn Minh như vậy thật sự là làm người ta khinh bỉ. “Người đến tốt cùng là muốn làm hại ta đến bao lâu nữa? Ta không phải là đã cho người chi phiếu rồi sao? Không phải ý nói là người và ta từ nay về sau cũng không còn quan hệ gì nữa hay sao? Người tại sao lại đem người ngoài đến hại ta?”

Tống Hoàn Minh nhất thời cứng họng, ngừng một lát sau đó mới dùng thanh âm như muỗi kêu nói: “Chi phiếu.....Tôi chỉ diên một trăm ngàn, nhưng là.....Nhưng là tôi đánh bạc bị thua.....”

“Cái gì?” Liễu Ngạn Huân thở dốc vì kinh ngạc, “Người lại lấy tiền đi đánh bạc?”

“Tiểu thư Julia nói đánh cái này rất dễ thắng.....” Tống Hoàn Minh xấu hổ cúi đầu.

Nhìn như vậy nhất định là bẫy của Julia thiết kế rất tốt, trước hết để cho Tống Hoàn Minh làm việc cho cô ta, sau đó liền xúi giục hắn bắt cóc mình.

Liễu Ngạn Huân chỉ cảm thấy một trận choáng váng đầu, “Mười lần đánh cuộc chín lần thua, người không có biết sao?”

“Thật xin lỗi,” Tống Hoàn Minh nói xin lỗi nghe hết sức vô lực, “Đáng thương chính là vợ của tôi cùng hai tử không thể ra đời.....”

“Ta lúc trước sao lại có thể yêu người bảy năm? Người căn bản là không xứng đáng được ta trả giá bảy năm yêu thương!” Liễu Ngạn Huân kích động hồng to.

Hắn lại vì bộ mặt giả dối bên ngoài này mà đi yêu Tống Hoàn Minh bảy năm, này thật là một chuyện ngu xuẩn!

So với quyết tâm của Hầu Quang Uy chỉ một lòng nghĩ muốn loại bỏ hết tất cả khó khăn, chỉ muốn được cùng mình tư thủ cả đời, cái tiểu nhân Tống Hoàn Minh này căn bản là không đáng giá để hắn bỏ ra nhiều năm đến như vậy!

“Liễu Ngạn Huân, thoát nhìn tinh thần người thật là tốt a!” Lúc này cửa kho hàng được mở ra.

Cha con Phi Lực xuất hiện ở trước mắt, cùng Charles tiều tụy đến nhìn không nổi đang đi theo phía sau bọn hắn.

“Chủ tịch!” Liễu Ngạn Huân kinh hô một tiếng, không nghĩ tới ở chỗ này lại có thể nhìn thấy Charles. “Nguyên lai là các người bắt cóc chủ tịch!”

Phi Lực lộ ra nụ cười gian ác, liếc một cái ánh mắt ra hiệu muốn Tống Hoàn Minh ra ngoài, “Không sai! Đây tất cả là muốn trách thì trách Hầu Quang Uy! Là y đã ép ta ra hạ sách này.”

“Phi Lực! Ta thật sự là đã nhìn sai người! Ta bình thường đối đãi với người không tệ, sao người lại đối xử với ta như vậy?” Charles rống to.

“Im miệng!” Phi Lực đánh vào bụng Charles một quyền.

“Đừng đánh ông ấy như vậy!” Liễu Ngạn Huân nhện không được kêu, “Ông ấy không chịu được người đánh như vậy!”

“Tự thân mình còn khó bảo toàn, lại quản đến người khác?” Julia nở nụ cười lạnh.

“Hắn là người già,” Liễu Ngạn Huân bất mãn hết sức, “Hắn chịu không được hành hạ như vậy.”

“Hành hạ?” Phi Lực cười lạnh một trận, chỉ chỉ Charles, “Hắn hành hạ đối với chúng ta cũng không chỉ dừng lại ở một quyền này!”

Nam nhân ở bên ngoài coi chừng mở cửa ra đi tới, ở bên tai Julia nói mấy câu.

“Hầu Quang Uy đã đến.” Julia trên mặt lộ ra mỉm cười, “Như vậy tất cả con cò cũng đã tập hợp đủ a.” Nàng quay đầu ra lệnh, “Để cho y đi vào!”

Khi thân ảnh của Hầu Quang Uy xuất hiện ở trước mắt, trong lòng Liễu Ngạn Huân rốt cuộc cũng có cảm giác an tâm cùng kiên định.

“Ngạn Huân!”

Sau khi Hầu Quang Uy đi vào gian phòng, liền nhìn thấy hai người Liễu Ngạn Huân cùng cha đều yên lặng, trong lòng kích động không thôi. “Em không sao chứ? Bọn họ có đối với em không tốt hay không?”

“Làm cái gì? Bây giờ còn không phải là thời điểm để các người ở cùng một chỗ!” Phi Lực lập tức bảo thuộc hạ bên cạnh nắm chặt Liễu Ngạn Huân cùng Charles, không để cho Hầu Quang Uy đến gần hai người bọn họ một bước.

“Người nhanh một chút thả bọn họ!” Hầu Quang Uy cắn chặt răng lên tiếng.

“Vật ta muốn đâu?” Phi Lực hỏi ngược lại y, “Bây giờ còn không thể để cho người cùng Liễu Ngạn Huân gặp lại a! Trừ phi người giao ra vật mà ta muốn.”

Hầu Quang Uy chỉ chỉ con tin, từ trong lòng ngực lấy ra một túi giấy, “Một tay giao người, một tay giao hàng!”

Phi Lực nở nụ cười lạnh, “Người giả ngu thật là giống như thật a! Ngay cả ta cũng thiếu chút nữa bị người lừa!”

“Đó là người phản ứng chậm, huống chi, Elizabetta vốn là do ta thừa kế.”

“Người? Nếu không phải có Liễu Ngạn Huân này, ta còn thật sự nghĩ người chỉ là một con rối nghe lời, cho nên mới tính toán muốn đem con gái của mình gả cho người, nhưng nếu không phải là người cố gắng hủy hôn, người còn có thể ở sai khi ta tiếp nhận công ty mà được hưởng vinh hoa phú quý, cho người giống như cha người làm Tiêu Dao a!”

“Elizabetta vốn là của ta! Cái gì mà con rối với không con rối? Nghe mà muốn ới!” Hầu Quang Uy khinh thường nhổ một cái. (==!! mất hình tượng quá....)

Hầu Quang Uy chỉ chỉ Charles, “Nếu như không phải có cha ta, người nghĩ rằng người sẽ có ngày hôm nay sao?”

“Charles tại sao lại được làm chủ tịch? Hắn chẳng qua là một quý tộc có tiền mà thôi! Hắn căn bản là bỏ mặc mọi người trong công ty làm loạn!”

Julia ở một bên hát đệm, “Không sai! Cha con chúng ta còn phải thay hắn giải quyết cục diện rồi rầm thu thập nữ nhân dùm hắn, mẹ của người không phải chính là một trong số đó sao?” Nàng đúng ánh mắt điều cốt nhìn y.

“Không cho phép người ô nhục mẹ của ta!” Hầu Quang Uy rống to.

“Nếu không phải có cha ta chèo chống, công ty sẽ lớn mạnh được như bây giờ sao? Người là cái đồ vong ân phụ nghĩa.....”

Lúc Julia đang hết sức mà chửi ầm lên. Tống Hoàn Minh thần sắc bối rối vọt vào. “Không xong cảnh sát tới!”

Mọi người vừa nghe, liền thấy quả thật đã nghe tiếng còi cảnh sát từ xa truyền tới.

“Ghe tởm! Hầu Quang Uy, ngươi lại giở trò?” Sắc mặt Phi Lực chìm xuống.

Trong lòng Hầu Quang Uy thầm kêu không ổn. Cảnh sát tới quá sớm, mà Liễu Ngạn Huân cùng Charles đều đang ở trên tay đối phương. Việc này cùng trong suy nghĩ hoàn toàn không giống nhau.

“Chuyện cho tới bây giờ, đã làm thì làm cho chót, ta liền giết ngươi trước!” Phi Lực vừa mới nói xong, liền móc khẩu súng từ trong ngực ra, nhắm thẳng vào Hầu Quang Uy.

“Phanh!”

Tất cả mọi chuyện diễn ra nhanh như chớp, Hầu Quang Uy tránh hết tất cả trời buộc, liều lĩnh chạy đến bên người Liễu Ngạn Huân.....

“Không.....”

Hầu Quang Uy kinh hô một tiếng, mà thân thể của Liễu Ngạn Huân thì từ từ ngã xuống.

“Tại sao có thể như vậy? Hắn làm sao lại đột nhiên xông lên?” Julia thất kinh kêu to.

“Ngạn Huân, Ngạn Huân!”

Hầu Quang Uy tranh thủ ôm Liễu Ngạn Huân vào trong ngực, lúc này mới phát hiện trên vai của hắn đã nhiễm một mảnh vết máu đỏ sẫm.

“Thật là một hình ảnh cảm động a!” Phi Lực lại một lần nữa giơ súng lên, “Tình nhân của ngươi lại có thể không để ý đến sống chết lấy thân che chở cho ngươi.”

“Phi Lực ta muốn giết ngươi!” Y điên cuồng hét lên, phần nộ trong lòng trào dâng.

“Ngươi có thể sẽ không còn cơ hội này,” Phi Lực đem súng nhắm thẳng vào đầu Hầu Quang Uy, “Ta sẽ đưa các ngươi cùng nhau xuống âm tào địa phủ!”

Hầu Quang Uy hai mắt nhắm nghiền, ôm chặt Liễu Ngạn Huân.

“Tất cả không được nhúc nhích!”

Trước một giây khi nổ súng, thì cảnh sát mở cửa tiến vào. Vây quanh mọi người, súng của Phi Lực rất nhanh liền bị đoạt được, hơn nữa còn bị cảnh sát khống chế.

“Các ngươi đang làm cái gì? Ta là người Anh quốc, không bị chế tài bởi pháp luật Đài Loan!” Phi Lực bị một gã cảnh sát đè ép, ngoài miệng không ngừng gầm thét.

“Mau buông, nếu không ta sẽ kiện các ngươi!” Julia gào lên, “Các ngươi làm đau ta!”

“Thật xin lỗi, Phi Lực tiên sinh.” Joel từ trong đám người đi ra, “Cảnh sát Anh quốc cũng đã quan sát ngươi lâu rồi, trừ tội chiếm lấy công quỹ thuộc tài sản của Elizabetta, hiện tại ngươi cùng lệnh thiên kim lại còn phạm phải tội bắt cóc đe dọa người khác.”

“Các ngươi không thể làm như vậy! Những sự việc kia hoàn toàn là do ba ba ta làm ra, không liên quan gì tới ta, các ngươi không thể bắt ta!” Julia bị làm cho sợ đến mặt không còn chút máu, lớn tiếng nói.

“Julia! Ngươi đưa con này sao lại đem tất cả trách nhiệm phủ sạch hết cả?” Phi Lực thóa mạ con gái của mình.

“Tất cả áp giải đi!” Cảnh sát đem toàn bộ đám người áp tải hết lên xe, Liễu Ngạn Huân thì được đưa đến bệnh viện.

“Van cầu các người, mau cứu Ngạn Huân!”

Lúc trên đường mang Liễu Ngạn Huân đến bệnh viện, Hầu Quang Uy sắc mặt trắng bệch lẩm nhẩm tự nói.

Đợi chờ đúng là thống khổ cùng gian nan.

Sau khi Liễu Ngạn Huân được mang đến bệnh viện, bác sĩ liền lập tức làm giải phẫu cho hắn, mà Hầu Quang Uy thì phải đứng ở ngoài cửa coi chừng lo lắng.

Thật vất vả, đèn đỏ phòng giải phẫu rốt cuộc cũng tắt.

“Bác sĩ, tình huống của hấn như thế nào?” Hầu Quang Uy lập tức xông lên phía trước hỏi thăm vị bác sĩ đã giải phẫu cho Liễu Ngạn Huân.

“Giải phẫu coi như thành công.” Bác sĩ có chút mệt mỏi trả lời, “Nhưng....”

“Nhưng như thế nào?” Y nóng lòng hỏi.

“Mời chuẩn bị tâm lý.”

“Có ý gì?”

“Vết thương của hấn rất sâu, hơn nữa còn chạm tới động mạch ở cổ, ra quá nhiều máu,” Bác sĩ chậm rãi nói: “Chúng ta đã cố hết sức, kế tiếp sẽ phải xem thể lực của bệnh nhân, còn có ý chí của bản thân hấn.”

Liễu Ngạn Huân được nâng lên đi ra ngoài, miệng mũi đều được bọc ống dẫn khí, khuôn mặt tuần tú không có một chút huyết sắc, giống như một loại gốm sứ trắng.

Hầu Quang Uy cảm thấy đây tất cả chỉ như một cơn ác mộng.

Bọn họ hy vọng có thể sống chung cùng một chỗ, không nghĩ tới nguyện vọng nhỏ bé này tựa hồ vĩnh viễn không thể nào đạt được. Là bởi vì thân phận của y bất đồng, hay là do người bên cạnh có dã tâm, hoặc là âm mưu của quyền lực, làm cho bọn họ phải chịu nỗi khổ tương tự đây?

“Thiếu gia, ngài có muốn ăn một chút gì đó không?” Joel quan tâm hỏi Hầu Quang Uy đã hai ngày nay không ăn cái gì.

“Không cần, tôi không đói bụng.” Con người Hầu Quang Uy vẫn dừng ở trên người Liễu Ngạn Huân đang nằm mê man ngủ trên giường bệnh.

“Ngài như vậy sẽ mệt chết, bác sĩ cũng nói vết thương của Ngạn Huân sâu như thế nào. Giải phẫu vừa mới xong, có lẽ sau một thời gian dài, cậu ấy mới có thể tỉnh lại.....”

“Tôi mệt chết cũng không sao!” Hầu Quang Uy nắm bàn tay lạnh như băng của Liễu Ngạn Huân vô lực nói, “Mạng của tôi là do em ấy đổi lấy, khi thời điểm em ấy đang hôn mê bất tỉnh, anh nói tôi làm sao có thể nuốt trôi, làm sao có thể ngủ được?”

“Thiếu gia! Bình tĩnh một chút!” Joel cũng kích động nói, hấn không thể nhìn ông chủ của mình thống khổ như vậy được. “Nhưng nếu Ngạn Huân tỉnh lại, biết được cậu ngược đãi mình như vậy, cậu nghĩ cậu ấy sẽ có bao nhiêu đau lòng? Hiện cậu ấy liệu mạng vì muốn cậu sống sót, nhưng cậu thế nhưng lại tổn thương trái tim của cậu ấy!”

“Em ấy quá ngốc!” Hầu Quang Uy nghẹn ngào nói, “Em ấy tại sao không chịu vì mình mà suy nghĩ một chút? Tại sao phải trả bằng tính mạng của mình.....”

Y cũng không thể nói được nữa, vừa nghĩ tới Liễu Ngạn Huân trả giá tất cả như vậy, tim của y cũng muốn vỡ.

Liễu Ngạn Huân luôn thương y như vậy, bằng không ai lại chịu vì người khác đỡ đạn chứ? Thà rằng dùng tính mạng của mình để đổi lấy an toàn của người mình yêu, đây không phải là một chuyện mà mỗi người đều làm được.

“Cha con Phi Lực đã bị đuổi sang Anh quốc, chuẩn bị tiếp nhận chế tài của cảnh sát Anh quốc. Mà một đám nhân viên có liên quan cũng đang được điều tra.” Joel nói sang chuyện khác, nói cho y biết tin tức gần đây. “Ngoài ra, về phát biểu diễn văn mùa đông, lão gia muốn tôi chuyển lời cho cậu biết, kêu cậu yên tâm.”

“Ba ba tôi?” Y có chút ít ngoài ý muốn.

“Dạ, sau khi trải qua sự kiện lần này, tựa hồ đã đánh sâu vào lão gia, hiện tại ông ấy như muốn đền bù các sai lầm trong quá khứ, trước mắt đang tự mình xử lý các loại giấy tờ văn kiện.”

“Phải không?” Như vậy thật là một thu hoạch ngoài dự liệu.

“Còn có, lão gia nói.....” Joel ho nhẹ một tiếng, “Ông ấy ủng hộ cậu cùng Liễu Ngạn Huân ở chung một chỗ.”

“Chúng tôi..... Có thể ở cùng một chỗ?” Hầu Quang Uy lộ ra vẻ hết sức kinh ngạc. “Là chính miệng cha tôi nói sao?”

“Đúng vậy.”

Sắc mặt của Hầu Quang Uy liền lập tức ảm đạm xuống. “Nhưng là, hiện tại nói cái gì cũng vô dụng a.” Y nhìn Liễu Ngạn Huân đang hôn mê bất tỉnh, “Nếu Ngạn Huân không tỉnh lại, thì tất cả chỉ là nói suông.”

Quả thực, Liễu Ngạn Huân giống như vương tử của một quốc gia đang ngủ say trong chính giấc mơ của mình, tiếp tục vui ngủ.

“Em nghe thấy chưa?” Trong con ngươi của Hầu Quang Uy cơ hồ là lóe lên nước mắt, tay run rẩy vỗ về khuôn mặt Liễu Ngạn Huân. “Ngạn Huân em nghe thấy chưa? Cố gắng của hai người chúng mình đã có thể làm cho cha anh thừa nhận rồi.....”

“Có thể ở cùng một chỗ.....” Y không nhận được nước mắt chảy xuống khuôn mặt, nước mắt thương tâm nhỏ lên cánh môi của Liễu Ngạn Huân.

“Chúng mình có thể ở chung một chỗ, đây không phải là điều em vẫn muốn sao?” Hầu Quang Uy không thấy rõ tất cả trước mắt. Chẳng qua là y không ngừng ma sát khuôn mặt của Liễu Ngạn Huân.

Từ sau khi mẹ y chết, y không bao giờ..... rơi nước mắt xuống nữa. “Anh là nên cao hứng tình yêu của chúng mình rồi cuộc được thừa nhận, hay là nên bị thương khi em cứ hôn mê bất tỉnh như vậy?”

“Nên.....Dĩ nhiên.....Phải.....Cao hứng.....”

“Trời! Cậu ấy tỉnh!” Joel kinh hô, liền xoay người chạy ra cửa, “Tôi đi gọi bác sĩ, cậu ở đây trông nom cậu ấy.”

Khi cặp mắt đen nhánh của Liễu Ngạn Huân lại lần nữa mở ra, trái tim của Hầu Quang Uy cơ hồ trong nháy mắt ngưng đập.

“Trước đừng nói!” Hầu Quang Uy vội vàng ngăn hãm lại, “Em vừa mới tỉnh lại, đừng có nói, để tránh hao tổn thể lực.”

Liễu Ngạn Huân khẽ lắc đầu, “Em.....muốn.....”

“Em cái tên ngu ngốc này!” Tâm tình Hầu Quang Uy kích động, cũng là vui mừng. “Em hại anh lo lắng muốn chết!”

“Anh không có chuyện gì.....Thật là quá.....tốt.” Liễu Ngạn Huân khẽ lộ ra nụ cười.

“Em thực ngốc! Tại sao lại chạy tới chịu chết?” Hầu Quang Uy trách cứ hằn.

“Em không muốn anh.....chết.....” Liễu Ngạn Huân nhíu mày, từ từ nói: “Em hi vọng anh.....vui vẻ.....”

“Còn anh thì hi vọng người anh yêu bình an vô sự a!” Hầu Quang Uy hôn tay hằn, trong con ngươi không nói nên lời. “Em biết khi anh nhìn thấy em thay anh đỡ một phát súng này, anh càng hi vọng là viên đạn đó nên xuyên qua chính là ***g ngực của anh?”

“Không.....Không nên nói bậy.....”

“Anh không có nói bậy! Anh thật sự hi vọng người bị chết chính là anh.....”

“Em cũng đã tỉnh..... Anh còn nói chết.....chết cái gì a.....” Liễu Ngạn Huân từng câu từng chữ nói. “Chúng mình.....phải cùng nhau sống vui vẻ.....”

“Biết rồi, chúng ta nhất định sẽ!” Hầu Quang Uy hướng hằn đảm bảo, “Anh sẽ không để cho bất luận người nào tổn thương em nữa!”

9. Chương 9: Vĩ Thanh

“A.....Không thể! Ken!”

Đứng ở gần trên cây thông cao, Liễu Ngạn Huân đang chuẩn bị treo sao lên, liền giận dữ mắng mỏ Ken đang ngậm đồ trang trí màu đỏ.

“Kệ nó đi! Dù sao chờ một lát nó sẽ chán!” Joel nhìn không được nhắc nhở Liễu Ngạn Huân, tay của hắn cũng không có dừng lại.

“Không được, dưỡng thành thói quen của nó như vậy là không tốt.” Liễu Ngạn Huân vội vàng đi xuống từ cái thang.

“Cẩn thận vết thương của cậu, mới hơn một tháng thôi, đừng làm động tác quá lớn.”

“Tôi biết, tôi sẽ tự mình chú ý.”

Joel lắc đầu, theo hắn đi! Hắn biết Liễu Ngạn Huân có tính không thể qua loa được một tí, chắc chắn sẽ không để Ken được tự tại.

“Tối nay là đêm giáng sinh a!” Hắn đem tất cả bày biện chuẩn bị xong, mỉm cười tự mình lẩm bẩm nói: “Mình cũng cần phải đi, tránh để quấy rầy thiếu gia.....”

Cửa phòng bếp nhẹ nhàng bị mở ra, sau đó lại lén lút khép lại.

Từ sau khi chuyện kia xảy ra, thì rất nhanh đã tiến vào mùa đông.

Charles trở lại Anh quốc, thay đổi thái độ bất cần đời trước kia, bắt đầu tự mình đốc thúc công ty vận hành, mà Hầu Quang Uy thì ở lại Đài Loan, làm cho công ty mới ở Đài Loan sớm bước vào quỹ đạo.

Tất cả sóng gió đều đã qua, tương lai tốt đẹp đang đón chờ hai người đã khổ tận cam lai.

“Uông uông uông uông.....”

“Bị ta bắt được đi!” Liễu Ngạn Huân nhào tới, bắt được Ken đang chuẩn bị giấu đồ trang sức màu đỏ xuống khe thẩm cỏ. “Ngươi là con chó hư!” Hắn có chút thở gấp, bắt quả vẫn nắm chặt Ken không tha, “Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, không được nhìn thấy đồ có màu sắc tiên diễm thì lại cần lấy.....”

“Bao gồm cả quần lót?”

Từ phía sau Liễu Ngạn Huân truyền đến một âm thanh hết sức quen thuộc.

“Không sai, bao gồm cả quần lót đỏ.” Liễu Ngạn Huân xoay đầu lại, khuôn mặt tuần tú phỉếm đỏ.

Hầu Quang Uy cười khanh khách dựa vào trên cửa nhìn chăm chú Liễu Ngạn Huân.

“Tại sao lại nhìn như vậy?” Hắn tức giận nói.

“Cảm thấy em thật là khả ái, cho nên liền nhìn em a!” Hầu Quang Uy vẫn mang theo mỉm cười mê người, cũng không nhúc nhích nhìn hắn.

“Hiện tại lạnh như vậy, cũng không mau một chút đi vào nhà.” Hắn bị ánh mắt của Hầu Quang Uy nhìn vậy có chút tâm hoảng ý loạn, từ trong miệng Ken lấy lại đồ trang trí đi vào trong nhà.

“Chờ một chút!” Hầu Quang Uy ngăn chở đường đi của hắn.

“Làm cái gì?” Khuôn mặt Liễu Ngạn Huân hiện lên nghi vấn nhìn y, “Anh muốn em cùng anh đứng ở chỗ này, chờ để biến thành que kem sao?”

“Anh làm sao có thể bỏ qua được đây?” Hầu Quang Uy cười đến càng thêm vui vẻ. “Nhìn em bị anh chọc cho.....”

“Trêu cợt người như vậy rất vui vẻ hay sao?”

“Anh nào có trêu cợt em? Anh không phải cũng đã thực hiện giao hẹn, ngày lễ giáng sinh không ở lại công ty làm việc hay sao?” Y cúi người xuống, nhẹ nhàng mà nói ở bên tai Liễu Ngạn Huân: “Vây em cũng phải chịu một chút gì đó! Tỷ như nói buổi tối hôm nay..... Anh sẽ không cho phép em nói không đó.....”

“Em.....Em lúc nào đáp ứng sẽ cho anh vào buổi tối hôm nay.....” Mặt Liễu Ngạn Huân càng đỏ hơn, “Em chỉ là nói anh lễ giáng sinh nên về nhà sớm một chút mà thôi, em nhưng.....Wow!”

Liễu Ngạn còn nói chưa xong, liền bị một bó hoa hồng thật to làm cho sợ hết hồn.

“Đây là.....”

“Thích không?” Khuôn mặt tươi cười của Hầu Quang Uy chen vào giữa một đám hoa hồng trắng, lộ ra vẻ mặt đẹp trai vui vẻ, “Tặng.”

Liễu Ngạn Huân không nghĩ tới y xuất ra một chiều này, nhưng trên mặt hắn vẫn là rất vui mừng.

“Em còn không cho anh biết em là có thích hay không a!”

“Có thích hay không có quan hệ gì?” Liễu Ngạn Huân dè dặt vui sướng trong lòng, tận lực không để cho cảm xúc của mình lộ ra.

“Điều này đối với anh rất quang trọng!” Y giống y như đứa bé, hô to lên, “Đây cũng là giáng sinh đầu tiên mà chúng ta cùng nhau trải qua!”

“Vây thì thế nào?” Liễu Ngạn Huân trêu tức nhìn về y, “Dù sao chúng ta cũng sẽ cùng vượt qua rất nhiều lần nữa, không phải sao?”

“Em thật không nói?”

“Em còn cần phải nói sao?” Liễu Ngạn Huân cảm thấy y như vậy có chút đáng sợ, “Hai đại nam nhân không nên câu nệ chuyện tặng hoa nhỏ như vậy.....”

Hắn còn chưa nói dứt lời, cả người đã bị Hầu Quang Uy ôm ngang lấy, xông thẳng vào bên trong nhà.

“Thả em xuống! Nhanh một chút.....” Liễu Ngạn Huân kêu.

“Không được!” Thanh âm Hầu Quang Uy nghe có chút không vui, “Em cảm thấy hoa anh đưa tới là không có ý nghĩa? Vây tại sao thời điểm lúc trước ba ba tặng em hoa, em lại nhận?”

A!

Nam nhân này là đang cùng hắn ghen đây!

“Đó là bởi vì.....” Hắn cười cười, “Đó là cha anh a! Em không thể để cho ông ấy ấn tượng xấu, không phải sao?”

Hầu Quang Uy nhẹ nhàng đặt hắn lên giường mềm mại trong phòng ngủ, trên mặt mát sạch vẻ bất mãn.

“Anh muốn làm gì?” Liễu Ngạn Huân nhìn chăm chăm y.

“Đương nhiên là muốn cho em mặc quần lót anh mới mua a!” Về mặt Hầu Quang Uy liền lập tức biến thành bộ dáng hài tử đùa dai.

“Hả.....Cái gì?”

Liễu Ngạn Huân vẫn không rõ dụng ý của y, đã nhìn thấy y nhổ từ trong bó hoa một đóa hoa Mân Côi.

“Anh biết em có thể sẽ không thích cái loại hoa không thực dụng này, cho nên anh liền mua đồ vật thực dụng để thay thế.” Hầu Quang Uy tà ác nói, vừa đem đóa Mân Côi trên tay nói lỏng ra, lúc này Liễu Ngạn Huân mới hiểu được a.....

“Đây là quần lót được làm từ hoa hồng!” (==!!! lại còn thế nữa....) Hầu Quang Uy lớn tiếng nói, trên mặt khó nén khỏi cảm giác hưng phấn.

“Đến đây đi! Ngạn Huân, để cho anh làm em thấy mùa đông không còn lạnh lẽo!”

“Không.....Không nên!” Động tác Liễu Ngạn Huân nhanh chóng túm lấy quần bò của mình, “Ai muốn mặc cái thứ đồ chơi quỷ kia a!”

“Chính là em a!” Về mặt Hầu Quang Uy vô cùng thật tình, y bỏ nhào về phía Liễu Ngạn Huân, “Đây chính là thiết kế mới nhất của anh dành cho tân nương a!”

“Trời ạ.....”

Hai người nhện không được cùng ôm nhau phá lên cười, ôm nhau cùng một chỗ trao đổi rất nhiều ngọt ngào.

“Sau này không cho phép nhận hoa của nam nhân khác nữa.” Hầu Quang Uy thấp giọng cảnh cáo hần. “Em là của anh, anh không cho phép người khác trêu chọc bảo bối của anh.”

“Ai cũng không thể trêu chọc em?” Liễu Ngạn Huân có chút bất bình nói: “Kia quá không công bằng!”

“Bởi vì anh yêu em a!” Y cởi ra y phục của Liễu Ngạn Huân, “Cho nên chỉ có anh mới có thể trêu chọc em.”

Trong lòng Liễu Ngạn Huân tràn đầy cảm giác ngọt ngào, “Uy, anh biết không?”

“Ừ? Biết cái gì?”

“Đây là lời uy hiếp hạnh phúc nhất mà em được nghe qua.”

Hai người trong lòng tràn đầy tín nhiệm đối với nhau, lần này bọn họ rốt cuộc có thể vĩnh viễn ở cùng nhau không rời xa a.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-tinh-that-vi-dai-tinh-yeu-that-vi-dai>